Yıldız Tozu

Neil Gaiman

ithaki

Yıldız Tozu

Neil Gaiman

“Mucizelerle dolu bir hikaye... Gaiman yeni gelenekte bir peri masalı ortaya çıkarmak için son derece zengin bir dil, doğal bir bilgelik, iyi bir mizah ve biraz da karanlık kullanıyor.”
Publishers Weekly

Kadim Ingiltere’nin huzurlu tarlaları ve çayırlarında, bir granit çıkıntısının üzerinde 600 yıldır duran küçük bir köy vardır. Hemen doğuda köye ismini veren upuzun bir taş duvar yükselir. işte burada, Duvar Köyü’nde, genç Tristran Thorn kalbini, akıllara zarar veren güzellikteki Victoria Forester’a kaptırır. Ve işte burada, yepyeni bir Ekim arifesinde, Tristran aşkına bir söz verir - bu öyle hızlı edilmiş bir yemindir ki, onu duvardaki tek gedikten dışarı, çayırların ötesine ve hayatının en heyecanlı macerasına yollayacaktır.

Gaiman hikaye dünyasının zengin bir kaynağı ve bizler her açıdan ona sahip olduğumuz için şanslıyız. ”
Stephen King

“Yetişkinler için aşk, tehlike, arkadaşlık, büyü ve macerayla dolu bir peri masalı. Nüktedanlık ve zeki bir üslupla bezeli bu kısa roman insanda çok güzel bir memnuniyet yaratıyor.”
Detroit Free Press

Neil Gaiman

Amerikan Tanrıları, *Yıldız Tozu* ve *Neverwhere* kitaplarının eleştirmenlerce övülen, ödüllü yazarıdır. Aynı zamanda çizgi roman dizisi *Sandman'i,* Terry Pratchett ile birlikte de *Good Omens* romanını yazmıştır. Kazandığı çok sayıda ödül arasında World Fantasy Award ve Bram Stoker Award sayılabilir. İngiltere'de doğmuş olan Gaiman, Amerika'da yaşamaktadır. Onu www.neilgaiman.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Neil Gaiman
Yıldız Tozu
Özgün Adı: *Stardust*
Çeviren: Berat Çelik
Yayma Hazırlayan: Gamze San

Ithaki Yayınlan - 37
Edebiyat - 35
ISBN 975-6902-50-7

1. Baskı, Ekim 2007, İstanbul

© Neil Gaiman, 1999
© Ithaki, 2007

Bu kitabın telif haklan Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Uygulama: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: Idil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19
Topkapı-lstanbul Tel: (0212) 674 66 78

Ithaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Sti.'nin yan kuruluşudur.
Mühürdar Cad. llter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Neil Gaiman

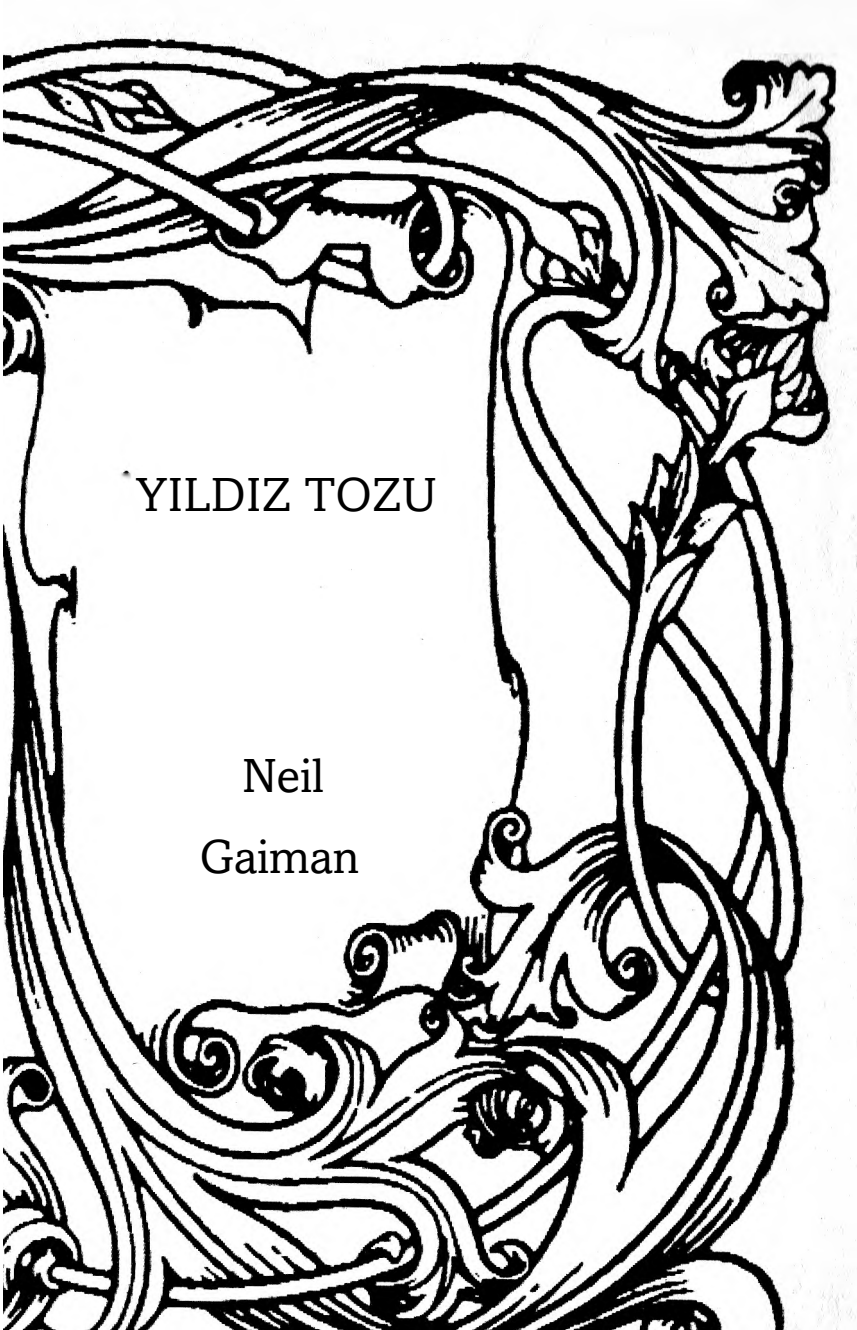
YILDIZ TOZU

Çeviren

Berat Çelik

YILDIZ TOZU

Neil Gaiman

Gene ve Rosemary Woff İçin

TÜRKÜ

Hadi git, kayan bir yıldız yakala,
Adamotundan çocuk yapmayı bir dene,
Geçen yıllar nerde şimdi, söyle bana,
Şeytanın ayağını kim yarmış, bilsene.
Deniz kızlarının şarkısı nasıl dinlenir,
Hasetin iğnesinden kim sakınabilir;
Bilen kim var,
Hangi rüzgar
Doğru insanın işine yarar.

Olmayacak şeyler görmek için yaratılmışsan,
Ben görürüm diyorsan görünmezi,
On bin gün, on bin gece at sür durmadan,
Yaşlılıktan ağarsın saçın kar gibi.
Döndüğünde anlatırken bana
Yolculukta başına gelen acayip şeyleri,
Yemin edeceksin,
Her yeri gezdin,
Hem güzel hem iffetli kadın görmedin.

Bir tane bile bulursan hemen haber ver bana,
Uğrunda hac yoluna düşmeye elbet değer;
Ama yok yok, yine de gitmem aslında,
Yan kapı olsa da buluşacağımız yer;
İffetli olmuş olsa da o, sen gördüğünde,
Öyle kalmış olsa da mektubunu yazdığında,
Hiç kuşkum yok,
Ben gelene dek
İki üç kişiyi aldatmış olacak.

John Donne, Çev. Bülent R. Bozkurt

Bölüm
I

Duvar Köyü'ne ve Her Dokuz Yılda Bir Orada Ortaya Çıkan Tuhaf Şeye Dair Öğrendiğimizdir

Bir zamanlar Gönlünün Muradı'nı elde etmeyi arzulayan genç bir adam vardı.

Bu, başlangıçların olageldiği gibi, alışılmışın dışında değilse de (zira herhangi bir zamanda yaşamış ve yaşayacak her genç adamı konu alan her öykü benzer bir üslupla başlayabilirdi), bu genç adam ve onun başına gelenler üzerine olağandışı olan çok fazla şey vardır, kendisi bunları hiçbir zaman bütünüyle anlamamış olmakla beraber.

Öykü, pek çok öykünün başlamış olduğu gibi, Duvar'da başladı.

Duvar kasabası bugün altı yüz yıldır ayakta durduğu haliyle varlığını sürdürüyor, küçük bir ormanlık arazinin ortasında bulunan granit, yüksek bir çıkıntının üzerinde. Duvar'ın evleri dört köşe ve eskidir, gri taşlardan yapılmışlardır, koyu renkli arduvaz çatıları ve yüksek bacaları vardır; kayanın üzerindeki alanın her santiminden yararlanıldığından evler birbirine yaslanır, yer yer bir bina-

nın yan tarafında bir çalı ya da ağaç çıkacak biçimde birbiri üstüne inşa edilmişlerdir.

Duvar'dan ayrılan tek bir yol vardır; yanı sıra kayaların ve küçük taşların dizildiği ormandan keskin bir eğimle yükselen dönemeçli bir yoldur bu. Ormanın dışında, güney yönünde yeterince uzaklaşıldığı zaman patika asfaltlanmış gerçek bir yola dönüşür; daha ötelere takip edildiğinde yol büyür, alelacele şehirden şehire giden arabalar ve kamyonlarla her saat tıklım tıklımdır. Sonunda yol sizi Londra'ya çıkarır, gene de Londra arabayla Duvar'dan bir gecelik mesafededir.

Duvar'ın sakinleri konuşmaz tiplerdir, iki farklı türe ayrılırlar. Duvar'ın, kasabalarının üzerinde kurulduğu granit yer çıkıntısı kadar kurşuni, uzun boylu ve tıknaz olan yerli ahalisi ve yıllar içinde Duvar'ı yurtları bellemiş olan ötekiler ile onların torunları.

Duvar'dan aşağıda, batıda orman vardır; güney tarafında, Duvar'ın ardındaki tepelerden kuzeye dökülen derelerle beslenen, sinsice dingin bir göle rastlanır. Tepelerin üzerinde koyunların otladığı çayırlar bulunur. Doğuya doğru biraz daha ormanlık alan vardır.

Duvar'ın hemen doğusunda kasabaya adını veren yüksek, gri renkli bir kaya duvar yer alır. Bu duvar eskidir; iri, pürüzlü, kare biçimli yontulmuş granit parçalarından inşa edilmiştir ve ormandan çıkıp bir kere daha ormana döner.

Duvarda sadece bir gedik vardır; bu, köyün biraz ku-

zeyinde, bir metre seksen santim genişliğindeki bir açıklıktır.

Duvardaki açıklığın arasından geniş, yemyeşil bir çayırı görmek mümkündür; çayırdan ötede bir dere ve dereden ötede ağaçlar vardır. Zaman zaman ağaçların arasında, uzaklarda şekiller ve suretler ayırt edilebilir. Devasa şekiller ve acayip şekiller, ayrıca kıvılcımlanarak parıltılar saçtıktan sonra yitip giden küçük, ışıltılı şeyler. Burasının olağanüstü güzellikte bir otlak alanı olmasına karşın köylülerden hiçbiri bugüne kadar hayvanları duvarın diğer tarafındaki çayırda otlatmış değildir. Tarım yapmak için de kullanmamışlardır burayı.

Bunun yerine yüzlerce, belki binlerce yıl boyunca duvardaki gediğin her iki tarafına nöbetçiler dikmiş ve onu akıllarından çıkarmak için ellerinden geleni yapmışlardır.

Bugün bile, kasaba halkından iki kişi, gündüz ve gece, sekiz saatlik vardiyalar halinde gediğin iki yanında dikilir. Hayli etkili, kısa ve kalın tahta sopalar taşırlar. Gediğin kasaba tarafında dururlar.

Başlıca görevleri kasabadaki çocukların gedikten çayıra ve ötelere geçmelerini önlemektir. Kimi zaman, bir yalnız gezerin ya da kasabaya gelen az sayıdaki ziyaretçilerinden birinin girişten geçmesini engellemek için ihtiyaç duyulur kendilerine.

Çocuklara sopa gösterileriyle engel olurlar basitçe. Gezginler ve ziyaretçiler söz konusu olduğunda, fiziksel gücü ancak yeni ekilmiş çimler ya da ipini koparmış teh-

likeli bir boğa öyküleri yetmezse son bir çare olarak kullanmak suretiyle, daha yaratıcı davranırlar.

Pek nadiren, birileri ne aradıklarını bilerek Duvar'a gelir ve bu insanların geçmesine bazen izin verirler. Bu kişilerin gözlerinde bir bakış olur ve bir kere görüldüler mi yanılmak olanaksızdır.

Tüm yirminci yüzyıl boyunca duvarın bir tarafından diğerine köylülerin bildiği hiçbir kaçakçılık olayına rastlanmamıştır ve bu konuda kendileriyle gurur duyarlar.

Koruma her dokuz yılda bir, Bahar Bayramı'nda çayıra bir panayır geldiği zaman gevşetilir.

Aşağıdaki olaylar uzun yıllar önce yaşandı. İngiltere tahtında Kraliçe Victoria vardı, yine de Windsor'in siyahlar giymiş dulu değildi henüz; yanakları elma gibi aldı ve yaylanarak yürürdü ve de pek sıklıkla, Lord Melbourne'un genç kraliçeye havailiğinden dem vurarak kibarca çıkışmak için sebebi olurdu. Evlenmemişti daha, sırılsıklam âşık olmakla beraber.

Bay Charles Dickens, Oliver Twist romanını tefrika halinde yayımlıyordu; Bay Draper ayın ilk fotoğrafını henüz çekmiş, onun solgun yüzünü soğuk kağıdın üzerinde dondurmuştu; Bay Morse mesajları madeni teller boyunca iletmenin bir yolunu açıklamıştı bu yakınlarda.

Onlardan herhangi birine büyüden ya da Perili Ül-

ke'den söz etmiş olsanız size kibirle gülümseyeceklerdi, belki o sırada genç bir adam ve sakalsız olan Bay Dickens dışında. O size özlemle bakacaktı.

O baharda insanlar Britanya Adaları'na geliyorlardı. Birer birer geldiler, ikişer ikişer geldiler ve Dover'da ya da Londra'da veya Liverpool'da indiler; kağıt gibi soluk tenleri, volkanik kaya kadar esmer tenleri, tarçın rengi tenleri ile, bir diller kalabalığı halinde konuşan erkekler ve kadınlar. Tüm nisan ayı boyunca geldiler ve buharlı trenle, atla, karavanla ya da at arabasıyla dolaştılar, pek çoğu da yürüdü.

O sırada Dunstan Thorn on sekiz yaşındaydı ve bir romantik değildi.

Kestane rengi saçları ve kestane rengi gözleri, ayrıca kestane rengi çilleri vardı. Orta boyluydu ve yavaş konuşurdu. Yüzünü derinliğine aydınlatan yumuşak bir gülümsemesi vardı ve babasının çayırında düşlere daldığı zamanlarda Duvar köyünü ve onun tahmin edilemez cazibesini terk ederek Londra'ya ya da Edinburglı'a veya Dublin'e yahut hiçbir şeyin rüzgarın ne taraftan estiğine bağlı olmadığı büyük bir şehre gitmeyi kurardı zihninde. Babasının çiftliğinde çalışıyordu ve uzak bir çayırdaki, kendisine ebeveyni tarafından verilmiş olan küçük bir kulübe dışında hiçbir şeye sahip değildi.

O nisan ayında panayır dolayısıyla Duvar'a ziyaretçiler gelmekte idi ve Dunstan onlara içerliyordu. Bay Bromios'un genellikle boş odadan geçilmeyen hanı *Yedinci*

Saksağan bir hafta önceden dolmuştu ve artık yabancılar kiralarını tuhaf madeni paralarla, şifalı bitkiler ve baharatlarla ve hattâ değerli taşlarla ödeyerek çiftliklerde ve özel evlerde oda tutmaya başlamışlardı.

Panayır günü yaklaştıkça bir beklenti havası yerleşti. İnsanlar daha erken uyanıyorlar, günleri sayıyor, dakikaları hesaplıyorlardı. Duvarın yanlarında, girişte duran nöbetçiler sabırsız ve huzursuzdular. Çayırın kenarındaki ağaçlarda suretler ve şekiller kımıldanıyordu.

Yedinci Saksağan'da, yaşayanların hatırladıkları arasında yaygın olarak en güzel bar kızı kabul edilen Bridget Comfrey, önceki yıl boyunca çıkarken görülmüş olduğu Tommy Forester ile kara gözleri ve küçük, cırlayıp duran bir maymunu olan cüsseli bir adam arasındaki sürtüşmeyi kışkırtmakta idi. Adam çok az İngilizce konuşuyor, bununla birlikte Bridget ne zaman yanlarına gelse anlamlı bir edayla gülümsüyordu.

Meyhanenin barında müdavimler ziyaretçilere uygunsuz bir yakınlıkta oturmuşlar, şu tarzda konuşuyorlardı:

"Sadece dokuz yılda bir."

"Eski günlerde her yıl olduğunu söylüyorlar, yaz ortasındaymış."

"Bay Bromios'a sor. O bilir."

Bay Bromios uzun boyluydu ve teni zeytuniydi; siyah saçları başının üzerinde sımsıkı bukleler halindeydi; gözleri yeşildi. Köyün kızları kadınlaştıkça Bay Bromios'un farkına varıyorlardı, ancak kendisi onların dikkatli bakış-

larına karşılık vermezdi. Onun hayli uzun bir zaman önce köye gelmiş olduğu söylenirdi, bir ziyaretçi olarak. Fakat köyde kalmıştı; şarabı da güzeldi üstelik, köylüler hemfikirdi bunda.

Genel salonda Tommy Forester ve adının Alum Bey olduğu anlaşılan kara gözlü adam arasında gürültülü bir tartışma koptu.

"Onları durdurun! Tanrı Aşkına! Onları durdurun!" diye bağırdı Bridget. "Benim için kapışmak üzere arka tarafa gidiyorlar!" Ve zarifçe başını geriye attı, böylece gaz lambalarının ışığı altın sarısı harikulade buklelerine vurdu.

Birkaç kişi, köylüler ve onlardan farksız biçimde yeni gelenler izlemek amacıyla dışarı çıktılarsa da, hiç kimse adamları durdurmak için kılını kıpırdatmadı.

Tommy Forester gömleğini çıkardı ve yumruklarını göğsünün önüne kaldırdı. Yabancı güldü ve çimlere tükürdü, ardından da Tommy'nin sağ elini yakaladı ve ayağını yerden keserek çene üstü yere yolladı. Tommy güçlükle ayakları üzerine doğruldu ve yabancıya doğru koştu. Nefesi kesilip yere devrilip suratını çamura çarparak kendini yüz üstü yerde bulmadan önce adamın yanağına ani bir yumruk indirdi. Alum Bey onun üstüne oturdu ve kıkır kıkır gülerek Arapça bir şey söyledi.

Bu kadar çabuk ve böyle kolayca sona ermişti kavga.

Alum Bey Tommy Forester'ın üzerinden indi ve çalımlı bir yürüyüşle Bridget Comfrey'in yanına vardı, onu yerden selamladı ve parıldayan dişlerle sırıttı.

Bridget onu iplemeyerek Tommy'ye koştu. "Ah, neler yapmış sana, tatlım?" diye sordu ve önlüğüyle adamın yüzündeki çamuru temizledi, sonra da ona sevgi sözlerinin her çeşidiyle seslendi.

Alum Bey izleyicilerle birlikte hanın herkese açık odalarına döndü ve Tommy geri geldiğinde sıcakkanlı bir tavırla Tommy Forester'a Bay Bromios'un Chablis'inden bir şişe aldı. Ne biri ne de diğeri kimin kazanmış, kimin kaybetmiş olduğundan pek emindi.

Dunstan Thorn o akşam *Yedinci Saksağan'DA* değildi; o duygudan yoksun bir delikanlıydı, son altı aydır benzer duygusuzluktaki genç bir kadınla, D§aisy Hempstock ile flört etmekteydi. Bulutsuz akşamlarda köyün çevresinde yürüyerek, nöbetleşe ekim kuramını ve hava durumunu ve de diğer böylesi akılcı konuları tartışırlardı ve altı sağlam adım geriden yürüyen Daisy'nin annesi ve küçük kız kardeşi tarafından değişmez biçimde kendilerine eşlik edilen bu yürüyüşlerde zaman zaman sevgiyle, uzun uzun bakışırlardı.

Hempstocklar'ın evinin kapısında Dunstan duraklar ve eğilerek selam verdikten sonra veda ederdi.

Daisy Hempstock da evine girer, başlığını çıkarır ve, "Bay Thorn'un evlenme teklif etmeye karar vermesini öyle çok istiyorum ki. Babamın buna karşı çıkmayacağına eminim," derdi.

"Elbette, eminim ki karşı çıkmayacaktır," dedi Daisy'nin annesi, o akşam, böyle akşamların hepsinde söylediği gi-

bi, sonra kendi başlığını ve eldivenlerini çıkardı ve kızlarını siyah, çok uzun bir sakalı olan çok uzun boylu, kibar görünümlü bir adamın denkinin içindekileri ayıklamakla meşgul bir halde oturduğu misafir odasına götürdü. Daisy ile annesi ve kız kardeşi eğilerek (pek az İngilizce bilen ve birkaç gün önce gelmiş olan) beyefendiye reveransta bulundular. Geçici kiracı karşılık vererek ayağa kalktı ve onları eğilerek selamladı, ardından ağaç işi öteberinin bulunduğu denkine döndü, ayıklamak, düzenlemek ve parlatmak üzere.

O nisan ayında İngiltere baharının aykırı değişkenliğinin sonucu olarak dondurucu bir soğuk vardı.

Ziyaretçiler güney tarafından, ormanın içindeki dar yolu tırmanarak geldiler; boş odalara doluştular inek ahırlarında ve ambarlardaki rahatsız yerlerde uyudular. Aralarından bazıları renkli çadırlar kurdu; kimisi de boz renkli devasa atların ya da küçük, pösteki tüylü midillilerin çektiği, kendilerine ait büyük yük arabalarıyla geldi.

Ormanda çançiçeklerinden oluşan, halıyı andırır bir örtü vardı.

29 Nisan sabahında Dunstan Thorn duvardaki gedikte Tommy Forester ile beraber nöbet tutma görevini devraldı. Duvardaki gediğin her bir yanına dikilerek beklediler.

Dunstan önceden pek çok kez nöbet tutma görevini yerine getirmiş, ancak o ana kadar görevi sadece durup dikilmeyi ve ara sıra çocukları itelemeyi içermişti.

O gün kendini önemli hissediyordu; eline tahtadan, kısa ve kalınca bir sopa almıştı ve köye gelen yabancılardan her biri duvardaki açıklığa geldikçe Dunstan ya da Tommy, "Yarın, yarın. Bugün hiç kimseye geçiş yok, kibar beyler," diyordu.

Yabancılarda bir yol geri çekilerek duvardaki gedikten onun ötesindeki gösterişsiz çayıra, çayıra sıklıkla yayılan sıradan ağaçlara, onun ardındaki epeyce kasvetli ormana gözlerini dikiyorlardı. Bazıları Dunstan ya da Tommy ile laflamaya giriştilerse de, nöbetçiler olarak konumlarmdan gurur duyan genç adamlar, konuşmaktan kaçınarak, başlarını kaldırmak, dudaklarını germek ve genelde önemli görünmek suretiyle kendilerini tatmin ettiler.

Öğle yemeği saatinde, Daisy Hempstock her ikisi için küçük bir tencerede çoban turtası getirdi, Bridget Comfrey ise onlara birer kupa dolusu baharatlı bira ulaştırdı.

Ve alacakaranlıkta köyün bir başka genç, atletik iki adamı, her biri elinde bir fener tutarak nöbeti onlardan devralmak üzere geldi; böylece Tommy ve Dunstan da hana doğru yürüdüler, ki burada Bay Bromios, nöbeti tamamlamalarının ödülü olarak her birine en iyi birasından -en iyi birası da gerçekten olağanüstü güzeldi- bir kupa ikram etti. Artık inanılmayacak denli kalabalık olan handa telaşlı bir uğultu vardı. Han, yeryüzündeki her

milletten köye gelen ziyaretçilerle doluydu, ya da Duvar köyünü çevreleyen ormanlığın ötesinde hiçbir uzaklık sezgisi bulunmayan Dunstan'a öyle gelmişti; dolayısıyla yanındaki masada oturan siyah silindir şapkalı, uzun boylu, ta Londra'dan gelmiş olan beyefendiye, onun birlikte yemek yediği, beyaz tek parça cüppeli, daha uzun boylu, abanoz tenli beyefendiye karşı duyduğuna eş, saygıyla karışık bir korku ile bakmıştı.

Dunstan dik dik bakmanın nezaketsizlik olduğunu ve Duvar'ın bir köylüsü olarak kendini 'yaban'ların hepsinden üstün hissetmeye her bakımdan hakkı bulunduğunu bilirdi. Ne var ki, havadan alışılmadık baharlı kokular alabiliyor ve yüz dilde birbirleriyle konuşan erkekleri ve kadınları duyabiliyordu; o da sıkılmaksızın gözlerini dikip aval aval baktı.

Siyah, ipek silindir şapkalı adam Dunstan'ın bakışlarını kendisine diktiğini fark etti ve eliyle delikanlıya yanına gelmesini işaret etti. Tanışma yollu, "Pekmezli puding sever misin?" diye sordu ansızın. "Mutanabbi'yi başka yerden çağırdılar ve burada da bir adamın tek başına hakkından gelebileceğinden fazla puding var."

Dunstan başıyla onayladı. Pekmezli puding, tabağında davetkarca buğusunu sallamaktaydı.

"Peki, öyleyse," dedi yeni arkadaşı, "buyur ye bakalım." Dunstan'a temiz bir porselen kase ve bir kaşık uzattı. Dunstan daha fazla teşvike gerek duymadı ve pudingin icabına bakmaya girişti.

Kaseleri ve puding tabağı neredeyse boşalmıştı ki, "Şimdi, genç adam," dedi siyah ipek silindir şapkalı, uzun boylu beyefendi Dunstan'a, "görünen o ki, hanın daha başka odası yok; üstelik köydeki her oda çoktan kiralanmış."

"Öyle mi?" dedi şaşırmamış olan Dunstan.

"Öyle," dedi silindir şapkalı beyefendi. "Ve merak ettiğim, bir odası bulunabilecek bir ev biliyor musun?"

Dunstan omuz silkti. "Şimdiye bütün odalar gitmiştir," dedi. "Dokuz yaşındayken annemle babamın beni bir hafta boyunca inek ahırının çatı kirişlerinde uyumaya gönderdiklerini ve odamı Doğulu bir kadına ve onun ailesi ile hizmetçilerine kiraladıklarını hatırlıyorum. Kendisi bana teşekkür babında bir uçurtma bırakmıştı ve bir gün ipinden ayrılıp gökyüzüne doğru süzülmesine dek çayırdan uçurdum onu."

"Şimdi nerede kalıyorsun?" diye sordu silindir şapkalı beyefendi.

"Babamın arazisinin kenarında bir kulübem var," diye yanıtladı Dunstan. "İki yıl önce son Lammas'taki[1] ölümüne değin çobanımızın kulübesiydi, sonra da ebeveynim bana verdi onu."

Şapkalı beyefendi, "Beni oraya götür," dedi ve Dunstan'm aklına onu reddetmek gelmedi.

İlkbaharda ay yüksek ve parlak, gece ise sakindi. Köyden aşağı, onun altındaki ormana yöneldiler ve

1) Lammas: İngiltere'de 1 Ağustos'ta kutlanan hasat bayramı. (YHN.)

Dunstan'ın kulübesine ulaşana dek Thorn aile çiftliğinin ötesindeki yolun (ki burada silindir şapkalı beyefendi, çayırda uyuyan bir ineğin rüya gördüğü esnadaki horuldamasıyla irkilerek sıçradı) tamamını yürüdüler.

Tek odası ve bir şöminesi vardı. Yabancı onaylar biçimde başını salladı. "Bu pekala hoşuma gider," dedi. "Haydi, Dunstan Thorn, onu önümüzdeki üç gün için kiralayacağım senden."

"Bana ne vereceksin buna karşılık?"

"Bir altın İngiliz lirası, bir gümüş altı peni, bir bakır peni ve yeni, pırıl pırıl bir çeyrek peni," dedi adam.

O zamanda, bir çiftlik işçisinin bereketli bir yılda on beş İngiliz lirası kazanmayı umabileceği günlerde iki gece için bir altın lira adil bir kiradan fazlasıydı. Yine de Dunstan duraksadı. "Alışveriş için buradaysan," dedi uzun boylu adama, "alıp vereceklerin mucizeler ve harikalar olmalı."

Uzun boylu adam başını sallayarak doğruladı. "Bu durumda peşine düşeceğin şeyler mucizeler ve harikalar olacak, öyle mi?" Dunstan'm tek odalı kulübesine tekrar bakındı. O sırada yağmur, tepelerindeki sazlık damın üzerinde usulca pıtırdayarak yağmaya başladı.

"Hey, çok iyi," dedi uzun boylu beyefendi, biraz alınmış olarak, "bir mucize, bir harika. Yarın Gönlünün Muradı'na kavuşacaksın, işte paran," ve onu tek bir yumuşak el hareketiyle Dunstan'm kulağından çıkardı. Dunstan onu kulübenin kapısındaki demir çiviye değdirerek

peri altını olup olmadığını sınadı, sonra da beyefendiyi yerden selamlayarak yağmurun içine yürüdü. Parayı mendilinin içine koyup düğümledi.

Dunstan bardaktan boşanan yağmurda inek ahırına doğru ilerledi. Samanlığa tırmandı ve kısa sürede uykuya daldı.

Geceleyin, uyanmadıysa da, gök gürültüsünün ve şimşeğin farkındaydı ve daha sonra sabahın gece yarısını izleyen saatlerinde sakar adımlarıyla ayaklarını ezen birisi tarafından uyandırıldı.

"Üzgünüm," dedi bir ses. "Demem o ki, özür dilerim."

"Kim o? Kim var orada?" dedi Dunstan.

"Sadece ben," dedi ses. "Ben panayır nedeniyle buradayım. Geceyi geçirmek için oyuk bir ağacın içinde uyuyordum, fakat yıldırım onu devirdi, bir yumurta gibi çatladı o, sonra ince bir dal gibi yere çarptı onu ve yağmur boynumdan aşağı indi ve de bavulumun içine geçmeye yüz tuttu, üstelik onun içinde toz kadar kuru tutulması gereken şeyler var ve buraya seyahatlerimin hepsinde onu evler kadar güvende tutmuştum, her ne kadar yağmur tıpkı..."

"Su gibi ıslatsa da mı?" diye atıldı Dunstan.

"Aynen öyle," diye devam etti karanlıktaki ses. "Bu durumda, merak ettiğim," diye sürdürdü, "burada çatınızın altında kalmamın sakıncası olup olmadığı, zira pek iri sayılmam ve sizi yahut herhangi bir şeyi rahatsız edecek değilim."

“Yeter ki beni ayaklarınla ezme,” diye iç geçirdi Dunstan.

O anda bir şimşek çakımı ahırı aydınlattı ve Dunstan ışıkta kocaman, sarkık bir şapka giymiş, köşede duran küçük ve tüylü bir şey gördü. Ve sonrasında karanlık.

“Umarım size rahatsızlık vermiyorum,” dedi, kulağa kesinlikle bir hayli tüylü gelen -şimdi Dunstan onun için böyle düşünüyordu- ses.

“Vermiyorsun,” dedi çok yorgun olan Dunstan.

“Bu iyi,” dedi tüylü ses, “çünkü size rahatsızlık vermeyi istemezdim.”

“Lütfen,” diye yalvardı Dunstan, “bırak da uyuyayım. Lütfen.”

Yerini hafif bir horlamaya bırakan bir soluklanma sesi geldi.

Dunstan samanın içinde bir sağa, bir sola döndü. Adam, her kim, her ne ise, osurdu, kaşındı ve tekrar horlamaya başladı.

Dunstan ahırın çatısındaki yağmura kulak verdi ve Daisy Hempstock’u hayal etti; düşlerinde birlikte dolaşıyorlardı ve altı adım gerilerinde bir silindir şapkası olan uzun boylu bir adam ve Dunstan’ın yüzünü göremediği küçük, tüylü bir yaratık yürüyordu. Onun Gönlünün Muradı’nı görmek üzere yola düşmüşlerdi...

Güneş ışığının parıltısı yüzüne vuruyordu ve inek ahırı boştu. Yüzünü yıkadı ve çiftlik evine doğru yollandı.

En güzel ceketini, ayrıca en güzel gömleğini ve en güzel pantolonunu giyindi. Botlarındaki çamuru çakısıyla kazıdı. Ardından çiftliğin mutfağına girip annesini yanağından öptü ve kendisine bir somun köy ekmeği ile yayıkta taze çalkanmış sütten yapılma koca bir kalıp tereyağı aldı.

Daha sonra da, parası halis patiskadan adamlık mendilinin içine konulup düğümlenmiş olarak yukarı, Duvar köyüne doğru yürüdü ve kapıdaki nöbetçilere iyi sabahlar diledi.

Duvardaki gedikten, kurulmakta olan renkli çadırları, satış tezgahlarının dikildiğini, renkli bayrakları ve bir o yana bir bu yana dolaşan insanları görebiliyordu.

"Öğle vaktine kadar hiç kimsenin geçmesine izin vermiyoruz," dedi nöbetçi.

Dunstan omuz silkti ve birikmişleri (saklamış olduğu parıltılı iki buçuk şilinlik ve ortasına açılmış bir delikle boynunun etrafındaki bir deri sırımın ucunda duran uğurlu altı penilik) ve ek olarak bozuk paralarla dolu cep mendili ile ne alacağına kafa yorduğu meyhaneye gitti. O anda, önceki gece söz verilmiş olan farklı herhangi bir şey bulunduğu aklından epeyce çıkmıştı. Saat gün ortasını vurduğunda Dunstan duvarın yanma vardı ve gergin bir halde, sanki tabuların en büyüğünü çiğnercesine yürüyüp içeri geçerken yanında kendisine başıy-

la selam veren, siyah ipek silindir şapkalı beyefendiyi fark etti.

"Ah. Ev sahibim. Bugün nasılsınız bakalım, bayım?"

"Çok iyi," dedi Dunstan.

"Benimle yürüyün," dedi uzun boylu adam. "Birlikte yürüyelim."

Çayırın diğer tarafına, çadırlara doğru ilerlediler.

"Önceden burada bulunmuş muydunuz?" diye sordu uzun boylu adam.

"Son panayıra gitmiştim, dokuz yıl önce. Daha bir oğlan çocuğuydum," dedi Dunstan.

"Eh," dedi kiracısı, "nazik olmayı unutma ve hiçbir bağış kabul etme. Bir konuk olduğunu hatırla. Şimdi de sana borcum olan kiranın son kısmını vereceğim. Çünkü yemin ettim. Hem benim ihsanlarım uzun bir zaman devam eder. Sen ve senin ilk doğan çocuğun ve onun ilk doğan çocuğu... Ben yaşadıkça sürüp gidecek bir ihsandır bu."

"Peki bu ne olacak, bayım?"

"Senin Gönlünün Muradı, hatırlasana," dedi silindir şapkalı beyefendi. "Senin Gönlünün Muradı."

Dunstan eğilerek selam verdi ve panayıra doğru yürüyüşlerine devam ettiler.

"Gözler! Gözler! Yaşlılar için yeni gözler!" diye bağırıyordu, her tür ve renkten gözlerle dolu şişeler ve kavanozlarla kaplı bir masanın önündeki ufak tefek bir kadın.

"Yüz diyardan gelmiş müzik aletleri!"

“Bir peniye ıslıklar! İki peniye mırıltılar! Üç peniye koro için yazılmış şükran ilahileri!”

“Şansınızı deneyin! Dosdoğru yaklaşın, haydi! Kolay bir bilmeceyi yanıtlayın ve bir rüzgar gülü kazanın!”

“Hiç solmaz lavanta çiçeği! Çançiçeği kumaşı!”

“Şişelenmiş rüyalar, şişesi bir şiline!”

“Gece kürkleri! Şafak kürkleri! Günbatımı kürkleri!”

“Şans kılıçları! Güç asaları! Ölümsüzlük yüzükleri! İhsan kartları! Gelin, gelin, bu tarafa yaklaşın!”

“Müsekkinler ve merhemler, aşk iksirleri ve her derde deva ilaçlar!”

Dunstan minik kristal süslerle dolu bir tezgahın önünde durakladı; Daisy Hempstock’a onlardan bir tane almak düşüncesiyle minyatür hayvanları inceledi. Başparmağından büyük olmayan bir kristal kediyi seçti. Kedi ona bilgece göz kırpınca dehşet içinde elinden düşürdü onu; o da havada kendini doğrultarak gerçek bir kedi gibi dört patisinin üzerine düştü. Sonra da azametle tezgahın köşesine doğru ilerledi ve yalanmaya başladı.

Dunstan kalabalığın üşüştüğü pazar yerinin içinden geçerek yürüyüşünü sürdürdü.

İnsanların koşuşturmalarıyla telaşlı bir devinim içindeydi burası; Duvar’a önceki haftalarda gelmiş olan yabancıların tamamı oradaydı, ayrıca Duvar kasabasının yerlilerinden pek çoğu da. Bay Bromios bir şarap çadırı kurmuştu ve Duvar’ın dışından gelen ahali tarafından satılmakta olan yiyeceklerle çoğu zaman iştahlarının ka-

barmasına karşın, perili ülkenin yemeğini yemenin, perili ülkenin meyvesini tatmanın, perili ülkenin suyunu içmenin ve perili ülkenin şarabını yudumlamanın fazlasıyla, son derece uygunsuz olduğu, bunu *kendi* dedeleri ve ninelerinden kapmış olan dedeleri ve nineleri tarafından kendilerine bildirilmiş olan köy halkına şarap ve etli börek satıyordu.

Her dokuz yılda bir, bir defalığına, Duvarın Ötesi'nden gelen halk satış barakalarını kurar ve bir gün ve bir gece boyunca çayır Perili Ülke Panayırı'na ev sahipliği yapardı ve dokuz yılda bir, bir gün ve bir geceliğine, uluslar arasında ticaret olurdu.

Harikalar vardı satılık olan, ayrıca kerametler ve mucizeler; düşlenmemiş şeyler ve hayali kurulmamış nesneler vardı (hayretler içinde kalıyordu Dunstan, *bir kimsenin fırtına ile doldurulmuş yumurta kabuklarına ne gibi bir gereksinimi olabilirdi?)*. Cep mendilindeki parasını şıngırdatarak Daisy'yi eğlendirecek küçük ve fiyatı el yakmayan bir şey aradı.

Havada, panayır gürültüsünün üzerine çıkan, hafif bir çan sesi geldi kulağına ve buna doğru yürüdü.

İnsan azmanı beş adamın siyah renkli, mahzun görünüşlü bir ayı tarafından çalınan hüzünlü bir laternanın müziği eşliğinde dans ettikleri bir barakayı geçti; üzerinde parlak renkli bir kimono bulunan saçsız bir adamın porselen tabakları şangır şungur kırdığı ve onları her yerinden renkli duman dağılan alevler içindeki bir kaba fır-

lattığı, bütün bu esnada da yoldan geçenlere seslenmekte olduğu bir tezgahın yanından geçti.

Şangırtılarla çalan çanın sesi daha gürültülü gelmeye başladı.

Sesin etrafa yayıldığı sergiye vardığında onun terk edilmiş olduğunu gördü. Kavisler çizerek aşağı sarkan çiçeklerle süslenmişti; çan çiçekleri ve yüksük otlarıyla, ayrıca yaban sümbülleri ve nergislerle, ancak aynı zamanda menekşeler ve zambaklarla, küçük, kırmızı yaban gülleri, solgun kardelenler, mavi unutmabeniler ve Dunstan'ın adlandıramadığı bol miktardaki diğer çiçekler ile. Her çiçek camdan veya kristalden yapılmış, bükülmüş ya da yontulmuştu idi, ayırt edemiyordu; yaşamı kusursuzca taklit etmişlerdi. Uzaklardaki camdan çıngıraklar gibi çınlıyor ve şıngırdıyorlardı.

"Merhaba?" diye seslendi Dunstan.

"Sabahlar hayrolsun, bu Panayır Günü'nde," dedi, serginin arkasına park edilmiş, boyalı karavandan ellerinin ve ayaklarının yardımıyla aşağı inen tezgah sahibi, sonra da hayli karanlık bir yüzdeki beyaz dişlerle ona genişçe gülümsedi. Dunstan onun gözlerinden ve kıvırcık siyah saçlarının altında görülebilen kulaklarından hemen anladı ki, Duvar'm ötesinden gelen ahaliden birisiydi. Gözleri koyu menekşe rengi iken kulakları belki bir kedinin kulakları gibi idi, hafif kıvrımlı, zarif ve de koyu renkli bir kürkün toz zerrecikleri gibi üzerini örttüğü. Oldukça güzeldi.

Dunstan tezgahtan bir çiçek aldı. “Çok şirin,” dedi. Bir menekşeydi ve onu elinde tuttuğu sırada, bir parmağı ıslatıp hafifçe bir şarap bardağının etrafına sürtmeyle oluşturulana benzer bir ses çıkararak şıngırdadı ve çınladı. “Fiyatı nedir?”

Kız omuz silkti ve de harika bir omuz silkmeydi bu.

“Daha başından fiyat tartışılmaz hiçbir zaman,” dedi kız ona. “Senin ödemeye hazır olduğundan epeyce fazla çıkabilir ve o durumda sen çekip gidersin, böylece ikimiz de daha fakir kalırız. Satılacak malı daha bilindik bir yoldan konuşalım.”

Dunstan durakladı. O sırada siyah ipekten silindir şapkası olan beyefendi serginin yanından geçti. “İşte,” diye mırıldandı Dunstan’ın kiracısı. “Sana olan borcum kapandı ve kiram tastamam ödendi.”

Dunstan başını bir düşten sıyırmak istermiş gibi iki yana salladı ve tekrar genç bayana döndü. “Peki, nereden geliyor bu çiçekler?” diye sordu.

Kız bilgiç bir edayla gülümsedi. “Calamon Dağı’nın eteğinde bir koru dolusu cam çiçek yetişir. Oraya gidiş yolculuğu daha da tehlikelidir.”

“Peki bunlar ne işe yarıyor?” diye sordu Dunstan.

“Bu çiçeklerin yararı ve işlevi öncelikle süsleme ve eğlendirme ile ilgilidir; hoşluk getirirler; bir sevgiliye hayranlığın ve sevginin bir işareti olarak sunulabilirler, üstelik çıkardıkları ses kulağa hoş gelir. Aynı zamanda ışık, doruğuna ulaşmış bir zerafetle vurur üzerlerine.” Bir

çan çiçeğini ışığa doğru kaldırdı ve Dunstan'ın tek gözleyebildiği, mor kristalden geçerek parıldayan güneş ışığının renginin, gerek ton gerek gölge bakımından kızın gözlerinden sönük olduğu idi.

"Görüyorum..." dedi Dunstan.

"Bazı büyülerde ve sihirlerde de kullanıyorlar. Eğer beyefendi bir sihirbaz ise..."

Dunstan başını iki yana salladı. Gözünden kaçmamıştı, genç hanımda dikkate değer bir şey vardı.

"Tüh. Öyle bile olsa, nefis şeylerdir," dedi kız ve tekrar gülümsedi.

Dikkate değer olan şey, genç hanımın el bileğinden aşağıya, ayak bileğine ve arkasındaki boyalı karavanın içine uzanan ince bir gümüş zincirdi.

Dunstan bundan söz etti.

"Zincir mi? Beni tezgaha bağlıyor. Serginin sahibi olan büyücü kadının şahsi kölesiyim. Beni uzun yıllar önce -dağların yükseklerinde, babamın topraklarındaki şelalelerin yanında oynarken- yakaladı; dikkatimden kaçan bir anda babamın topraklarından farkında olmaksızın ayrılmama, bunun üzerine o gerçek görüntüsüne dönüp beni bir çuvalın içine çabucak sokuverene değin her an, şirin bir kurbağa kılığında beni cezbedip faka bastırmaya çalışarak."

"Ve sonsuza kadar onun kölesi mi oldun?"

"Sonsuza kadar değil," diyerek perili ülkeden gelen kız gülümsedi. "Ayın kızını yitirdiği gün, eğer iki pazar-

tesinin bir araya geldiği bir haftada gerçekleşirse bu, özgürlüğümü kazanacağım. Onu sabırla bekliyorum. Bu arada da bana emredildiği gibi hareket ediyor ve aynı zamanda hayal kuruyorum. Şimdi benden bir çiçek alacak mısın, genç efendim?"

"Adım Dunstan."[1]

"Dürüst de bir isim bu üstelik," dedi kız alaycı bir sırıtışla. "Kıskacınız nerede, Efendi Dunstan? İblisi burnundan mı yakalayacaksınız?"

"Ya senin adın ne?" diye sordu Dunstan, utangaçlıktan kıpkırmızı kesilerek.

"Artık bir adım yok. Ben bir köleyim ve sahip olduğum ad benden alındı. 'Hey, senl'e ya da 'kızî'a veya "budala şapşal!'a yahut diğer pek çok sövgüden birine yanıt veririm."

Uzun giysisinin parlak ve ipeksi kumaşının vücuduna nasıl yapıştığını yakaladı Dunstan'ın bakışları; zarif kıvrımların ve kendisine dikilmiş menekşe gözlerinin farkına vardı ve yutkundu.

Dunstan elini cebine attı ve mendilini çıkardı. Kadına daha fazla bakamıyordu. Olan parasını tezgahın üzerine döktü. "Buna yetecek kadar al," dedi, masadan bembeyaz bir kardelen alırken.

"Bu tezgahta para kabul etmeyiz." Kız bozuk paraları ona doğru geri itti.

1) Aziz Dunstan, 924-988 yılları arasında yaşamış Glastonbury Başrahipliği, Canterbury Başpiskoposluğu yapmış, İngiliz Benediktin keşiş ve devlet adamıdır. (YHN.)

“Etmez misiniz? Neyi kabul edeceksiniz?” Zira o anda gerçekten altüst olmuştu ve tek amacı bir çiçek almaktı... Daisy’ye, Daisy Hempstock’a... çiçeğini almak ve oradan uzaklaşmaktı, çünkü, doğrusunu söylemek gerekirse, genç bayan onu aşırı derecede tedirgin ediyordu.

“Saçının rengini alabilirdim,” dedi, “ya da üç yaşına gelmeden önceki bütün hatıralarını. Sol kulağından duyma yetisini alabilirdim, hepsini değil, sadece müzikten zevk almayacağın ya da bir ırmağın akışını veya rüzgarın uğultusunu ayırt edemeyeceğin kadarını.”

Dunstan başını iki yana salladı.

“Ya da senden bir öpücüğü. Bir öpücük, buraya, yanağıma.”

“Bu bedeli seve seve öderim!” dedi Dunstan ve hemen sonrasında tezgahın üzerinden, kristal çiçeklerin pırıltılar saçan şıngırdamalarının ortasından diğer tarafa eğilerek kızın yumuşacık yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. Onun mest edici, tılsımlı kokusunu duydu o esnada; başının ön kısmını ve göğsünü ve de bilincini doldurdu bu.

“Al bakalım şimdi,” dedi kız ve ona kardelenini uzattı. Dunstan ansızın kendisine devasa ve hantal, üstelik hiç de bir peri kızının elleri gibi küçük ve her yönüyle mükemmel değilmiş gibi görünen ellerle aldı onu. “Dahası, seni bu gece tekrar göreceğim, Dunstan Thorn, ay batınca. Buraya gel ve bir kukumav gibi öt. Bunu yapabilir misin?”

Dunstan evet anlamında başını salladı ve kızın yanından sendeleyerek uzaklaştı; soyadını nasıl bildiğini kendisine sormasına gerek yoktu; onu öptüğü sırada almıştı bunu kendisinden, kalbi gibi diğer bazı şeylerle birlikte.

Kardelen elinde şıngırdıyordu.

"Hey, Dunstan Thorn," dedi Daisy Hempstock, Bay Bromios'un çadırının yanında ailesi ve Dunstan'ın ebeveyni ile oturmuş, kahverengi iri sosislerden yiyip siyah bira içerken ona rastladığında, "sorun nedir?"

"Sana bir hediye getirdim," diye mırıldandı Dunstan ve şıngırdayan kardeleni ona uzattı; öğle sonrası güneşinin ışığında birden parıldayıverdi. Kız onu hayrete düşmüş bir halde, hâlâ sosisin içyağıyla parlayan parmaklarla kendisinden aldı. Dunstan düşünmeden birdenbire öne doğru eğildi ve annesi ile babasının ve kız kardeşinin önünde, Bridget Comfrey'in ve Bay Bromios'un ve de herkesin önünde onu bembeyaz yanağından öptü.

Uyanan infiali önceden kestirebilmek mümkündü; bununla birlikte, elli yedi yıldır Perili Ülke'nin ve Ötesindeki Ülkeler'in sınırında boş yere yaşamamış olan Bay Hempstock haykırdı, "Sessiz olun şimdi! Onun gözlerine bakın. Zavallı delikanlının karmaşık duygular içinde, sersemlemiş ve allak bullak olduğunu göremiyor musunuz? Efsunlanmış, bahse girerim ki. Hey! Tommy Forester!

Buraya gel; genç Dunstan Thorn'u köye geri götür ve gözün onun üzerinde olsun; dilerse uyumasına izin ver ya da ihtiyacı olan konuşmak ise konuş..."

Tommy Dunstan'ı panayırdan çıkardı ve Duvar köyüne geri götürdü.

"Haydi Daisy," dedi annesi, kızın saçını sıvazlayarak, "yalnızca biraz cin çarpmış, hepsi o. Böyle dövünmek yersiz." Sonra da geniş koynundan dantelli bir mendil çıkardı ve kızının bir anda gözyaşlarına boğulmuş olan yanaklarına hafifçe vurdu.

Daisy bakışlarını annesine doğru kaldırdı ve mendili elinden kaptığı gibi içine sümkürüp burnunu çekti. Bayan Hempstock'un belirli bir şaşkınlık içinde gözlemlediği şey, Daisy'nin gözyaşlarının arasından gülümsüyor göründüğü idi.

"Ama anne, Dunstan beni *öptü,"* dedi Daisy Hempstock ve şıngırdayıp ışıltılar saçan kristal kardeleni, başlığının önüne iliştirdi.

Onu aramakla geçen bir zaman sonunda Bay Hempstock ve Dunstan'ın babası kristal çiçeklerin satılmakta olduğu tezgahı buldular; ancak tezgah tüneğine ince bir gümüş zincirle bağlanmış olan egzotik ve çok güzel bir kuşun kendisine eşlik ettiği yaşlı bir kadın tarafından işletiliyordu. Yaşlı kadın ile mantıklı bir konuşma yapmak söz konusu değildi, çünkü Dunstan'ın başına ne gelmiş olduğu konusunda onu sorgulamaya çalıştıkları zaman bütün konuştuğu, koleksiyonundaki gözde parçalarından birinin

bir işe yaramaz kişi tarafından savurulmuş olduğu ve bunun, nankörlüğün ve bu hazin asri zamanların ve de günümüzdeki uşakların eseri olduğu üzerineydi.

Issız köyde (çünkü Perili Ülke Panayırı esnasında köyde kim kalırdı?) Dunstan *Yedinci Saksağan*'a götürüldü ve kendisine üzerine oturacağı bir tahta bank verildi. Alnını eline yasladı ve gözlerini kimbilir nereye dikip baktı; zaman zaman da, rüzgarı andıran muazzam iç çekişlerle göğüs geçirdi.

Tommy Forester onunla konuşmaya çalışarak, "O halde şimdi, eski dostum, canlan bakalım, en doğrusu bu, bir tebessüm görelim, değil mi ya? Bir şey yemeye ne dersin peki? Ya da bir şey içmeye? Hayır mı? Aman Tanrım, gerçekten de bir acayip görünüyorsun, Dunstan, eski dostum..." dedi; ne var ki, hiçbir biçimde herhangi bir tepki alamayınca kendisi, tatlı Bridget'e egzotik elbiseleri ve gevezelik eden küçük bir maymunu olan iri yarı ve görkemli bir adamın şu anda bile (zarif çenesini kaşıdı) şüphesiz ki eşlik etmekte olduğu panayırın özlemini çekmeye başladı. Böylece Tommy, ıssız handa dostunun güvende olacağına kendini ikna etmiş olarak bir kez daha kasabanın içinden duvardaki gediğe doğru yürüdü.

Tommy tekrar panayıra girerken ortalığın ana baba günü olduğu gözüne takıldı; kukla gösterilerinin, hokka-

bazların ve dans eden hayvanların, mezatlık atların ve satılık ya da değiş tokuş edilecek her türlü nesnenin bulunduğu çılgın bir yerdi.

Sonraları alacakaranlıkta farklı bir tür kalabalık beliriverdi. Haberleri asri bir gazetenin manşet attığı şekilde bağıran bir çığırtkan vardı -"Stormhold'un Efendisi Esrarengiz Bir Hastalığın Pençesinde Kıvranıyor!", "Ateş Tepesi Kumlu Sahil Tepesi'nin Kalesine Taşındı!". "Garamond Beyi'nin Tek Varisi Hırıldayan Bir Domuz'a Dönüştü!"- ve bir bozuk paraya bu haberleri daha da genişletip açıyordu.

Güneş battı ve gökyüzünde çoktan yükselmiş olan devasa bir ilkbahar ayı göründü. Serin bir meltem esti. Bu sırada tacirler çadırlarına çekildiler ve panayır ziyaretçileri, fısıldandıkları, her biri bir fiyat karşılığında ulaşılabilir olan sayısız harikalara katılmaya çağırıldıkları bir ortamda buldular kendilerini.

Ve ay ufukta alçalırken Dunstan Thorn usulca Duvar köyünün parke taşlı sokaklarında yürüdü. Pek çok -ziyaretçi ya da yabancı- şamatacının yanından geçti, ancak pek azı ona yürürken dikkat etti.

Duvardaki gedikten içeri süzüldü -duvar kalındı- ve Dunstan onun üstünde boylu boyunca yürümesi durumunda başına neler geleceğini, kendisinden önce babasının yapmış olduğu gibi merakla zihninden geçirdiğini fark etti.

Gedikten geçip çayırın ortasına yürürken, o gece, ya-

şamında ilk defa olarak, Dunstan çayır boyunca yoluna devam etme, dereyi geçme ve diğer ucundaki ağaçların arasında kaybolma hayalleri kurdu. Bu düşünceleri acemice tasarladı zihninde, bir adamın beklenmedik konukları misafir etmesi gibi. Daha sonra, hedefine varınca, nasıl bir kimse önceden verilmiş bir randevuyla ilgili bir şeyler geveleyip konuklarından özür dileyerek ayrılırsa, öylece uzaklaştırdı bu düşünceleri.

Ay batıyordu.

Dunstan ellerini ağzına kaldırdı ve baykuş gibi öttü. Hiçbir yanıt gelmedi; yukarıdaki gökyüzü, havsalaya sığacak olandan daha fazla yıldız serpilmiş koyu bir renge -mavi belki, ya da mor, siyah değil- sahipti.

Bir kere daha öttü.

"Bu," dedi kulağına o, ciddiyetle, "bir kukumava hiç de benzemiyor. Bir beyaz baykuş olabilirdi, hattâ bir peçeli baykuş. Kulaklarım 'çubuklarla tıkanmış olsaydı onun bir puhu kuşu olduğunu sanırdım, belki. Ama bir kukumav değil bu."

Dunstan omuz silkti ve biraz aptalca sırıttı. Peri kadını yanı başına oturdu. Kadın sarhoş etti onu; kadını soluyordu o, teninin gözeneklerinin arasında hissediyordu onu. Ona doğru eğilerek yakınlaştı.

"Sence bir büyünün etkisi altında mısın, tatlı Dunstan?"

"Bilmiyorum."

Güldü, o anda ses, kayaların ve taşların üzerinde çağıldayan berrak bir derecik idi.

“Büyü altında falan değilsin, tatlı çocuk, tatlı çocuk.” Arkaya, çimlere uzandı ve gökyüzünü seyre daldı. “Yıldızların,” diye sordu, “neye benziyorlar?” Dunstan onun yanma, serin çimlere yayıldı ve gece göğüne baktı uzun uzun. Yıldızlarda kesinlikle tuhaf bir şey vardı; belki daha renkliydiler, çünkü küçük değerli taşlar gibi parıldıyorlardı; belki ufak yıldızların takımyıldızların sayılarında bir şey vardı; yıldızlarda tuhaf ve olağanüstü bir şey vardı. Peki o halde...

Sırt sırta vererek gökyüzünü seyrettiler.

“Yaşamdan neyi istiyorsun?” diye sordu peri kızı.

“Bilmiyorum,” dedi açıkça. “Seni, sanırım.”

“Ben özgürlüğümü istiyorum,” dedi kız.

Dunstan onun elinin bileğinden ayak bileğine ve oradan çimenliğin ötelerine devam eden gümüş zincire uzandı. Onu çekiştirdi. Göründüğünden daha sağlamdı.

“Kedi nefesi ve balık pulu ve de ay ışığı gümüşe katılarak yapıldı,” dedi kız ona. “Tılsımın şartları tamamlanana değin kırılması olanaksız.”

“Vay canına.” Tekrar çimenlere uzandı.

“Ona aldırış etmeme gerek yok, uzun, upuzun bir zincir çünkü; gelgelelim onun orada olduğunu bilmek beni usandırıyor ve babamın ülkesini özlüyorum. Ayrıca büyücü kadın sahibelerin en iyisi değil...”

Sonra sustu. Dunstan ona doğru dönerek eğildi, bir eliyle onun yüzüne uzandı, ıslak ve sıcak bir şeyin eline sıçradığını hissetti.

“Hey, ağlıyorsun sen.”

Kız hiçbir şey söylemedi. Dunstan onu kendine çekerek yüzünü kocaman eliyle beceriksizce kuruladı; ardından da onun hıçkıran yüzüne sokuldu ve deneme kabilinden, koşullar göze alındığında, doğru olanı yapıp yapmadığından emin olamayarak, yanan dudaklarının tam üzerinden öptü onu.

Bir duraksama anından sonra kızın ağzı onunkine açıldı ve dili onun ağzının içine kaydı, Dunstan ise, tuhaf yıldızların altında, tüm varlığıyla, geri dönüşsüz biçimde kaybolmuştu.

Daha önce köyün kızlarıyla öpüşmüş, fakat daha ileri gitmemişti.

Eli giysisinin ipeğinin altında kızın küçük göğüslerini hissetti, meme başlarının sert yuvarlağına dokundu. Kız ona sarıldı, sımsıkı, sanki boğuluyormuş gibi, gömleğine, külot pantolonuna beceriksizce tutunarak.

Ufacıktı; Dunstan onu inciteceğinden ve bir yerini kıracağından korkuyordu. Kırmadı. O altında solucan gibi kıvrılıp debeleniyor, soluksuz kalıyor ve tekmeliyor ve de eliyle ona yol gösteriyordu.

Yüzüne ve göğsüne yüzlerce ateşli öpücük kondurduktan sonra üzerine çıktı, onun üzerinde oturuyor, soluğu kesiliyor ve kahkahalar atıyordu; terli ve küçük bir balık kadar kaygandı, kendisi ise sırtını kabartıyor ve öne atılarak coşuyordu, kafası onunla ve yalnız onunla doluydu ve adını öğrenmiş olsaydı onu yüksek sesle bağıracaktı.

Bittiğinde içinden çıkacaktı, ama o içinde tuttu kendisini, bacaklarını onun etrafına doladı; öyle kuvvetle sıkıştırdı ki, ikisinin evrende aynı yeri kapladıklarını duydu Dunstan. Sanki güçlü, insanı içine çekip yutan bir an boyunca, yıldızlar şafağın arefesindeki gökyüzünde azar azar kaybolurken aynı kişiydi onlar, veren ve alan.

Birlikte, yan yana uzandılar.

Perili ülkenin kadını uzun ipekli elbisesini düzeltti; artık yeniden alışıldığı şekilde giyinmişti. Dunstan külot pantolonunu tekrar, istemeyerek yukarı çekti. Kızın küçük elini kendininkinin içinde sıktı.

Tenindeki ter kurudu, üşümüş ve yalnız hissediyordu kendini bu anda.

Gökyüzü bir şafak grisiyle aydınlanırken görebiliyordu şimdi onu. Çevrelerinde hayvanlar canlanıyorlardı; atlar ayaklarını yere vuruyor, kuşlar uyanarak terennümlerle şafağı çağırmaya koyuluyor ve panayır çayırının her tarafında çadırdakiler ayağa kalkmaya ve kımıldamaya başlıyordu. Kız usulca, "Haydi git şimdi," dedi ve yarı gönülsüzlük içinde, şafak göğünde yükselen sirrus bulutları kadar mor gözleriyle ona baktı. Ezilmiş böğürtlen tadındaki dudaklarıyla yavaşça ağzından öptü sonra onu, ardından ayağa kalktı ve geriye, tezgahın arkasındaki çingene karavanına doğru yürüdü.

Sersemlemiş ve yalnız bir halde, kendini on sekiz yaşından bir hayli büyük hissederek panayırın içinden geçti Dunstan.

İnek ahırına döndü, botlarını çıkardı ve güneşin gökyüzünde yükseldiği vakit uyanana değin uyudu.

Ertesi gün panayır sona erdi, gerçi Dunstan oraya tekrar uğramadı, böylece yabancılar köyden ayrıldı ve Duvar'daki yaşam olağan seyrine döndü, belki (özellikle rüzgar ters yönden estiğinde) pek çok köydeki yaşamdan bir parça daha az, ancak her şey göz önünde tutulduğunda yeterince olağan sayılan.

GC^>

Panayırdan iki hafta sonra Tommy Forester Bridget Comfrey'e evlenme teklifinde bulundu ve o da kabul etti. Ertesi hafta ise, Bayan Hempstock bir sabah Bayan Thorn'u ziyarete geldi. Oturma odasında çay içtiler.

"Foresterlar'm oğlunun işi çok iyi oldu," dedi Bayan Hempstock.

"Öyle," dedi Bayan Thorn. "Bir yulaflı gözleme daha al, şekerim. Senin Daisy'nin nedimelerden biri olmasını bekliyorum."

"Umarım olur," dedi Bayan Hempstock, "o kadar uzun yaşar ise."

Bayan Thorn irkilerek başını kaldırıp baktı. "Neden, hasta değil ya, Bayan Hempstock? Öyle olmadığını söyleyin."

"Yemek yemiyor, Bayan Thorn. Ziyan olup gidiyor. Ara sıra biraz su içiyor."

"Aman Tanrım!"

Bayan Hempstock devam etti, "Dün gece, sonunda sebebini keşfettim. Senin Dunstan."

"Dunstan? Sakın o..." Bayan Tlıorn bir elini ağzına doğru kaldırdı.

"Yo, yo, hayır," dedi Bayan Hempstock telaşla, başını iki yana sallayıp dudaklarını büzerek, "hiç öyle bir şey değil. Onu ihmal etmiş. Kız günlerdir görmemiş kendisini. Artık onunla ilgilenmediğini kafasına koymuş ve verdiği kardeleni elinde öylece tutmaktan başka bir şey yapmıyor, dahası hıçkırıklara boğularak ağlıyor."

Bayan Thom kavanozdan bir miktar daha çayı ölçerek kupanın içine boşalttı, üzerine sıcak su ekledi. "Doğrusunu söylemek gerekirse," diye konuştu açıkça, "biz Dunstan konusunda biraz kaygılıyız, Thorney ve ben. *Ruh gibi dolaşıyor*. Ona denk düşen tek söz bu. İşleri de kalıyor. Thorney oğlanın biraz durulması gerektiğini söylüyordu. Keşke durulmuş olsaydı, çünkü Thorney batı tarafındaki tüm çayırların gelirini delikanlıya bağlamaktan bahsediyordu."

Bayan Hempstock yavaşça başını salladı. "Hempstock elbette ki Daisy'mizi mutlu görmeye hayır demez. Tabii ki koyunlarımızın bir sürüsünü kıza verecektir." Hempstocklar'ın koyunları en üstün niteliklere sahip olmalarıyla çevrede millerce ötelere kadar ün yapmıştı; kıvrık boynuzları ve sivri toynakları ile kabarık tüylü postları vardı ve zekiydiler (koyunlara göre). Bayan Hempstock

ve Bayan Thorn çaylarını yudumladılar. Böylelikle konu çözüme kavuştu.

Dunstan Thorn haziranda Daisy Hempstock ile evlendi. Üstelik damat bir parça dalgın görünüyor idiyse de, doğrusu, gelin o güne dek her gelinin olmadığı kadar ışıltılı ve zarifti.

Arkalarından, babaları yeni evliler için batı çayırında inşa edecekleri çiftlik evine yönelik planları tartışmaktaydı. Anneleri Daisy'nin ne kadar güzel göründüğü ve Dunstan'm ona nisan sonunda panayırda aldığı kardeleni düğün giysisine takmaktan Daisy'yi alıkoymasının ne kadar yazık olduğu üzerinde birleşti.

Ve orada, dökülen kırmızı ve sarı ve pembe ve beyaz gül yapraklarının sağanağında ayrılıyoruz onlardan.

Ya- da hemen hemen.

Küçük çiftlik evleri inşa edilirken Dunstan'ın kulübesinde oturdular ve kesinlikle yeterince mutluydular; dahası koyunları yetiştirme ve gütme, ayrıca onları kırkma ve besleme ile ilgili günlük işler Dunstan'ın gözlerindeki dalgın bakışı yavaş yavaş alıp götürdü.

Önce sonbahar geldi, ardından kış. Şubat sonu, kuzulama mevsimiydi, yeryüzünün soğuk olduğu ve şiddetli bir rüzgarın kırlardan ve yapraksız ormandan aşağılara uğuldayarak estiği, buzlu yağmurların sağanak serpintiler halinde kurşuni gökyüzünden boşandığı zamandı, güneş batmış ve gökyüzü kararmıştı; akşamın altısıydı ki, dallardan örülmüş bir sepet duvardaki açıklıktan içeri

itildi. Gediğin her bir yanındaki nöbetçiler önce fark etmediler sepeti. Yüzleri ters tarafa dönüktü ne de olsa, hem hava da karanlık ve ıslaktı, ayrıca ayaklarını yere vurmakla ve uzun uzun, sıkıntı ve özlem duyarak köyün ışıklarına bakmakla meşguldüler.

Ve sonrasında şiddetli, çığlık çığlığa bir feryat başladı.

O zaman aşağı bakarak ayaklarının dibindeki sepeti gördüler. Sepette bir kundak vardı; yağlı ipek ve yün battaniyelerden yapılmış, tepesinden minicik kısık gözleri, açık ve sesli ve de acıkmış bir ağzı olan kırmızı, figanlar içinde bir surat fırlamış olan bir kundak.

Ve bebeğin battaniyesine gümüş bir iğneyle tutturulmuş halde, üzerinde biraz eski tip olmakla beraber zarif bir el yazısıyla şu sözcüklerin yazılı olduğu ufak bir parça parşömen vardı:

Tristran Thorn

Bölüm
2

Tristran Thorn'un
Büyüyüp Adamlık Çağına Erdiği ve
Cüretkar Bir Söz Verdiğidir

Yıllar geçti.

Bir sonraki Perili Ülke Panayırı belirlenen zamanda, duvarın diğer tarafında düzenlendi. Sekiz yaşındaki genç Tristran Thorn, kendini arabayla bir günlük uzaklıktaki bir köyde, son derece uzak akrabaların yanında kalmak üzere kovulmuş bir halde bulduğundan katılmadı.

Oysa ondan altı ay ufak olan küçük kız kardeşi Louisa'nın panayıra gitmesine izin verilmişti ve bu, delikanlı için muazzam bir iç acısı sebebiydi, tıpkı Louisa alacakaranlıkta parıldayan ve yanıp sönen ışık benekleriyle kaplı ve çiftlik evindeki yatak odalarının karanlığına sıcak ve zarif bir parlaklık saçan bir cam küreyle panayırdan dönerken Tristran'ın akrabalarından dönüşte tek getirebildiğinin berbat bir kızamık hastalığı oluşu gibi.

Kısa zaman sonra, çiftliğin kedisinin üç yavrusu oldu; iki tane kendi gibi siyah beyaz ve bir de tüylerinde tozlu, mavi bir pırıltı olan ve ruh haline göre yeşil ve altın sarısından pembemsi, al ve alev kırmızısına renk değiş-

tiren gözlere sahip minik bir yavru.

Bu yavru panayırı kaçırmasını telafi etmek için Tristran'a verildi. Mavi kedi yavaş yavaş büyüyordu ve dünyadaki en tatlı kediydi, ta ki bir akşam evin içinde sabırsızca sinsi sinsi dolaşmaya, *mıraavvlamaya* ve yüksük otlarının mor-kırmızı rengindeki gözlerinde şimşekler çakmaya başlayana kadar; Tristran'm babası tarlalarda geçen bir günün sonunda geri geldiği zaman kedi uludu, kapıdan fırladı ve günbatımına karıştı.

Duvardaki nöbetçiler kediler için değil insanlar içindi ve o sırada on iki yaşında olan Tristran mavi kediyi bir daha hiç görmedi. Bir süre onu teselli etmek mümkün olmadı. Bir gece babası yatak odasına girdi ve yatağının ucuna oturarak boğuk bir sesle konuştu; "Duvarın ötesinde daha mutlu olacak. Kendi cinsiyle birlikte. Üzülme artık, delikanlı."

Annesi, her konuda kendisiyle pek az konuştuğu gibi, olayla ilgili hiçbir şey söylemedi ona. Zaman zaman Tristran, başını kaldırdığında, annesinin dikkatle, sanki yüzünden bir sırrı söküp almak istermiş gibi ona dik dik baktığını görürdü.

Kız kardeşi Louisa sabahlan köy okuluna yürürlerken bu konuda iğnelerdi onu; başka pek çok şey üzerine Tristran'ın başına bela olduğu gibi; sözgelimi, kulaklarının şekli (sağ kulağı başına dümdüz yapışmıştı ve neredeyse sivriydi, sol kulağı ise böyle değildi) ve söylediği salakça sözler hakkında; bir keresinde, okuldan eve yü-

rüdükleri sırada güneş batarken ufuk boyunca bir araya toplanan minik, tüy gibi kabarık ve beyaz bulutların koyunlar olduklarını söylemişti ona. Sonradan sadece kendisine koyunları hatırlattıklarını ya da onların kabarık ve koyunlara benzer bir yanlarının varlığını anlatmak istemiş olduğunu iddia etmesinin bir önemi yoktu. Louisa güldü ve alay ederek bir gulyabani gibi dürtükledi onu ve daha kötüsü, diğer çocuklara anlattı ve onları Tristran'ın yanlarından her geçişinde usulca "mee" demeleri için kışkırttı. Louisa doğuştan tahrikçiydi ve erkek kardeşinin etrafında halkalar çizerek dans etti.

Köy okulu nitelikli bir okuldu ve öğretmen Bayan Cherry'nin eğitiminde Tristran Thorn, kesirler üzerine her şeyi ve boylam ile enlemi öğrendi; bahçıvanın halasının tüy kalemini, aslına bakılırsa kendi halasının tüy kalemini de Fransızca isteyebiliyordu; 1066'daki Fatih William'dan 1837'deki Victoria'ya kadar İngiltere kraliçelerini ve kraliçelerini öğrendi. Okumayı söktü, üstelik hayli ince bir el yazısı becerisine sahipti. Köyün ziyaretçileri seyrekti, yine de ara sıra bir çerçi köye girerek tüyler ürpertici cinayetlerin, yazgısal rastlantıların, uğursuz işlerin ve olağanüstü kaçışların "ucuz polisiye" öykülerini satardı. Çerçilerin çoğu ikisi bir peniye ciltlenmemiş şarkı notaları satarlar ve aileler onları alarak "Olgun Vişne" ve "Babamın Bahçesinde" gibi şarkıları söylemek üzere piyanolarının başında toplanırlardı.

Böylece günler geçti, haftalar da geçti, yıllar da geçti

hattâ. On dört yaşında, bir geçişme süreciyle, müstehcen şakalar, fısıltılı sırlar ve açık saçık baladlar ile geçen bir süreç ile cinsel ilişkiyi öğrendi Tristran. On beş yaşındayken Bay Thomas Forester'm evinden ötedeki elma ağacından, daha açık ifade etmek gerekirse. Bayan Victoria Forester'ın yatak odası penceresinin dışındaki elma ağacından düşerek kolunu incitti. Tristran'ın üzüldüğü, kız kardeşiyle yaşıt ve şüphesiz yüz mil boyunca çevredeki en güzel kız olan Victoria'nın pembe ve insanı boş yere ümitlendiren anlık görüntüsünden başka bir şey yakalayamamış olmasıydı.

Victoria on yedi yaşına geldiğinde, Tristran onun tüm olasılıklar dahilinde Britanya Adaları'nın en güzel kızı olduğuna emindi. Onunla tartışmaya kalkmış olsanız Tristran dünyada olmasa da tüm Britanya İmparatorluğu'ndaki en güzel kız olduğu üzerinde ısrar ederek sizinle yumruklaşacak ya da buna hazır olacaktı. Gerçi Duvar'da onunla tartışacak herhangi bir kimseyi bulmakta epeyce zorlanırdınız; kız çok başlar döndürmüş ve her olasılığa göre, çok canlar yakmıştı.

Bir tasvir: Annesinin gri gözlerine ve kalp biçimli yüzüne, babasının bukleli kestane rengi saçlarına sahipti. Dudakları kırmızı ve harikulade şekilliydi, konuştuğu zaman yanakları hoş bir şekilde kızarırdı. Açık tenliydi ve son derece tatlıydı. On altı yaşındayken Victoria *Yedinci Saksağan'da* bar kızı olarak çalışmayı aklına koymuş olduğundan annesiyle adamakıllı kapışmıştı. "Bu konuda

Bay Bromios'la konuştum," demişti annesine, "ve *onun* hiçbir itirazı yok." "Bay Bromios'un ne düşündüğünün ya da düşünmediğinin," diye yanıtladı annesi, eskiden Bridget Comfrey olan kişi, "önemi yok. Genç bir hanım için son derece uygunsuz bir iş bu." Duvar köyü iradelerin savaşını büyülenmiş bir halde, sonucun ne olacağının merakı içinde izledi, çünkü Bridget Forester'a hiç kimse karşı gelmezdi; o, köylülerin söylediğine göre, bir ahır kapısındaki boyayı kabartabilecek ve bir meşe ağacının kabuğunu soyabilecek bir dile sahipti. Köyde Bridget Forester ile zıtlaşmayı isteyecek tek bir kişi yoktu ve duvarın ayaklanıp yürümesinin Bridget Forester'ın fikrini değiştirmesinden daha olası olduğunu vurguluyorlardı. Ne olursa olsun, Victoria Forester işlerin kendi istediği gibi olmasına alışkındı ve diğer her şey sonuçsuz kalsa, hattâ kalmasa bile, babasına dil dökerdi ve babası onun isteklerine razı olurdu. Ancak burada Victoria bile hayrete düşmüştü, çünkü babası annesini onaylayarak *Yedinci Saksağan'dzki* barda çalışmanın iyi yetiştirilmiş genç bir hanımın yapmayacağı bir şey olduğunu söylüyordu. Sonra Thomas Forester ağzını kapattı ve konu orada kapandı. Köydeki her delikanlı Victoria Forester'a âşıktı. Ayrıca sessiz sakin, evlenmiş, sakalına kır düşmüş pek çok ağırbaşlı beyefendi, sokaktan aşağı yürüdüğü esnada ona uzun uzun bakarak birkaç dakikalığına yaşamının baharında, yaylanarak yürüyen bir delikanlı olurdu yeniden." Diyorlar ki, Bay Monday'in kendisi de hayranlarının ara-

sında sayılıyormuş," dedi Louisa Thorn, mayıs ayının bir öğle sonrasında, elma bahçesinde Victoria Forester'a. Beş kız devasa gövdesi harika bir oturak ve destek oluşturan, bahçedeki en yaşlı elma ağacının yanına ve dallarına tünediler; mayıs meltemi her estiğinde pembe çiçekler kar gibi aşağı yağarak saçlarına ve eteklerine konuyordu. Öğle sonrası güneşi elma bahçesine yaprakların arasından yeşil ve gümüş rengi ve de altın sarısı benekler sunmakta idi. "Bay Monday," dedi Victoria Forester küçümsemeyle, "nereden baksan kırk beş yaşında var." Yaşınız on yedi olduğunda kırk beşin nasıl da ileri bir yaş olduğunu belirtir biçimde buruşturdu yüzünü. "Hepsi bir yana," dedi Louisa'mn kuzeni Cecilia Hempstock, "o daha önce evlenmiş. Önceden evlenmiş olan birisiyle evlenmek istemezdim. Bu," düşündü, "kendi midillini başkasının ehlileştirmesine benzerdi." "Şahsen ben dul bir erkekle evlenmenin *tek* avantajı olarak düşünürdüm bunu," dedi Amelia Robinson. "Başka birisinin sivri köşeleri ortadan kaldırmış olmasını; onu terbiye etmiş olmasını da diyebiliriz, eğer istersen. Aynı zamanda, o yaşa geldiğinde şehvani arzuları çoktan doyurulmuş ve azalmış olacaktır ki, bu da kişiyi bir sürü onur kırıcı hareketten kurtarır." Elma çiçeklerinin arasında alelacele bastırılmış bir kıkırdama sağanağı. "Yine de," dedi Lucy Pippin duraksayarak, "büyük evde yaşamak, dahası dört atlı bir yolcu arabasına sahip olmak ve mevsiminde Londra'ya seyahat etmek ayrıca kaplıcalar için Batlı'e ya da deniz banyosu

için Brighton'a gidebilmek güzel olurdu, Bay Monday kırk beş yaşında *olsa bile."* Öteki kızlar çığlık atarak avuçlar dolusu elma çiçeğini ona fırlattı, üstelik hiçbirinin attığı çığlık Victoria Forester'ınkinden daha yüksek, ya da fırlattığı çiçekler onunkinden daha çok değildi.

On yedi yaşında ve Victoria'dan sadece altı ay büyük olan Tristran Thorn bir delikanlı ile bir erkek arasındaki yolun ortasındaydı ve her iki rolde de aynı ölçüde rahatsızdı; ilk bakışta dirseklerden ve ademelmalarından ibaretmiş gibi görünüyordu. Saçı ıslak saman kahverengisiydi ve ıslatarak taramayı her ne kadar çok denemişse de uçları biçimsiz on yedi yaş açılarıyla fırlayıp dikiliveriyorlardı. Can sıkıcı bir pısırıklığı vardı, can sıkıcı pısırıklara özgü davranış tarzı gereği, yanlış zamanlarda sesini aşırı derecede yüksek çıkararak fazlasıyla telafi ediyordu bunu. Çoğu günler Tristran kendinden hoşnuttu -ya da yaşamı önünde duran on yedisindeki bir gencin en fazla olabileceği kadar hoşnuttu- ve tarlalarda ya da Monday and Brown's dükkanının arka tarafındaki yüksek masada hayallere daldığı vakit kendini Londra'ya veya Liverpool'a kadar bütün yolu trenle kat ederken, gri Atlantiğin diğer ucuna, Amerika'ya giden bir buharlı gemiye binerek orada, yeni topraklardaki vahşilerin arasında servetini kazanırken düşlerdi. Buna karşılık rüzgarın Duvar'ın

ötesinden eserek beraberinde nane, kekik ve kuş üzümü kokularını getirdiği zamanlar vardı ve bu zamanlarda köydeki şöminelerin alevlerinde acayip renkler olurdu. O rüzgar estiğinde en basit aletler bile -kibritlerden fener sürgülerine kadar- çalışmazdı. Ve bu zamanlarda Tristran Thom'un hayalleri, bulanık ve bilinmedik, saraylardan prensesler kurtarmak için ormanlardan geçilen yolculuklara dair garip, suçlu fanteziler, şövalyeler, devler ve deniz kızlarıyla ilgili rüyalar olurdu. Bu ruh halleri onun üzerine geldiğinde de, evden dışarı fırlayarak çimenliğe uzanır ve gözlerini göğe dikip yıldızları seyrederdi. Pek azımız bugün yıldızları ahalinin onları o zaman gördüğü şekilde görmüştür -şehirlerimiz ve kasabalarımız gecenin içine çok fazla ışık yollarlar- oysa Duvar köyünden bakıldığında, yıldızlar dünyalar ya da düşünceler gibi ortaya serilmişti, bir ormandaki ağaçlar ya da bir ağaçtaki yapraklar gibi sayısızdılar. Tristran hiçbir şey düşünmez olana değin gökyüzünün karanlığına öylece bakar ve daha sonra yatağına dönerek ölü bir adam gibi uyurdu. Gizilgüç sahibi, fazlasıyla uzun boylu bir yaratık, bir dinamit fıçısı idi o; fitilini ateşleyecek birisini ya da bir şeyi bekleyen; ne var ki, hiç kimse ateşlemedi onu, böylece hafta sonlarında ve akşamları çiftlikte babasına yardım etti ve gündüzleri Monday and Brown's'da bir tezgahtar olarak Bay Brown hesabına çalıştı. Monday and Brown's köy yerinin dükkanıydı. İhtiyaçların birkaçını elde bulundurmalarına karşın işlerinin büyük bir bölümü listeler

aracılığıyla yürütülüyordu; köylüler, yağ ve baharatla kavanoza basılmış etlerden koyunların içine daldırıldıkları antiseptiğe, balık bıçaklarından baca kiremitlerine kadar, kendilerine gerekenlerin bir listesini Bay Brown'a verirlerdi; Monday and Brown's'daki bir tezgahtar istenen her şeyin yer aldığı bir asıl liste derlerdi ve sonra da Bay Monday asıl listeyi alır ve iki kocaman yük atının çektiği bir ağır yük arabasına atlayıp en yakın kontluk kasabasına gitmek üzere yola düşer, birkaç gün içinde de araba her çeşit malla tepeleme yüklenmiş olarak dönerdi. Ekim sonlarında soğuk, rüzgarın şiddetle ve gürültüyle estiği, yağmurun her an yağmak üzereymiş gibi görünse de aslında hiç yağmadığı türden bir gündü ve öğleden sonranın geç vakitleriydi. Victoria Forester annesinin özenli el yazısı ile yazılmış bir listeyle Monday and Brown's'a girdi ve kendisine bakmaları için tezgahın üzerindeki küçük zili çaldı. Arkadaki odadan Tristran Thom'un çıktığını görmekle bir parça hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gününüz güzel olsun, Bayan Forester." Kız gergin bir tebessümle gülümsedi ve Tristran'a listesini uzattı.

Şunlar yazılı idi:

1 libre[1] sagu[2]
10 kutu sardalye

1) Libre: 454 grama eşit olan ağırlık ölçüsü. (Ç.N.)
2) Sagu: Kimi hurma ağaçlarının özünden çıkarılan ve pirinç gibi kullanılan nişastalı bir madde; sagudane, hint irmiği olarak da bilinir. (Ç.N.)

1 şişe mantarlı ketçap
5 libre pirinç
1 teneke kutu altın sarısı şurup
2 libre kuş üzümü
1 şişe kırmız[1]
1 libre arpa şekeri
1 şilinlik kutuda Rowntrees Seçkin Kakao
3 penilik teneke kutuda Oakey's bıçak cilası
6 penilik teneke kutuda Brunswick siyah boya
1 paket Swinborne's mika
1 şişe mobilya cilası
1 adet tereyağı kepçesi
dokuz penilik et suyu süzgeci
mutfak merdiveni takımı

Tristran bunu içinden okuyarak hakkında konuşmaya başlayacağı bir şey arandı; konuşacaklarının öncesinde bir tür -hangi tür olursa- girizgah. "Öyleyse sanırım sütlaç yapacaksınız, Bayan Forester," derken duydu sesini. Bunu söyler söylemez pot kırmış olduğunu anladı. Victoria kusursuz dudaklarını büzerek gri gözlerini kırpıştırdı ve, "Evet, Tristran. Sütlaç yapacağız," dedi. Ardından da ona gülümsedi ve, "Annem yeterli miktarda yenen sütlacın üşümeleri ve soğuk algınlığını ve diğer sonbaha-

1) Kırmız: Kırmızböceğinden çıkarılan parlak al boya. (Ç.N.)

ra özgü rahatsızlıkları önlemede yararlı olacağını söylüyor," dedi. "Annem," diye doğruladı Tristran, "tapyoka[1] pudingine her zaman sonsuz güven duymuştur." Listeyi bir çiviyle tutturdu. "Erzakların büyük bölümünü yarın sabah teslim edebiliriz, kalanı da gelecek haftanın başında Bay Monday ile birlikte dönecektir." O sırada aniden şiddetli bir rüzgar esti, öyle şiddetliydi ki, köyün pencerelerini takırdattı ve rüzgar güllerini kuzeyi batıdan ya da güneyi doğudan ayırt edemeyecek kadar fırıldattı ve döndürdü. Monday and Brown's'in ocağında yanmakta olan ateş, kişinin havaya fırlatılan bir avuç demir talaşıyla oturma odası ateşinde kendisi için meydana getirebileceği bir gümüş pırıltılar fışırtısı ile tepeye varan yeşiller ve kırmızılar sağanağı halinde püskürdü ve kıvrım kıvrım oldu. Rüzgar Perili Ülke'den ve doğudan esiyordu ki, Tristran Thorn birdenbire kendinde taşıdığına ihtimal vermemiş olduğu belirli bir miktar cesaret buldu, benliğinin derinlerinde. "Biliyor musunuz, Bayan Forester, birkaç dakikaya kadar çıkacağım," dedi. "Belki sizinle eve doğru biraz yürüyebilirim. Yolumun fazla dışında değil." Yüreği ağzında beklemeye durdu sonra, Victoria Forester'ın gri gözleri eğlenerek ona bakarken. Ona yüz yıl gibi gelen bir zaman sonra kız, "Elbette," dedi. Tristran hızla oturma odasına yollandı ve Bay Brown'a hemen çıkacağını haber verdi. Bay Brown ise bütün bütün huysuzca diye nitelenemeyecek bir biçimde hırıldayarak

1) Tapyoka: (Brezilya yerlilerinin dilinden) Manyok kökünden çıkarılan nişasta. (Ç.N.)

Tristran'a kendisinin daha gençken yalnızca her gece geç saate kalmak ve dükkanı kapatmak zorunda olmayıp aynı zamanda yanında bir tek yastık niyetine paltosu bulunduğu halde tezgahın altında, yerde uyumaya mecbur kalmış olduğunu belirtti. Tristran kendisinin gerçekten de şanslı bir genç adam olduğunu kabul ederek Bay Brown'a güzel bir gece diledi, sonra da paltosunu palto askısından ve yeni melon şapkasını portmantodan alıp dışarıya, Victoria Forester'm kendisini beklediği parke taşlara adımını attı. Sonbaharın alacakaranlığı onlar yürürken gecenin ilk saatlerinin koyuluğuna döndü. Tristran havada belirsiz kış mevsiminin kokusunu -gece pusunun ve diriltici karanlığın ve de dökülmüş yaprakların keskin kokusunun bir karışımını- alabiliyordu. Forester çiftliğine doğru sarmallar çizerek çıkan dar bir yola saptılar, hilal şeklindeki ay ise gökyüzünde bembeyaz asılı duruyor ve başlarının üzerinde yıldızlar ışıldıyordu karanlıkta."Victoria," dedi Tristran, bir zaman sonra. "Evet, Tristran," dedi, yürüyüşün büyük bölümünde dalgm durmuş olan Victoria. "Seni öpmemi küstahça bulur muydun?" diye sordu Tristran. "Evet," dedi Victoria, dosdoğru ve soğuk bir tavırla. "Son derece küstahça." "Ah," dedi Tristran. Dyties Tepesi'ni konuşmadan çıktılar; tepenin doruğunda dönerek altlarında Duvar köyünü, pencerelerin ardında parıldayan, hepsi pırıltılar içindeki mumları ve lambaları, eliyle davet eden sıcacık sarı ışıklar ve üstlerinde, ışıltılar saçarak yanıp sönen ve alev alev par-

layan soğuk, uzak ve havsalaya sığacak olandan daha fazla sayıdaki pek çok yıldızın ışığını gördüler. Tristran elini uzattı ve Victoria'nın küçük elini kendininkinin içine aldı. Çekip ayırmadı kız da. "Onu gördün mü?" diye sordu, gözünü ayırmadan manzarayı seyretmekte olan Victoria. "Hiçbir şey görmedim," dedi Tristran. "Sana bakıyordum." Victoria ay ışığında gülümsedi.

"Sen tüm yeryüzünün en güzel kadınısın," dedi Tristran, tüm içtenliğiyle.

"Git işine," dedi Victoria, fakat nazikçe söyledi bunu.

"Ne gördün?" dedi Tristran.

"Kayan bir yıldız," dedi Victoria. "Sanırım yılın bu mevsiminde hiç de nadir değiller."

"Vicky," dedi Tristran. "Beni öper misin?"

"Hayır," dedi kız.

"Biz daha küçükken beni öptün sen. Adak meşesinin altında öptün beni, on beşinci doğum gününde. Ayrıca son Bahar Bayramı'nda babanın inek barakasının arkasında da beni öptün."

"O zaman farklı bir kişiydim," dedi. "Sonuç olarak, öpmeyeceğim seni."

"Beni öpmeyeceksen," dedi Tristran, "benimle evlenir misin acaba?"

Tepede sessizlik oldu. Ekim rüzgarının hışırtısı dışında. Derken bir çınlama sesi; keyif ve hoşluk içinde katıla katıla gülmekte olan, tüm Britanya Adaları'ndaki en güzel kızın sesiydi bu.

“Seninle evlenmek mi?” diye tekrarladı inanmazlıkla. “Peki her ne sebeple seninle evleneyim, Tristran Thorn? Bana ne verebilirsin?”

“Sana ne mi verebilirim?” dedi. “Senin için Hindistan’a giderdim, Victoria Forester ve sana fillerin dişlerini, ayrıca başparmağın kadar büyük incileri ve çalıkuşu yumurtaları kadar büyük yakutları getirirdim.

“Afrika’ya gider ve sana kriket topları büyüklüğünde elmaslar getirirdim. Nil’in kaynağını bulur ve ona senin adını verirdim.

“Amerika’ya giderdim, ta San Francisco’ya, altın yataklarına kadar ve ağırlığınca altına sahip olmadan dönmezdim. Sonra da onu yine buraya taşır ve ayaklarına sererdim.

“Bir sözünle uzak kuzey diyarlarına gider ve koca kutup ayılarını kılıçtan geçirip postlarını sana geri getirirdim.”

“Bence çok iyi gidiyordun,” dedi Victoria Forester, “kutup ayılarını kılıçtan geçirmekle ilgili bölüme gelene kadar. Ne olursa olsun, küçük tezgahtar ve çiftlik çocuğu, seni öpmeyeceğim; seninle evlenmeyeceğim de.”

Tristran’ın gözleri ay ışığında alev gibi parıldadı. “Senin için Çin’e gider ve sana korsanlar kralının elinden alacağım, yeşim ve ipek ve de afyonla yüklü devasa bir yelkenli getirirdim.

“Avustralya’ya giderdim, dünyanın ta dibine,” dedi Tristran, “ve sana. Iıı...” Zihnindeki ucuz polisiyeleri iyice yoklayarak onların kahramanlarından herhangi biri-

nin Avustralya'ya gitmiş olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. "Bir kanguru getirirdim," dedi. "Ve opaller," diye ekledi. Opaller konusunda bir hayli emindi.

Victoria Forester onun elini sıktı. "Peki ben bir kanguruyla ne yapacağım?" diye sordu. "Şimdi, yolumuza gitmemiz gerekiyor, yoksa babam ve annem beni oyalayanın ne olduğunu merak edecek ve tümüyle mesnetsiz birtakım sonuçlara varacak. Çünkü seni öpmedim, Tristran Tlıorn."

"Öp beni," diye yalvardı. "Öpücüğün için yapmayacağım hiçbir şey, tırmanmayacağım dağ, yürüyerek geçmeyeceğim ırmak, bir ucundan diğerine aşmayacağım çöl yoktur."

Alabildiğine geniş bir el hareketiyle altlarındaki Duvar köyünü, üzerlerindeki gece göğünü gösterdi. Orion takımyıldızlarında, Doğu ufkunun aşağılarında bir yıldız ansızın parıldadı ve ışıltılar saçarak kayıverdi.

"Bir öpücük ve evlenme taahhüdün karşısında," dedi Tristran, tumturaklı bir ifadeyle. "Sana o kayan yıldızı getirirdim."

Ürperdi Tristran. Paltosu inceydi ve besbelli öpücüğünü alamayacaktı, ki anlaşılmaz buluyordu bunu. Ucuz polisiyelerin ve bir şilinlik romanların yiğit kahramanları iş öpülmeye gelince asla böyle sorunlar yaşamamışlardı.

"Haydi öyleyse," dedi Victoria. "Başarırsan şayet, yapacağım."

"Neyi?" dedi Tristran.

“Bana o yıldızı getirirsen,” dedi Victoria, “az önce kaymış olanı, ama başkasını değil, o zaman öperim seni. Daha başka yapabileceklerimi kimbilir? Hadi bakalım; artık Avustralya’ya gitmene gerek yok, ne de Afrika’ya, ne de ta Çin’e.”

“Ne?” dedi Tristran.

Victoria ise bunun üzerine ona güldü ve elini geri çekti, sonra da tepeden aşağı babasının çiftliğine doğru yürümeye koyuldu.

Tristran ona yetişmek için koştu. “Ciddi misin?” diye sordu ona.

“Yakutlar ve altın ve de afyona dair bütün uydurma sözlerinde olduğun kadar ciddiyim,” diye yanıtladı. “Afyon da *nedir.*”

“Öksürük karışımında bulunan bir şey,” dedi Tristran. “Okaliptüs gibi.”

“Pek romantik gelmiyor kulağa,” dedi Victoria Forester. “Her neyse, senin kayan yıldızımı bulup getirmek için f ırlayıp yola düşmen gerekmiyor mu? İşte oraya, doğuya doğru düştü.” Sonra yine güldü. “Budala tezgahtar. Senin bütün kıvırabildiğin, sütlaç malzemelerinin elimize geçmesini sağlamak.”

“Ya düşen yıldızı sana getirirsem?” dedi Tristran heyecanla. “Bana ne verirdin? Bir öpücük mü? Evlenme sözü mü?”

“Neyi arzu edersen,” dedi Victoria, eğlenerek.

“Yemin eder misin?” dedi Tristran.

Foresterlar'm çiftlik evine çıkan son yüz metreyi yürüyorlardı şimdi. Pencereler lambanın sarı ve turuncu ışığıyla alev alev parıldıyordu.

"Tabii ki," dedi Victoria, gülümseyerek.

Forester çiftliğine giden yol safi çamurdu, atların, ineklerin, koyunların ve köpeklerin ayakları altında çiğnenerek batağa dönüşmüştü. Tristran Thorn paltosunu ya da yün pantolonununu önemsemeden dizlerinin üzerinde çamurun içine daldı. "Çok iyi," dedi.

O sırada rüzgar doğudan esti.

"Senden burada ayrılacağım, sevgilim," dedi Tristran Thorn. "Çünkü doğu tarafında acil bir işim var." Dizleriyle paltosuna yapışan çamura ve pisliğe aldırmadan ayağa kalktı ve kızın önünde eğildi, sonra da melon şapkasını çıkararak selamladı onu.

Victoria Forester sıska tezgahtara güldü, uzun süre, gürültüyle ve keyifle güldü ve çınlayan kahkahası tepeden tekrar aşağıya ve uzaklara gitti onun peşi sıra.

Tristran Thorn eve kadar bütün yolu koştu. Böğürtlen çalıları giysilerine takılıp onları yırttı ve bir dal parçası şapkasını başından yere fırlattı koşarken.

Nefessiz ve perişan bir halde yalpalayarak Batı Çayırları'ndaki evin mutfağına girdi.

"Şu haline bak!" dedi annesi. "Pes doğrusu! Böylesi görülmüş şey değil!"

Tristran sadece gülümsedi ona.

"Tristran?" dedi soru yollu, otuz beş yaşında fındık kah-

verengisi buklelerinde gümüş gibi parlayan kıllar birkaç taneden daha fazla ise de, hâlâ orta boylu ve hâlâ çilli olan babası. "Annen seninle konuştu. Onu duymadın mı?"

"Sizden özür dilerim, Baba, Anne," dedi Tristran, "fakat bu gece köyden ayrılacağım. Bir süre ortalıkta görünmeyebilirim."

"Budalalık ve sersemlik" dedi Daisy Thorn. "Hiç böylesi bir zırva duymadım."

Oysa Dunstan Thorn oğlunun gözlerindeki bakışı fark etmişti. Karısına, "Onunla ben konuşayım," dedi. Kadın sertçe ona baktı, sonra da onaylar anlamda başını salladı. "Çok güzel," dedi. "Delikanlının paltosunu kim dikecek peki? Benim bilmek istediğim bu." Telaşla mutfaktan çıktı.

Mutfak ateşi gümüşi parıltılar içinde fışırdayarak yeşil ve mor pırıltılar saçıyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Dunstan.

"Doğuya," dedi oğlu.

Doğuya. Babası başıyla onayladı. İki doğu vardı; ormandan geçen, en yakın köye doğru doğu ve duvarın öte yanındaki doğu. Dunstan Thorn oğlunun hangisini kastettiğini sormadan anladı.

"Geri gelecek misin, peki?" diye sordu babası.

Tristran genişçe sırıttı. "Elbette," dedi.

"Pekala," dedi babası. "Sorun yok öyleyse." Burnunu kaşıdı. "Duvarın ötesine geçmek konusunda kafa yordun mu?"

Tristran başını iki yana salladı. “Bir yolunu bulabileceğime eminim,” dedi. “Gerekirse dövüşerek aşacağım nöbetçileri.”

Babası burnunu çekti. “Öyle bir şey yapmayacaksın,” dedi. “Sen ya da ben nöbette olsaydık bunu nasıl karşılardın? Hiç kimsenin canının yandığını görmeyeceğim.” Burnunun kenarını kaşıdı yine. “Git ve bir çanta hazırla, daha sonra anneni öperek ona veda et, ben de köye kadar ineceğim seninle.”

Tristran bir çanta hazırladı ve annesi ona altı tane kırmızı, olgun elma ile bir somun köy ekmeği ve yuvarlak bir dilim beyaz çiftlik peyniri getirdi, Dunstan da bunları çantasına yerleştirdi. Bayan Thom Tristran’a bakmayı reddetti. Dunstan onu yanağından öpüp vedalaştı. Ardından babasıyla köyün içlerine doğru yürüdü.

Tristran duvardaki ilk nöbetini on altı yaşında tutmuştu. Sadece tek bir bilgi verilmişti kendisine; nöbetçilerin görevinin, herhangi bir kimsenin olanaklı hangi yolla olursa olsun köyden duvardaki gediğin öte tarafına geçmesini önlemek olduğu. Onları engellemek mümkün olmadığında nöbetçiler yardım için köyü ayağa kaldırmak zorundaydılar.

Yürürlerken babasının kafasından neler geçtiğini merak etti. Belki ikisi birlikte nöbetçilerin üstesinden geleceklerdi. Belki babası bir tür oyalama yaratacak ve onun aradan kayıvermesine olanak sağlayacaktı... belki...

Köyün içinden yürüyerek duvardaki açıklığa vardıkla-

rında Tristran her olasılığı kurmuştu zihninde, gerçekleşen hariç.

O akşam duvar nöbetinde Harold Crutchbeck ve Bay Bromios vardı. Harold Crutchbeck Tristran'dan birkaç yaş büyük, iri yarı genç bir adamdı, değirmencinin oğluydu. Bay Bromios'un saçları siyah ve kıvırcıktı, gözleri ise yeşildi, safça bir gülümsemesi vardı, ayrıca üzüm ve üzüm suyu, arpa ve şerbetçiotu kokardı.

Dunstan Thorn Bay Bromios'a doğru yürüdü ve adamın önünde dikildi. Bromios, akşam soğuğunda ayaklarını yere vuruyordu.

"İyi akşamlar, Bay Bromios. İyi akşamlar, Harold," dedi Dunstan.

"İyi akşamlar, Bay Thorn," dedi Harold Crutchbeck.

"İyi akşamlar, Dunstan," dedi Bay Bromios. "Umarım iyisindir."

Dunstan öyle olduğunu onayladı; daha sonra havadan söz ederek çiftçiler için işlerin kötü gideceği ve çobanpüskülü ve porsuk ağacı yemişlerinin şimdiye kadar ortada olan miktarlarına bakılırsa soğuk, zorlu bir kış olacağı üzerinde birleştiler.

Onların konuşmalarını dinlerken Tristran hiddet ve düş kırıklığı duygularıyla patlamaya hazırdı, fakat dilini ısırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Sonunda babası, "Bay Bromios, Harold, sanırım ikiniz de oğlum Tristran'ı tanıyorsunuz, değil mi?" dedi. Tristran melon şapkasını sinirli bir şekilde onlara doğru kaldırdı.

Ve ardından babası anlamadığı bir şey söyledi.

"İkinizin de onun nereden geldiğini bildiğini tahmin ediyorum," dedi Dunstan Thorn.

Bay Bromios konuşmadan başıyla onayladı.

Harold Crutchbeck her ne kadar duyduklarınızın yarısına asla kulak asmamak gerekirse de dedikodular işitmiş olduğunu belirtti.

"Tamam, gerçek bu," dedi Dunstan. "Ve artık onun için dönme zamanı."

"Bir yıldız var..." diye açıklamaya başladı Tristran, ancak babası susturdu onu.

Bay Bromios çenesini ovuşturdu ve bir elini başında örtü gibi duran siyah buklelerin arasında gezdirdi. "Pekala," dedi. Başım çevirdi ve Harold ile alçak bir sesle konuşarak Tristran'ın duyamadığı şeyler söyledi.

Babası avcunun içine soğuk bir şey sıkıştırdı.

"Kendi yoluna git, delikanlı. Git ve yıldızını geri getir; Tanrı ve O'nun tüm melekleri seninle olsun."

Ve kapıdaki nöbetçiler, Bay Bromios ile Harold Crutchbeck, onun geçmesi için kenarda durdular.

Tristran iki yanında taş duvar olduğu halde, gedik boyunca ilerleyerek duvarın diğer tarafındaki çayıra doğru yürüdü.

Başını çevirerek arkaya, gedikte sıralanmış olan üç adama baktı ve neden geçmesine izin verdiklerini merak etti.

Sonra da Tristran Thorn, bir elinde sağa sola savrulan

çantası, diğerinde babasının avcuna sıkıştırmış olduğu nesne olduğu halde, şirin tepeden yukarı, ormana doğru yola düştü.

Yürüdüğü esnada gecenin soğuğu kırıldı ve tepenin doruğunda ormana vardığı gibi ağaçların arasındaki bir boşluktan canlılıkla üzerine parıldayan ayı fark etmenin şaşkınlığına kapıldı Tristran. Şaşırdı, çünkü ay bir saat önce batmıştı; ayrıca iki kere şaşırdı, çünkü batmış olan ay ince, uzun, belirgin bir gümüş rengindeki yarım ay iken şimdi onun üzerine ışıldayan ay devasa, altın sarısı bir hasat ayıydı, dolunay halinde, alev alev ve koyu renkli.

Elindeki soğuk nesne bir kere çıngırdadı; camdan, küçük bir katedralin çanlarına benzer kristal bir çınlamaydı bu. Avcunu açtı ve onu ay ışığına doğru kaldırdı.

Tamamen camdan yapılmış bir kardelendi bu.

Sıcak bir rüzgar Tristran'ın yüzüne çarptı; kokusu nane şekerini andırıyordu, hattâ siyah kuş üzümü yapraklarını ve kırmızı olgun erikleri ve Tristran Thorn'un aklı yapmış olduğu şeyin kötülüğüne erdi. Perili Ülke'ye giriyordu; kaymış bir yıldızın peşindeydi, yıldızı nasıl bulacağına, ne de buna çabalarken kendini nasıl güvende ve tek parça tutabileceğine dair hiçbir fikri olmaksızın. Geriye baktı ve ardında Duvar'ın ısıdan doğan ince bir

dumanın içindeymiş gibi titreşen ve parıldayan, yine de hâlâ davetkar olan ışıklarını görebilmeyi hayal etti.

Ve biliyordu ki, ardına dönüp geri gitse hiç kimse onu bu yüzden öncekinden daha aşağı görecek değildi; babası bunu yapmazdı, annesi de ve hattâ Victoria Forester bile... Belki sadece kendisini bir dahaki görüşünde ona gülümseyerek ve ona, "Tezgahtar," diye seslenerek yıldızlar bir kere kaydıklarında, çoğu zaman bulunmalarının zor olduğunun anlaşıldığını ekleyecekti.

O sırada duraksadı.

Victoria'nın dudaklarını, onun gri gözlerini ve kahkahasının sesini düşündü. Omuzlarını doğrulttu, kristal kardeleni paltosunun halihazırda iliklenmemiş durumdaki en üst düğme iliğine yerleştirdi. Sonra korkmayacak kadar aldırışsız, hayrete düşemeyecek kadar genç Tristran Thorn, bildiğimiz toprakların ötesine geçti...

...Perili Ülke'ye.

Bölüm
3

Kayan yıldızın Akıbetiyle İlgilenen,
İçlerinden Çoğu Hala Hayatta Olan Diğer
Birkaç Kişiyle Karşılaştığımızdır

Stormhold İlk Çağ'ın sonunda ve İkincinin başlarında hüküm süren ilk lordu tarafından Huon Dağı'nın zirvesinden oyulmuştu. Art arda gelen Stormhold Efendileri tarafından genişletilmiş, geliştirilmiş, kazılmış ve bağrında tüneller açılmıştı, ta ki bu noktada dağın başlangıçtaki zirvesi gökyüzünü kocaman, gri renkli, granitten dört bir canavarın çok süslü bir şekilde oyulmuş uzun, sivri dişleri gibi tırmıklayana değin. Stormhold'un kendisi de gökyüzünde yükseklere, yıldırım bulutlarının havanın daha aşağılarına inerek alttaki bölgeye yağmur ve yıldırım ve yıkım saçmadan önce toplandıkları yere tünemişti.

Stormhold'un seksen birinci lordu, sarayının en yüksek zirveden çürük bir dişin içindeki bir çukur gibi oyulmuş olan kendine ait odasında ölmeye yatmıştı. Bildiğimiz toprakların ötesindeki ülkelerde ölüme yine de rastlanıyor.

Çocuklarını yatağının yanma çağırdı ve onlar, -yaşayanlar ve ölmüş olanları geldiler- soğuk granit koridor-

larda titrediler. Yatağının etrafında toplandılar ve yaşayanlar sağında, ölüler solunda olmak üzere, saygıyla beklediler.

Oğullarından dördü, Secundus, Quintus, Quartus ve Sextus ölüydüler ve kıpırdamadan, gri vücutlar olarak, cisimsiz ve sessizce ayakta duruyorlardı.

Üç oğlu hayatta kalmıştı; Primus, Tertius ve Septimus. Kaskatı, rahatsızca dikiliyorlardı; ikide bir ayak değiştirerek, yanaklarını ve burunlarını kaşıyarak, ölü kardeşlerinin sessiz huzurundan utanmış gibi. Bakışlarını odanın diğer tarafında, ölü kardeşlerinin üzerinde gezdirmiyor, -becerebildikleri en iyi şekilde- pencerelerin, aralarından soğuk rüzgarın üflediği devasa birer granit delik oldukları o soğuk odada, kendileri ve babalarından başka hiç kimse yokmuş gibi davranıyorlardı. Ve bunun ölü kardeşlerini görememelerinden mi, yoksa onları öldürmüş olduklarından (kelle başına bir kişi, Septimus dışında, ki o, hem Quintus'u hem de Sextus'u, ilkini bir tabak baharatlı yılan balığı ile zehirleyerek ve Sextus'u da, randıman ve etki uğruna hileyi reddettiğinden basitçe, bir gece hayli aşağılardaki bir yıldırım fırtınasını hayran hayran seyrederlerken bir uçurumdan iterek öldürmüştü) mütevellit suçluluk duygusundan mı, yoksa yaptıklarının açığa çıkmasından veya hayaletten korkarak onları görmezden gelmeyi tercih etmeleri yüzünden miydi, babaları bunu kesin olarak bilmiyordu.

Seksen birinci lord içten içe, ölüm kendisine ulaştığı

vakit Stormhold'un yedi genç lordundan altısının ölmüş ve sadece birinin hâlâ yaşıyor olmasını ümit etmişti. Bu bir kişi Stormhold'un seksen ikinci lordu ve Yüksek Kayalıklar'ın Efendisi olacaktı; nihayetinde kendisi birkaç yüz yıl önce ünvanını böyle elde etmişti.

Ne var ki, zamane gençleri macun kıvamındaki bir yığındı; hiçbir inisiyatif taşımayan, genç olduğu günlerden anımsadığı dinçlik ve gayretin zerresini bulundurmayan...

Birisi bir şey söylüyordu. Dikkatini toplamak için kendini zorladı.

"Baba," diye tekrarladı Primus, sesi andıran boğuk uğultusuyla. "Hepimiz buradayız. Bizimle ne işin vardı?"

Yaşlı adam ona dik dik baktı. Ölümcül bir hırıltıyla az yoğunluklu serin havadan bir nefes çekti ciğerlerine, ardından da granitin kendisi gibi yüksek, soğuk bir ses tonuyla, "Ben ölüyorum. Pek yakında günlerim tamam olacak; siz benden arta kalanları dağın derinlerine, Atalar Salonu'na götüreceksiniz ve onları -yani beni- vardığınız seksen birinci çukura, yani ilk doldurulmamış olana yerleştirecek ve orada bırakacaksınız. Bu işi yerine getirmezseniz her biriniz lanetleneceksiniz, dahası Stormhold'un kulesi yıkılıp yerle bir olacak."

Yaşayan üç oğlu da hiçbir şey söylemedi. Buna karşılık dört ölü oğul arasında bir homurdanma yayıldı; kendilerinden arta kalanların asla Atalar Salonu'nda istirahat etme fırsatı bulamadan, kartallar tarafından apar to-

par yutulmuş ya da hızlı nehirlerle uzaklara taşınmış, şelalelerden aşağıya, denizlere dökülmüş olmasına yerinmeydi belki de.

"Şimdi. Ardıllık konusu." Lord'un sesi bir çift bozuk körüğün sıkıştırılmasıyla çıkan hava akımı gibi hırıldayarak çıkıyordu ondan. Yaşayan oğulları başlarını kaldırdılar; en büyükleri, gür kahverengi sakalında ak teller bulunan, gaga burunlu, gri gözlü Primus, görünen o ki, beklentiliydi; sakalı kızıl ve altın sarısı, gözleri sarımsı kahverengi olan Tertius ihtiyatlı görünüyordu; siyah sakalı daha çıkmakta olan, uzun boylu ve kargaya benzeyen Septimus etrafa boş boş bakıyordu, her zaman boş baktığı üzere.

"Primus. Pencereye git."

Primus kaya duvardaki açıklığa doğru uzun adımlarla yürüdü ve dışarı baktı.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey, efendimiz. Üstümüzde akşam göğünü, altımızda da bulutları görüyorum."

İhtiyar adam üzerini örten dağ ayısı postunun altında titredi.

"Tertius. Pencereye git. Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey, baba. Primus'un sana söylediği gibi. Akşam göğü tendeki bir çürük renginde yukarımızda asılı duruyor ve bulutlar altımızdaki alemi bir hah gibi kaplıyor; hepsi de gri renkli ve kıvrılmakta."

İhtiyar adamın gözleri tıpkı bir alıcı kuşun kudurmuş

gözleri gibi dolandı yüzünde. “Septimus. Sen. Pencere.”

Septimus ağır ağır pencereye gitti ve iki büyük kardeşinin çok fazla yakınına değilse de, yanına dikildi.

“Ya sen? Ne görüyorsun?”

Açıklıktan dışarı baktı. Rüzgar acı acı yüzüne vurdu ve gözlerine iğne gibi batarak onları sulandırdı. Çivit rengi gökyüzünde bir yıldız belli belirsiz parıldadı.

“Bir yıldız görüyorum, Baba.”

“Ahh,” diye hırıldadı seksen birinci lord. “Beni pencereye götürün.” Yaşayan üç oğlu onu pencereye taşırlarken dört ölü oğlu hüzünle ona baktı. İhtiyar adam dikilerek, ya da hemen hemen dikilerek, çocuklarının geniş omuzlarına ağırlığınca abanarak, kurşuni gökyüzünü seyre daldı.

Şişmiş boğumlu ve sürgünü andıran parmakları, boynunun etrafındaki ağır bir gümüş zincirin ucunda asılı olan topazı arandı. İhtiyar adamın sımsıkı kavramasıyla zincir bir örümcek ağı gibi ayrıldı. Gümüş zincirin kopmuş uçları havada sallanırken yumruğunun içindeki topazı ileri uzattı.

Stormhold’un ölü lordları ölülerin kar yağışını çağrıştıran sesleriyle aralarında fısıldaştılar; topaz Stormhold’un Erki’ydi. Onu takan, Stormhold kanından olmak şartıyla, Stormhold’un efendisi olurdu. Seksen birinci lord hayatta kalan oğullardan hangisine verecekti taşı?

Yaşayan oğullar hiçbir şey söylemiyor, fakat sırasıyla beklentili, ihtiyatlı ve boş boş bakıyorlardı (ne var ki, bu

aldatıcı bir boşluktu, tırmanılamayacağı yarı yola gelindiğinde anlaşılan ve o andan sonra aşağı inmenin hiçbir yolunun bulunmadığı kayalık bir suratın aldatıcı boşluğu).

İhtiyar adam kendini oğullarından çekip ayırdı ve doğrularak boylu boyunca dikildi. Bir kalp atımı boyunca o, Sarp Kayalıklar Ülkesi Şahikası çarpışmasında Kuzey Gulyabanileri'ni bozguna uğratmış; üç karısından -yedisi erkek- sekiz çocuk doğurtmuş; yirmi yaşına gelmeden dört erkek kardeşinden her birini, en büyük kardeşi kendisinin neredeyse beş katı yaşında ve muazzam üne sahip kudretli bir savaşçı olduğu halde, savaşarak öldürmüş Stormhold Lordu idi. Topazı yukarı kaldıran ve yeryüzünden uzun zaman önce silinmiş bir dilde dört kelime, heybetli bronz bir gongun vuruşları gibi havada asılı kalan kelimeler söyleyen bu adamdı.

Derken taşı havaya fırlattı. Taş bulutların üzerinde yay çizerken yaşayan kardeşler nefeslerini tuttular. Taş, eğrisinin tepe noktası olduğuna emin oldukları yere ulaştı ve ardından, tüm mantığa meydan okuyarak havada yükselmeye devam etti.

Artık gece göğünde parıldayan başka yıldızlar da vardı.

"Stormhold'un Erk'i olan taşı bulup getirene takdisimi ve Stormhold ile bütün dominyonlarının efendiliğini bırakıyorum," dedi seksen birinci lord; konuştuğu sırada sesi bir kez daha yaşlı, çok yaşlı bir adamın terk edilmiş bir evin her tarafından üfleyen rüzgara benzer gıcırtısı olana değin gücünü yitirerek.

Kardeşler, yaşayanlar ve ölü olanları, taşa bakakaldılar. Gözden yitene kadar gökyüzünün içlerine doğru yükseldi taş.

"Şu halde kartalları yakalayıp bizi gökyüzüne çekmeleri için onlara koşumlar mı takalım?" dedi Tertius, afallamış ve canı sıkılmış olarak.

Babası hiçbir şey söylemedi. Son gün ışığı yavaş yavaş kayboldu ve yıldızlar paha biçilmez görkemleriyle üzerlerinde asılı durdular.

Bir yıldız kaydı.

Bunun akşamın ilk yıldızı, kardeşi Septimus'un sözünü etmiş olduğu yıldız olduğunu düşündü Tertius, emin olmamakla birlikte.

Yıldız ansızın bir ışık çizgisi halinde gece göğü boyunca alçalıverdi ve onlara göre güney ve batıda bulunan bir yere indi.

"Orada," diye fısıldadı seksen birinci lord; sonra da odasının taş zeminine devrildi ve bir daha nefes almadı.

Primus sakalını kaşıdı ve yere çökmüş cansız bedene baktı. "İçimden," dedi, "yaşlı orospu çocuğunun ölüsünü pencereden dışarı itmek geliyor. Bütün o budalalıklar da neyin nesiydi?"

"Yapmasan iyi edersin," dedi Tertius. "Stormhold'un yerle bir olduğunu görmek istemeyiz. Aslma bakarsan, ne de başımızda bir lanet bulunmasını. İyisi mi, onu Atalar Salonu'na yerleştirelim olsun bitsin."

Primus babasının bedenini kaldırdı ve yatağının kürk-

lerine geri taşıdı. “Halka onun öldüğünü haber verelim,” dedi.

Dört ölü kardeş pencerede Septimus’un yanına kümelendiler.

“Sence ne düşünüyor?” diye sordu Quintus Sextus’a.

“Taşın nereye düştüğünü ve ona nasıl ilk önce ulaşacağını hesaplıyor,” dedi Sextus, kayalardan aşağı ve sonsuzluğa düşüşünü hatırlayarak.

“Bütün kalbimle umuyorum ki, öyledir,” dedi Stormhold’un müteveffa seksen birinci lordu, dört ölü oğluna. Fakat henüz ölmemiş olan üç oğlu hiçbir şey duymadı.

“Perili Ülke’nin büyüklüğü nedir?” gibi bir soru basit bir yanıta olanak tanımaz.

Perili Ülke, ne de olsa, tek bir ülke, bir prenslik ya da dominyon değildir. Perili Ülke’ye ait haritalar güvenilir değildir ve onlara bel bağlamak mümkün olmayabilir.

İngiltere’nin kral ve kraliçelerinden konuştuğumuz gibi söz ederiz Perili Ülke’nin kral ve kraliçelerinden. Gelgeldim, Perili Ülke İngiltere’den büyüktür, dünyadan da büyük olduğu gibi (zira, zamanın başlangıcından beri, kaşiflerin ve gözüpek kimselerin yola düşüp var olmadığını kanıtlamasıyla haritayı terk etmeye zorlanmış olan her toprak Perili Ülke’ye sığınmıştı; dolayısıyla şimdi, onun üzerine yazmaya başladığımız sırada burası, her

çeşit kır manzarasını ve özel amaçlı araziyi kapsayan, son derece büyük bir araziydi). *Burada, gerçekten de Ejderhalar vardır.* Aynı zamanda kartal başlı, kanatlı aslanlar, kanatlı ejderler, hipogrifler... Şahmaranlar ve çok başlı yılanlar da... Daha çok aşina olduğumuz hayvanların da her türlüsü vardır, sevgi gösteren ve uzak duran kediler, yüce gönüllü ve ödlek köpekler, kurtlar ve tilkiler, kartallar ve ayılar.

Neredeyse bir orman denilecek kadar sık ve derin bir koruluğun ortasında sazlar, odun ve sıvanmış gri kilden yapılmış, uğursuz görünümlü, küçük bir ev vardı. Evden ötede, bir kafesin içindeki küçük, sarı bir kuş, tüneğinde oturmaktaydı. Ötmüyor, buna karşılık tüyleri kabarık ve sararmış bir halde, kederli bir suskunlukla oturuyordu. Bir zamanlar beyaz olan boyası soyulmakta olan bir kapı kır evine açılmaktaydı.

Kır evi içeride bölünmemiş tek bir odadan oluşuyordu. Tütsülenmiş etler ve sosisler pörsümtiş bir timsah gövdesinin yanı sıra çatı kirişlerinden sarkıyordu. Duvarların birindeki kocaman bir şöminede bir turba ateşi dumanlar çıkararak yanıyor ve duman hayli yukarıda bulunan bacadan azar azar tütüyordu. Derlenip toparlanmış üç yatağın üzerinde üç battaniye vardı; yataklardan biri geniş ve eski, diğer ikisi karyola altına itilen açılır kapanır tekerlekli yataklardan biraz daha büyükçe idi.

Bir başka köşede yemek pişirme gereçleri ve halihazırda boş olan irice bir tahta kafes bulunuyordu. Pençe-

reler dışarıyı göstermeyecek kadar kirliydi ve her şeyin üzerinde kalın bir yağlı toz tabakası vardı.

Evde temiz olan tek şey, duvarlardan birine dayalı olan, uzun boylu bir adam yüksekliğinde, bir kilise kapısı kadar geniş, siyah camlı bir aynaydı.

Ev üç ihtiyar kadına aitti. Büyük yatakta uyuAıayı, akşam yemeğini hazırlamayı, küçük hayvanlar için ormanda kapan kurmayı, evin arkasındaki derin kuyudan su çekmeyi sıraya koymuşlardı.

Üç kadın pek az konuşurdu.

Küçük evde üç kadın daha vardı. Zayıf, esmer ve mutluydular. İçlerinde oturdukları salon kır evinden kat kat büyüktü, zemin damarlı akikten, sütunlar ise obsidiyen[1] idi. Arkalarında göğe açılan bir avlu vardı ve yıldızlar gece göğüne asılı duruyorlardı yukarıda.

Avluda bir fıskiyeden su fışkırıyordu, ağzı alabildiğine açılmış coşkun bir deniz kızı heykelinden daire çizerek aşağı dökülmekteydi sular. Temiz siyah su, kızın ağzından aşağıdaki havuza fışkırıyor, yıldızları donuk bir halde titretiyor ve silkeliyordu.

Üç kadın ve onların salonu, siyah aynanın içindeydiler.

Üç yaşlı kadın korulukta bir başına olan Limlimler -büyücü kraliçeler- idi.

Aynadaki üç kadın da Limlimler idi; ne var ki onlar yaşlı kadınların ardılları mıydı yoksa yansı-kişilikleri mi,

1) Obsidiyen: yanardağdan çıkan koyu renkli cama benzer çok sert bir taş (eskiden bu taştan ok başı ve bıçak yapılırdı). (Ç.N.)

veya koruluktaki tek köylü kulübesi gerçek miydi, yahut Limlimler, bir yerde, yıldızlarla dolu avluda su fışkırtan bir deniz kızı biçimindeki bir fıskiyenin bulunduğu siyah bir salonda mı yaşıyordu, bunu hiç kimse kesin olarak bilmez ve Limlimler'den başka hiç kimse söyleyemezdi.

Söz konusu günde bir kocakarı koruluktan eve geldi, boğazmda kırmızı bir leke olan bir kakım vardı elinde.

Onu toz içindeki kesme tahtasının üzerine yerleştirdi ve keskin bir bıçak aldı. Kollarından, bacaklarından ve boynundan çepeçevre kestikten sonra, pislenmiş tek eliyle, bir çocuğu pijamalarından soyar gibi yaratığın derisini yüzdü ve çıplak kalmış gövdeyi kesme kütüğünün üzerine bıraktı.

"Bağırsaklar?" diye sordu, titreyen bir sesle.

Kadınlardan en ufak tefek, en yaşlı, saçları en keçeleşmiş olanı sallanır bir sandalyede ileri geri gidip gelerek, "İyi olur," dedi.

Birinci yaşlı kadın kakımı kafasından tutup kaldırdı ve onu boyundan kasığa kadar doğradı. İç organları kesme tahtasının üzerine devriliverdi; kırmızı, mor ve kuru üzüm rengindeydiler; bağırsaklar ve yaşamsal organlar tozlu odunun üzerinde ıslak mücevherler gibiydi.

Kadın çok acı ve ince bir çığlık koyverdi, "Çabuk gelin! Çabuk gelin!" Sonra da bıçağıyla kakımın sindirim sistemini hafifçe dürttü ve bir kere daha tiz bir çığlık attı.

Sallanan sandalyedeki kocakarı kendini ayakları üzerine doğrulttu. Aynada esmer bir kadın gerindi ve sedi-

rinden kalktı. Son yaşlı kadın, çiftlik dışındaki tuvaletten dönerken koruluktan elinden geldiğince hızla, kaçarcasına uzaklaştı.

"Ne?" dedi. "Nedir bu?"

Aynada üçüncü bir genç kadın diğer ikisine katıldı yeniden. Göğüsleri küçük ve yukarıda idi, kara gözleri vardı.

"Bak," diye elini kaldırdı birinci yaşlı kadın, bıçağıyla işaret ederek.

Gözleri fazlasıyla ilerlemiş yaşın renksiz griliğindeydi ve kütüğün üzerindeki organlara kısık gözlerle bakıyorlardı.

"Sonunda," dedi içlerinden biri ve, "zamanı da gelmişti," dedi bir diğeri.

"O halde hangimiz bulacak onu?" diye sordu üçüncüsü.

Üç kadın gözlerini kapadı ve üç yaşlı el tahtanın üstündeki kakımın sindirim organlarına saplandı.

Yaşlı bir el açıldı. "Bende bir böbrek var."

"Bende karaciğeri var."

Üçüncü el aralandı. Limlimler'in en yaşlısına aitti. "Kalbi bende," dedi, zafer kazanmış gibi.

"Nasıl yolculuk edeceksin?"

"Yolların kesiştiği yerde bulacağım şey tarafından çekilecek olan gezi arabamızda."

"Birkaç yaş lazım sana."

En yaşlı olan başıyla onayladı.

Dışarıdan gelmiş olan en gençleri sıkıntı verecek denli yavaş yürüyerek yüksek ve viran bir konsolun yanına vardı ve iki büklüm oldu. En alt çekmeceden paslanmakta olan bir demir kutu çıkardı ve onu kız kardeşlerinin yanına götürdü. Her birinde farklı bir düğüm bulunan üç parça partal sicimle dört yanından bağlanmıştı. Kadınlar ayrı ayrı kendilerine ait sicim parçasının düğümünü çözdü, sonra da kutuyu taşımış olanı kapağı açtı.

Kutunun dibinde altın sarısı bir şey parıldadı.

"Fazla kalmamış," diye göğüs geçirdi, içinde yaşadıkları koruluk daha denizin altındayken yaşlılık kendisine gelmiş olan.Limlimler'in en genci.

"Öyleyse yeni bir tane bulmuş olmamız iyi bir şey, değil mi?" dedi en yaşlıları ters ters, hemen ardından da pençeye benzeyen elini kutunun içine daldırdı. Altın sarısı bir şey elinden sakınmaya çalıştıysa da onu yakaladı; kıpır kıpır ve pırıl pırıldı, ağzını açtı ve içine atıverdi onu çabucak.

(Aynada üç kadın gözlerini dikip öylece baktı.)

Tüm varlıkların özünde bir titreme ve ürperti yaşandı.

(Şimdi siyah aynadan iki kadın bakıyordu.)

Kır evinde iki yaşlı kadın, yüzlerinde haset ve ümit birbirine karışmış halde siyah saçları, kara gözleri ve kızıl, kıpkızıl dudakları olan uzun boylu, güzel giyimli bir kadına uzun uzun baktı.

"Olur şey değil," dedi kadın, "burası pislik içinde." Yatağa doğru geniş adımlarla yürüdü. Yanı başında ren-

gi atmış bir goblenin örtülü olduğu kocaman tahta bir sandık vardı. Gobleni kaptığı gibi çekip aldı ve sandığı açarak içini altüst edip arandı.

"İşte başlıyoruz," dedi kırmızı bir entariyi havaya kaldırarak. Onu yatağın üzerine fırlattıktan sonra yaşlı bir kadın olarak giyinmiş olduğu paçavraları ve çaputları çıkardı.

İki kız kardeş arzuyla bakışlarını onun çıplak vücuduna dikmişlerdi.

"Onun kalbiyle geri geldiğim zaman elimizde hepimiz için bol bol yaş olacak," dedi, kız kardeşlerinin kıllı çenelerini ve çukur gözlerini hoşnutsuzlukla süzerek. Kırmızı renkli, kuyruğu çenelerinin arasında duran küçük bir yılan şeklindeki bir bileziği bileğine geçiriverdi.

"Bir yıldız," dedi kız kardeşlerinden biri.

"Bir yıldız," diye yansıladı İkincisi.

"Kesinlikle," dedi büyücü kraliçe, gümüşten bir tacı başının üzerine oturturken. "İki yüz yıldan bu yana ilk. Ben de onu bize geri getireceğim." Koyu kırmızı bir dille al dudaklarını yaladı.

"Kaymış bir yıldız," dedi.

Ormanın içindeki açıklıkta gece vaktiydi ve gökyüzü sayılamayacak çokluktaki yıldızlarla benek benekti.

Ateşböcekleri karağaçların yapraklarında, eğreltilerde ve fındık çalılıklarında tuhaf ve uzak bir şehrin ışıkları gi-

bi yanıp sönerek pırıltılar saçıyorlardı. Bir su samuru etrafı sırılsıklam ederek havuzu besleyen çaya atladı. Bir kakım ailesi zikzaklar çizdi ve yönlerini kana kana içmek üzere suya doğru çevirdi. Bir tarla faresi yere düşmüş bir fındık buldu ve yalnızca acıkmış olduğundan değil, Bilgelik Fındığı'nı çiğneyene dek dış görünüşünü geri kazanamayacak olan, bir büyünün etkisi altındaki bir prens olduğu için keskin, sürekli uzayan ön dişleriyle fındığın sert kabuğunu ısırmaya başladı. Ne var ki, heyecanı onu dikkatsizleştirdi ve devasa bir boz baykuşun inişini ancak ay ışığını görünmez kılan gölge haber verdi kendisine, ki o da fareyi sivri pençeleriyle yakalayıp gecenin içine doğru yükseldi.

Fare fındığı düşürdü, fındık da çaya düşerek bir som balığı tarafından yutulmak üzere uzaklara taşındı. Baykuş fareyi, geride bir tek ağzından uzun bir potin bağı gibi ince bir şerit halinde çıkan kuyruğunu bırakarak, sadece birkaç yutkunmayla midesine indirdi. Sık çalılıkların arasına daldığı sırada bir şey burnunu çekti ve hırıldadı; bir *porsuk*, diye düşündü baykuş (kendisi lanetliydi ve ancak Bilgelik Fındığını'm yemiş olan bir fareyi yutarsa gerçek görüntüsüne kavuşabilecekti) *ya da belki küçük bir ayı*.

Yapraklar hışırdadı, su şırıldadı ve ardından ormandaki açıklık yukarıdan ışımakta olan aydınlıkla, giderek daha parlaklaşan bembeyaz bir ışıkla doluverdi. Baykuş onun havuzda yansıdığını gördü, saf ışıktan parıltılar sa-

çan, göz kamaştıran bir şeydi; öylesine parlaktı ki, kanatlanarak ormanın bir başka tarafına doğru uçtu. Vahşi yaratıklar dehşet içinde etraflarına bakmıyorlardı.

İlkin gökyüzündeki ışık aydan büyük değildi, sonraları daha büyük, sonsuzca daha büyük göründü, ardından tüm koru sarsıldı ve titredi; her yaratık nefesini tuttu ve ateş böcekleri yaşamlarının herhangi bir anında yaymış olduklarından daha aydınlık parıltılar yaydılar, her biri bu seferkinin gerçek aşk olduğuna inanmıştı, fakat yararı yoktu...

Ve sonra-

Tüfek atımı kadar tiz bir çatırtı sesi oldu ve koruyu doldurmuş olan ışık ortadan yitti.

Ya da hemen hemen yitti. Fındık çalılığının ortasında nabız gibi atan loş bir parıltı vardı, küçük bir yıldız bulutu orada hafifçe ışıldıyordu sanki.

Ve bir ses, "Off," diyen yüksek, belirgin, dişi bir ses geldi, ardından da hayli usulca, "Siktir," dedi ve sonrasında bir kere daha, "Off," çıktı ağzından.

Ve daha sonra hiçbir şey söylemedi ve ormandaki açıklıkta sessizlik oldu.

Bölüm
4

"Oraya Mum Işığında Varabilir Miyim?"

Tristran'ın attığı her adımda ekim daha da uzaklaştı; yaza doğru yürüyormuş gibi hissediyordu kendini. Koruluğun içinden geçen, bir tarafında çalılarla ve dikili ağaçlarla kurulmuş yüksek bir çit bulunan bir patika vardı, o da patikayı izledi. Üzerinde, yükseklerde yıldızlar ışıltılar saçarak parıldamakta ve hasat ayı olgun mısırların rengindeki altın sarısı aydınlığını sunmakta idi. Ay ışığında, çit işlevi gören çalılıklardaki yaban güllerini görebiliyordu.

Uyku bastırmaya başlıyordu şimdi ona. Bir zaman uyanık kalmak için direndi, daha sonra ise paltosunu çıkarıp çantasını -yirmi yıllık bir süre zarfında Gladstone çantası[1] diye bilinecek olan kocaman bir deri çantayı- yere bıraktı ve başını çantasının üzerine yaslayarak paltosuyla sardı.

Yıldızlara dikti gözlerini ve o anda heybetli ve zarif, sonsuzca karmaşık bir dansı gerçekleştiren dansçılar gibi göründüler ona. Yıldızların yüzlerini görebildiğini ha-

1) Gladstone çantası: Bir çeşit yol çantası, bavul. (Ç.N.)

yal etti; solgundular ve tatlı tatlı gülümsüyorlardı, sanki altlarında, dünyanın yüzeyindeki insanların itişip kakışmalarını ve hazzını ve de acısını izleyerek öylesine çok zaman geçirmişler de bir diğer küçük insanoğlunun, her birimizin yaptığı üzere kendisinin dünyanın merkezi olduğunu sandığı her defada gülmekten kendilerini alamazlarmış gibi.

Ve o sırada Tristran rüya görmekte olduğunu bildi ve aynı zamanda Duvar köyünün dersliği de olan yatak odasına girdi ve Bayan Cherry karatahtaya vurarak hepsini sessiz olmaya davet etti, sonra Tristran dersin ne ile ilgili olacağını görmek için taş levhasına baktı, ancak oraya yazmış olduğunu okuyamadı. Tristran'ın kendini önceden bir kez olsun aynı kişi olduklarının farkına varmamışlığına şaşakalmış bulacağı ölçüde annesini andıran Bayan Cherry, İngiltere'nin bütün kral ve kraliçelerini sınıfa söylemesi için Tristran'a seslendi...

"Affedersin," dedi küçük ve tüylü bir ses kulağına, "ama biraz daha sessizce rüya görebilir misin acaba? Rüyaların benim rüyalarımın içine akıyor ve asla ilgilenmediğim bir şey varsa o da tarihlerdir. Fatih William, bin altmış altı, benden bu kadar, onu da dans eden bir fareye değişirdim ayrıca."

"Hıı?" dedi Tristran.

"Sesini kıs," dedi ses. "Sence sakıncası yoksa."

"Özür dilerim," dedi Tristran ve ondan sonraki rüyaları karanlık üzerineydi.

“Kahvaltı,” dedi bir ses kulağına. “Mantarlar, yağda kızarmış, yabani sarımsaklı.”

Tristran gözlerini açtı; gün ışığı yaban gülü çalılığının arasından parlayarak çimenliğe altın sarısı ve yeşil benekler düşürüyordu. Bir şey cennetten çıkmışa benzer bir koku salmaktaydı.

Yanıbaşına bir teneke kap konulmuştu.

“Kötü yemek,” dedi ses. “Kır yemeği bu. Orta sınıfın alışkın olduklarına hiç benzemez, oysa benim gibiler güzel bir mantara pek kıymet verir.”

Tristran gözlerini kırpıştırdı ve teneke kaba uzanarak parmağı ile baş parmağının arasında iri bir mantar çıkardı. Sıcaktı. Dikkatli bir ısırık aldı, özsuların boğazına boşandığını hissetti. Bu, o ana kadar yemiş olduğu en güzel şeydi ve onu çiğneyip yuttuktan sonra da bu düşüncesini ifade etti.

“Nezaket gösteriyorsunuz,” dedi sabah havasında çatırdayarak tütmekte olan cılız bir ateşin diğer yanında oturan küçük suret. “Nezaket gösteriyorsunuz, eminim. Oysa *siz* bilirsiniz ve *ben* de bilirim ki, sadece kızarmış tarla mantarlarıdır bunlar, doğru düzgün bir yemekle de asla kıyaslanamazlar...”

“Daha var mı?” diye sordu Tristran, gerçekten ne kadar acıkmış olduğunun farkına vararak; bazen az bir yemek size bunu yapabilir.

“Ah, bakınız şu adab-ı muaşerete,” dedi, kocaman, gevşek bir şapka ve kocaman, sarkık bir palto giymiş olan küçük suret. *“Daha var mı?* diyor, sanki yalnızca ağızda çürüyeli bir hafta olmuş bir şeye az çok benzer bir tat bırakan ve bir kedinin dahi ilişmeyeceği bir mantar değil de araklanmış bıldırcın yumurtaları ve buğulanmış ceylan ve yer mantarıymış gibi. *Adab-ı muaşeret."*

“Gerçekten, samimiyetle bir mantar daha isterdim,” dedi Tristran, “çok zahmet olmazsa.”

Küçük adam -Tristran’ın pek olasılık dışı bulduğu üzere, adamsa eğer- mahzun mahzun iç geçirdi ve bıçağıyla ateşte cızırdamakta olan tavaya uzanarak iki büyük mantarı Tristran’ın teneke kabının içine atıverdi.

Tristran onlara üfledi, sonra da onları parmaklarıyla yedi.

“Şu haline bak,” dedi küçük, tüylü adam, sesi bir gurur ve kasvet karışımıydı, “o mantarları yiyorsun, beğenmiş gibi, sanki ağzındaki testere talaşı, pelin ve sedef otu değilmiş gibi.”

Tristran parmaklarını yaladı ve onların o güne kadar yeme ayrıcalığını elde etmiş olduğu en harika mantarlar olduklarına dair velinimetine güvence verdi.

“Şimdi böyle konuşuyorsun,” dedi yediricisi karanlık bir hazla, “ancak bir saatin sonunda böyle söylemeyeceksin. Kuşku yok ki, sana dokunacaklar, bir deniz kızı konusunda genç erkeğiyle zıtlaşan balıkçı kadın gibi. Hem de bu Garamond’dan Stormhold’a kadar duyulabi-

liyordu. Öyle bir dil! Kulaklarımı epeyce morarttı, doğrusu." Küçük, tüylü adam derin derin iç geçirdi. "Bağırsaklarına gelince," dedi, "ben benimkilerin icabına şuradaki ağacın arkasında bakacağım. Şurada duran çıkınıma göz kulak olmanın hatırı sayılır onurunu bana bahşeder miydiniz acaba? Minnettar kalırım."

"Elbette," dedi Tristran kibarca.

Küçük, tüylü adam bir meşe ağacının ardında gözden kayboldu; Tristran birkaç hırıltı duydu ve daha sonra yeni arkadaşı tekrar göründü, "İşte. Pallagonya'da her sabah kalktığında canlı bir yılan yutan bir adam tanımıştım. Tek bir şeyden emin olduğunu söylerdi, bütün gün başına daha kötü hiçbir şey gelmeyeceğinden. Tabii onu asmadan önce kendisine bir tas dolusu kıllı kırkayak yedirdiler, dolayısıyla belki de bu iddia bir parça varsayıma dayanıyordu," dedi.

Tristran izin istedi. Meşe ağacının, dibinde herhangi bir insanoğlu tarafından meydana getirilmediği kuşku götürmeyen küçük bir gübre tepeciğinin bulunduğu kenarına durup işedi. Geyikleri vuranların kullandıkları saçmalara ya da tavşan gübrelerine benziyorlardı.

"Benim adım Tristran Thorn," dedi Tristran döndüğünde. Kahvaltı arkadaşı sabahın kahvaltısını -ateşi, tavaları ve her şeyi- toplamış ve çıkınının içine sokup ortadan kaldırmıştı.

Şapkasını çıkardı, göğsüne bastırdı ve Tristran'a baktı. "Büyülendim," dedi. Çıkınının yan tarafına hafifçe vur-

du, üzerinde BÜYÜLENDİM, AKLIM BAŞIMDAN GİTTİ, KENDİMDEN GEÇTİM VE SERSEMLEDİM yazılı idi. “Eskiden sersemlerdim,” diye sır verdi, “ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin.”

Hemen sonra patika boyunca yola koyuldu. Tristran ardından yürüyordu. “Hey! Sana söylüyorum!” diye seslendi Tristran. “Yavaşlayamaz mısın?” Devasa çıkına (ki bu, Bayan Cherry’nin bir seyyar lehimci tarafından yazılmışsa da her şeye rağmen güzel bir kitap, diye belirterek her pazartesi sabahı onlara içinden parçalar okumuş olduğu bir kitap olan Hacının Yolculuğu’ndaki Hıristiyan’ın yükünü hatırlatıyordu Tristran’a) karşın küçük adam -Büyülenmiş? Adamın adı bu muydu- ağaca çıkan bir sincap kadar hızla uzaklaşıyordu kendisinden.

Küçük yaratık gerisingeri patikadan aşağı seğirtti. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Ayak uyduramıyorum,” dedi açıkça Tristran. “Hayret edilecek kadar hızlı yürüyorsun.”

Küçük, tüylü adam yürüyüşünü yavaşlattı. “Özür dilerim,” dedi, Tristran sendeleyerek onun ardından giderken. “Çok fazla tek başına kaldığımdan kendi yürüyüş hızımı belirlemek alışkanlık haline geliyor.”

Güneşin yeni açmış yaprakların aralarından sızan altın sarısı-yeşil ışığında yan yana yürüdüler. Bu, Tristran’ın gözlemlemiş olduğu üzere, ışığın yalnız bahar mevsimine özgün bir niteliği idi. Yaz mevsimini de ekim ayı kadar geride bırakmış olup olmadıklarını merak etti.

Zaman zaman Tristran bir ağacın ya da çalının üzerindeki bir renk pırıltısının sözünü ediyor, küçük, tüylü adam da, "Yalıçapkını. Bay Halycon derlerdi ona. Zarif kuş," ya da, "Mor sinekkuşu. Çiçeklerden balözü çeker. Fazla hareket etmeden üzerinde ve etrafında dolanır," ya da, "Askeri polis. Mesafeli kalacaklardır, yine de geçerken onlara dikkatle bakma veya belanı arama, çünkü bu herifler başını belaya sokar," benzeri bir şey söylerdi.

Öğle yemeklerini yemek için bir çayın kenarına oturdular. Tristran annesinin ona vermiş olduğu köy ekmeği somununu, olgun, kırmızı elmaları ve -sert, mayhoş ve kolayca ufalanan- peynir yuvarlağını çıkardı. Bu anda küçük adam her ikisine kuşkuyla bakmakla birlikte onları bir hamlede yutup mideye indirdi ve parmaklarındaki ekmek ve peynir kırıntılarını yaladı, ardından da elmayı hapır hupur yedi. Daha sonra bir çaydanlığı akarsuda doldurdu ve çay için kaynattı.

"Bana neyin peşinde olduğundan bahsetmeye ne dersin?" dedi küçük, tüylü adam, yere oturup çaylarını içerlerken.

Tristran birkaç dakika düşündükten sonra, "Duvar köyünden geldim, ki orada Victoria Forester adında genç bir hanım yaşar, kadınlar arasında eşi olmayan; ben de ona ve yalnız ona verdim kalbimi. Yüzü..."

"Parçaların olağan bütünü mü?" diye sordu küçük yaratık. "Gözler? Burun? Dişler? Hepsi olağan mı?"

"Tabii ki."

“Eh, o halde o zımbırtıyı geçebilirsin,” dedi küçük, tüylü adam. “Onu tamamen söylendiği gibi kabul ediyoruz. Peki bu genç hanım hangi lanet-budala salakça şeyin telaşına düşürdü seni?”

Tristran çay içtiği tahta kupayı bıraktı ve içerlemiş bir halde ayağa kalktı.

“Ne,” diye sordu, mağrur ve hakaret dolu olduğundan kuşku duymadığı perdelerde dolaşan sesiyle, “olabilir sana sevdiğim kadının beni aptalca bir amacın peşine yollamış olduğunu düşündüren?”

Küçük adam kara kehribar boncuklarını andıran gözlerle ona uzun uzun baktı. “Çünkü senin gibi bir delikanlının sınırı geçip Perili Ülke’ye girecek kadar aptalca davranmasının tek nedeni bu olabilir. Bugüne kadar sizin topraklarınızdan buraya gelenler yalnızca ozanlar, sevgililer ve çılgınlardır. Sen de pek ozan gibi durmuyorsun, üstelik -bunu söylediğim için beni affet delikanlı, ama bu doğru- peynir kırıntıları kadar sıradansın. Dolayısıyla aşktır bu, bana sorarsan.”

“Çünkü,” diye duyurdu Tristran, “her sevgili yüreğinde çılgının biri ve zihninde bir ozandır.”

“Sahi mi?” dedi küçük adam, kuşku içinde. “Hiç dikkatimi çekmemişti. Demek genç bir hanım var. Seni buraya hâzineni araman için mi gönderdi? Bu çok popülerdi bir zamanlar. Genç adamları dört bir yanda dolaştırıp biçare bir canavar solucanın ya da insan yiyen bir devin biriktirmesi sonsuz yüzyıllar sürmüş olan saklı altın yı-

ğınlarını arattırırdın."

"Hayır. Hâzinemi değil. Sözünü ettiğim hanıma verdiğim bir sözle ilgili daha çok. Ben... biz konuşuyorduk ve ben ona vaatlerde bulunuyordum, derken bu kayan yıldızı gördüm ve onu kendisine getirmeye söz verdim. Sonra o düştü..." Bir kolunu güneşin genellikle yükseldiği tarafta bir yere doğru kaldırarak bir dağ sırasını işaret etti, "...işte oraya."

Küçük tüylü adam çenesini kaşıdı. Ya da hayvanlarda olduğu gibi hem ağzı hem burnu olan şeyi; bunun pekala da hem ağzı hem burnu olması mümkündü. "Biliyor musun, senin yerinde olsam ne yapardım?"

"Hayır," dedi Tristran, içinden ümit yükselerek, "Ne?"

Küçük adam burnunu sildi. "Kendisine gidip suratını domuz ağılına sürmesini söyler, sonra da sokağa çıkar, beni karşılığında dünyaları istemeden öpecek bir başkasını bulurdum. Birini mutlaka bulursun. Senin geldiğin topraklarda fırlattığın herhangi bir yarım tuğlanın birine isabet etmemesi olanaksız gibidir."

"Başka hiç kız *yok,"* dedi Tristran, kendinden emin bir tavırla.

Küçük adam burnunu çekti ve öteberilerini toplayıp birlikte yürüdüler.

"Ciddi miydin?" dedi küçük adam. "Kayan yıldız konusunda?"

"Evet," dedi Tristran.

"Doğrusu yerinde olsam etrafta onun lafını etmez-

dim," dedi küçük adam. "Böyle bir bilgiyle fena anlamda ilgilenecek olanlar var. Suskun kalman daha iyi. Ama asla yalan söyleme."

"Ne diyeyim o halde?"

"Pekala," dedi adam, "sözgelimi, sana nereden geldiğini sorarlarsa, 'Arkamdan,' diyebilirsin, nereye gittiğini sorarlarsa da, 'Önüme,' dersin."

"Anlıyorum," dedi Tristran.

Yürüdükleri patikayı seçmek güçleşiyordu. Serin bir meltem Tristran'ın saçlarını kabarttı, bir titreme yayıldı vücuduna. Patika onları seyrek, açık renkli huş ağaçları bulunan gri bir koruluğa çıkardı.

"Sence yol uzun olacak mı?" diye sordu Tristran. "Yıldıza kadar?"

"Babil'e kaç mil kaldı?" dedi küçük adam, söz sanatı yaparak. "Bu yoldan son geçişimde bu koru burada değildi," diye ekledi.

"Babil'e kaç mil kaldı," diye okudu Tristran kendi kendine, gri korulukta yürürlerken.

"Üç yirmi mil ve bir de on
Oraya mum ışığında varabilir miyim?
Evet ve tekrar dönebilirsin de
Evet, ayakların çevik ve tetikse,
Oraya mum ışığında varabilirsin. "

"İşte bu," dedi küçük, tüylü adam, kafası bir şeye takılmış ya da biraz gerginmiş gibi kuşkuyla iki yana sallanarak.

“Bu yalnızca bir çocuk şiiri,” dedi Tristran.

“Yalnızca bir *çocuk*...? Vay canına, duvarın bu tarafında o küçük efsun için yedi yıllık zorlu bir uğraş verecek pek çok kimse var. Senin geldiğin yerlerde ise siz onları bebeklere ‘uyusun da büyüsün bebeğim’ ya da ‘dum ba da dum dum’un yanında mırıldanıyorsunuz, ayrıca üzerinde düşünmeksizin... Üşüdün mü, delikanlı?”

“Madem sözünü ettin, biraz üşüyorum, evet.”

“Çevrene bak. Bir patika görebiliyor musun?”

Tristran gözlerini kırpıştırdı. Gri koruluk ışığı, rengi ve uzaklığı içine çekip yutuyordu. Bir patikayı izlediklerini sanmıştı, oysa şimdi patikayı görmeye çalıştığında donuk ve titrek bir ışık yaymış ve görme duyusunun bir yanılsaması gibi ortadan kaybolmuştu. *Şu* ağacı ve *şu* ağacı ve *şu* kayayı patikanın işaretleri olarak tasarlamıştı... fakat patika yoktu, sadece kasvet, alacakaranlık ve solgun ağaçlardı var olan. “Şimdi çattık belaya,” dedi tüylü adam, alçak sesle.

“Koşalım mı?” Tristran melon şapkasını çıkardı ve önüne tuttu.

Küçük adam başını iki yana salladı. “Çok anlamlı değil,” dedi. “Tuzağın içine girdik ve koşsak dahi hâlâ onun içinde olacağız.”

En yakın ağaca yürüdü, uzun, açık renkli, huşa benzer bir ağaç gövdesiydi bu ve ona esaslı bir tekme attı. Birkaç kurumuş yaprak düştü, ardından da beyaz bir şey kuru, hışırtılı bir sesle dallardan yere devrildi.

Tristran onun yanma gitti ve yere baktı; bu bir kuş iskeletiydi, temiz ve beyaz ve kuru.

Küçük adam titredi. "Kaleye kapatabilirdim," dedi Tristran'a, "ancak kaleye kapatmakla şimdikinden daha iyi durumda olacağımız hiç kimse yok... uçarak kaçmak söz konusu değil, *o* yaratığa bakılırsa." Pençeyi andıran bir ayakla iskeleti dürttü. "Ve senin gibi kimseler tünel kazmayı asla öğrenmezler; bize çok fazla yarar sağlayacak olmamakla beraber..."

"Belki kendimizi silahlandırabiliriz," dedi Tristran.

"Kendimizi silahlandırmak mı?"

"Onlar gelmeden."

"Onlar *gelmeden* mi? Onlar *buradalar,* yahu, seni puding kafalı. Ağaçların kendileri onlar. Kuruyup sararmış bir ormanın içindeyiz."

"Kuruyup sararmış bir ormanın mı?"

"Bu benim kendi hatam; nereye gittiğimize daha fazla dik'kat ediyor olmalıydım. Şimdi sen asla yıldızına kavuşamayacaksın, ben de asla malımı alamayacağım. Bir gün korulukta kaybolmuş bir başka dangalak iskeletlerimizi düdük gibi tertemiz sıyrılmış halde bulacak, hepsi de bu olacak."

Tristran etrafına bakındı. Karanlıkta ağaçlar daha kesif bir biçimde etrafa doluşuyorlarmış gibi göründü, ancak gerçekte hiçbir şeyin hareket ettiğini görmemişti. Küçük adamın saçmalıyor ya da varlıkları zihninde kuruyor olup olmadığını merak etti.

Sol elini bir şey soktu. Bir böcek göreceğini sanarak üzerine hafifçe vurdu. Eğilip bakınca gördüğü solgun, sarı bir yapraktı. Hışırtıyla yere düştü. Elinin tersinden damar damar kurumamış, kızıl kan fışkırdı. Çevrelerindeki koruluk hışırdadı.

"Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?" diye sordu Tristran.

"Düşünebildiğim hiçbir şey. Gerçek patikanın ne tarafta olduğunu bir bilseydik... kurumuş orman bile gerçek patikayı yok edemezdi. Onu kesinlikle bizden saklayamaz, sadece bizi tuzağa ve ondan uzağa düşürebilir..." Küçük adam omuz silkerek iç geçirdi.

Tristran elini yukarı kaldırdı ve alnını kaşıdı. "Ben... ben patikanın nerede olduğunu *biliyorum,"* dedi. Eliyle gösterdi. "Şu yolun aşağısında."

Küçük adamın boncuk karası gözleri parladı. "Emin misin?"

"Evet, bayım. Şu küçük koru boyunca ve sonra sağdan biraz yukarıya. Patikanın bulunduğu yer orası."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu adam.

"*Biliyorum*diye yanıtladı Tristran.

"Tamam. Haydi bakalım!" Böylece küçük adam yükünü kaptı ve Tristran'm deri çantası sallanarak ve bacaklarına çarparak, kalbi küt küt atarak, soluğu tıkanarak ayak uydurabileceği kadar yavaş adımlarla seğirtti.

"Hayır! O tarafa değil. Sola dön!" diye bağırdı Tristran. Dallar ve dikenler giysilerini yarıyor ve yırtıyordu. Ses-

sizce koşmaya devam ettiler.

Ağaçlar kendilerini bir duvar oluşturacak şekilde yerleştirmiş gibiydi. Yapraklar sağanak halinde çevrelerine düşüyor, Tristran'm vücuduna değdiklerinde batıyor ve canını acıtıyor, giysilerini kesiyor ve parçalara ayırıyorlardı. Tepeden yukarı, boştaki elinin tüm gücüyle yapraklara vurarak, çantasının yassı yüzeyini sürgünlere ve dallara çarparak güçlükle tırmandı.

Sessizlik bir şeyin çığlığıyla bozuldu. Küçük, tüylü adamdı bu. Durduğu yerde ölü gibi kalakalmıştı ve başı geriye atılmış bir halde gökyüzüne doğru ulumaya başlamıştı.

"Canlan," dedi Tristran. "Neredeyse vardık sayılır." Küçük adamın serbest elini daha iri olan kendi elinin içinde sımsıkı kavradı ve onu öne doğru çekti.

Ve sonrasında gerçek patikada duruyorlardı; gri koruluk boyunca uzanan orakla biçilmiş yeşil bir çimenlikte. "Burada güvende miyiz?" diye sordu Tristran, nefes nefese ve kaygıyla etrafına bakınarak.

"Güvendeyiz, patikadan ayrılmadığımız sürece," dedi küçük, tüylü adam, sonra da yükünü indirerek patikanın çimlerine oturdu ve üzerlerindeki ağaçlara dikti gözlerini.

Solgun ağaçlar sarsıldı, gerçi hiçbir esinti yoktu ortada ve Tristran'a öfkeden sarsılmışlar gibi geldi.

Arkadaşı titremeye başlamıştı, tüylü parmakları yeşil çimenliği tırmıklıyor ve sıvazlıyordu. Derken bakışlarını Tristran'a doğru kaldırdı. "Sanmıyorum ki, üzerinde bir

şişe alkollü bir şey bulunsun? Ya da olur a, bir fincan sıcak, şekerli çay?"

"Hayır," dedi Tristran. "Korkarım yok."

Küçük adam burnunu çekti ve beceriksizce devasa bohçasının kilidini arandı. "Arkanı dön," dedi Tristran'a. "Gizlice bakmak yok."

Tristran başka tarafa döndü.

Bir altını üstüne getirme, itişme sesi oldu. Ardından kapanan bir kilidin şaklama sesi ve sonra, "Dönebilirsin istersen," sözcükleri duyuldu. Küçük adam emaye bir şişe tutuyordu elinde. Tıpasını boş yere çekiştirip duruyordu.

"Şey. Sana yardım etmemi ister misin?" Tristran küçük, tüylü adamın ricasına öfkelenmemesini umuyordu. Boşuna kaygılanmıştı; arkadaşı şişeyi ellerine tutuşturdu.

"Haydi bakalım," dedi. "Bunu halledecek parmaklara sahipsin."

Tristran çekiştirdi ve şişenin tıpasını çıkardı. Sarhoş edici, odun dumanı ve karanfille karıştırılmış bala benzer bir şeyin kokusunu alabiliyordu. Şişeyi tekrar küçük adama uzattı.

"Bunun kadar nadir bulunan ve mükemmel bir şeyi şişeden içmek bir suçtur," dedi küçük, tüylü adam. Küçük tahta kupayı kemerinden çıkarıp aldı ve titreyerek kehribar renkli bir sıvıyı az miktarda içine boşalttı. Onu kokladı, daha sonra yudumladı, ardından da küçük, sivri dişlerle gülümsedi.

"Aaahhhh. Şimdi daha iyi."

Kupayı Tristran'a uzattı.

"Ağır ağır yudumla," dedi. "Bir kralın fidyesine bedeldir bu şişe. Bana iki kocaman mavi beyaz elmasa, şarkı söyleyen mekanik bir mavi kuşa ve bir ejderhanın puluna mal oldu."

Tristran içeceği yudumladı. Sıvı onu ayaklarının ucuna kadar ısıttı ve kafası küçük kabarcıklarla doluymuş gibi hissettirdi.

"Güzel, di mi?"

Tristran başıyla onayladı.

"Senin ve benim gibiler için fazla güzel, korkarım ki. Yine de. Sıkıntılı zamanlarda birebir, ki bu kesinlikle sıkıntılı bir zaman. Bu koruluktan çıkalım," dedi küçük tüylü adam. "Hangi yöne, gerçi...?"

"Şu yöne," dedi Tristran, sol taraflarını işaret ederek.

Küçük adam küçük şişenin tıpasını taktı ve onu cebine koydu, çıkınını omuzladı ve ikisi birlikte gri koruluk boyunca, çimenlik patikadan aşağı yürüdüler.

Birkaç saat sonra beyaz ağaçlar seyrelmeye başladı, ardından kurumuş ağaçlığın içindeydiler ve yüksek bir bayırın yanısıra düzgün olmayan taşlardan örülmüş iki alçak duvarın arasında yürümekteydiler. Tristran arkasına, gelmiş oldukları yöne baktığında herhangi bir koruluğa ait hiçbir iz yoktu; arkalarındaki yol erguvani doruklu, süpürge otu kaplı tepelerden oluşuyordu. .

"Burada durabiliriz," dedi arkadaşı. Konuşmamız gereken şeyler var. Otur."

Devasa çantasını indirdi ve onun üzerine çıktı, böylece aşağıya yolun kenarındaki bir kayaya oturmuş olan Tristran'a bakıyordu. "Tam olarak kavramadığım bir şey var burada. Şimdi, söyle bana. Nereden geldin sen?"

"Duvar'dan," dedi Tristran. "Sana söyledim."

"Baban ve annen kim?"

"Babamın adı Dunstan Thorn. Annem Daisy Thorn'dur."

"Hımm. Dunstan Thorn... Hım. Babana bir kez rastlamıştım. Beni bir geceliğine misafir etmişti. Fena bir adam değil, insan azıcık yatacak yer kapmaya çalışırken istifini biraz olsun bozmasa da." Ağzını ve burnunu kaşıdı. "Bu olanları yine de açıklamıyor... ailende *olağandışı* herhangi bir şey yok, değil mi?"

"Kızkardeşim Louisa, kulaklarını oynatabiliyor."

Küçük tüylü adam kendi kocaman, tüylü kulaklarını aldırışsızca oynattı. "Hayır, bu değil," dedi. "Daha çok, şöhretli bir büyücü kadın olan bir büyükanne, ya da önemli bir sihirbaz olan bir amca veya ailenin soy ağacının bir yerinde iyi saatte olsunlarla bir bağlantı geçiyordu aklımdan."

"Bildiğim kadarıyla hiçbiri yok," dedi Tristran açıkça.

Küçük adam konuyu değiştirdi. "Duvar köyü nerede?" diye sordu. Tristran eliyle gösterdi. "Tartışmalı Tepeler nerede?" Tristran duraksamaksızm bir kere daha gösterdi. "Catavarian Adaları nerede?" Tristran güneybatıyı gösterdi. Küçük adam onların sözünü edene kadar

Tartışmalı Tepelerin ya da Catavarian Adaları'nın varlığından haberi olmamıştı, yine de kendi içinde, sol ayağının ya da suratında burnunun nerede bulunduğundan emin olduğu kadar emindi onların yerlerinden.

"Hımm. Şimdi. Yüce Dişi Dana Muskish'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Tristran başını iki yana salladı.

"Yüce Dişi Dana Muskish'in Ötelere Işık Veren Kalesi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Tristran gösterdi, kendinden emin olarak.

"Peki ya Paris? Fransa'da olan?"

Tristran bir an düşündü. "Eh, Duvar oradaysa, bana öyle geliyor ki, Paris de aşağı yukarı aynı doğrultuda olmalı, öyle değil mi?"

"Bakalım," dedi küçük, tüylü adam, Tristran'a olduğu kadar kendi kendine de konuşarak. "Perili Ülke'deki yerleri bulabiliyorsun, ancak kendi ülkendekileri değil; Duvar hariç, hem o da bir sınırdır. İnsanları bulamıyorsun... fakat... söyle bana, delikanlı, aradığın bu yıldızı bulabilir misin?"

Tristran hemen işaret etti. "Şu tarafta," dedi.

"Hımm. Bu güzel. Fakat hâlâ hiçbir şeyi açıklamıyor. Aç mısın?"

"Biraz. Ayrıca giysilerim paçavraya döndü ve yırtıldı," dedi Tristran, pantolonunda ve paltosunda bulunan, koştuğu esnada dalların ve dikenlerin kendisini yakalamış, yaprakların birden fırlayıp üzerini kesmiş olduğu

yerlerdeki iri delikleri parmağıyla göstererek. "Üstelik çizmelerime bak..."

"Çantanda ne var?"

Tristran Gladstone çantasını açtı. "Elmalar. Peynir. Yarım somun köy ekmeği. Bir kavanoz da balık ezmesi. Çakım. Bir kat iç çamaşırım ve birkaç çift yün çorabım var. Sanırım daha fazla giysi getirmem gerekirdi..."

"Balık ezmesi sende kalsın," dedi gezgin arkadaşı ve kalan yiyeceği çabucak iki eşit yığına böldü.

"Bana iyilik ettin," dedi, körpe bir elmayı kütürdeterek yerken, "ve böyle bir şeyi unutmam ben. Önce elbiselerini halledecek, daha sonra da seni yıldızının peşine yolcu edeceğiz. Tamam?"

"Son derece incesiniz," dedi Tristran tedirginlikle, peynirini payına düşen ekmek kabuğunun üzerine dilimlerken.

"Pekala," dedi küçük, tüylü adam. "Sana bir battaniye bulalım."

Şafakta Stormhold'un üç lordu altı siyah at tarafından çekilen bir arabanın içinde sarp ve kayalık dağ yolundan aşağı indi. Atlar siyah tüy sorguçlarını aşağı yukarı sallıyorlardı, araba henüz siyaha boyanmıştı ve Stormhold lordlarının her biri mateme uygun giyinmişlerdi.

Primus'a bakıldığında bu rahiplere özgü uzun, siyah

bir cübbe şeklini alıyordu; Tertius'un üzerinde yaslı bir tacirin ciddi, ölçülü kılığı varken Septimus Rönesans erkeklerinin giydiği türden siyah bir yelek ve dar, kısa bir pantolon ile içinde siyah bir tüy bulunan siyah bir şapka giymişti ve Elizabeth dönemine ait tarihsel bir kısa oyundaki züppe tavırlı kiralık bir katile benziyordu fena halde.

Stormhold'un lordları birbirlerine göz attı, biri tedbirli, biri ihtiyatlı, biri boş bakışlı. Hiçbir şey konuşmadılar; ittifaklar mümkün olsaydı Tertius Septimus'a karşı Primus'un yanında yer alabilirdi. Ne Var ki, herhangi bir ittifak söz konusu değildi.

At arabası çatırdadı ve sarsıldı.

Birer defa, üç lordun her birinin ihtiyaçlarını gidermesi için durdu. Daha sonra tepelik yoldan aşağı çatırdamaya devam etti. Stormhold'un üç lordu beraberce babalarının kalıntılarını Atalar Salonu'na yerleştirmişti. Ölü kardeşleri onları konağın kapılarından izlemiş, fakat hiçbir şey söylememişlerdi.

Akşama doğru arabacı seslendi, "Nottaway!", sonra da, bir deve ait kır evinin harabelerini andıran bir şeyin karşısına inşa edilmiş, yıkılıverecekmiş hissini uyandıran bir hanın dışında arabaya koşulu atların dizginlerini çekti.

Stormhold'un üç lordu arabadan inerek uyuşmuş bacaklarını açmak için gezindi. Hanın şişe camlı pencerelerinden yüzler onları izliyordu.

Hancı, ki kendisi kolay öfkelenen zayıf kişilikli bir cüceydi, kapıdan dışarı baktı. "Yatakları havalandırmamız gerekecek ve de ateşe bir kap koyun eti yahnisi koymamız," diye seslendi.

"Kaç yatak havalandırılacak?" diye sordu oda hizmetçisi Letitia, merdiven boşluğundan.

"Üç," dedi cüce. "Bahse girerim, arabacılarını atların yanında yatırırlar."

"Amma da üç!" diye fısıldadı bar kızı Tilly, seyis Lacey'e, "kim olsa o muhteşem beyefendilerin yedisinin birden yol üstünde dikildiğini görebilir."

Ancak Stormhold'un lordları içeri girdiğinde onlardan yalnızca üçü vardı ve arabacıların ahırlarda uyuyacağını bildirdiler.

Akşam yemeği koyun eti yahnisiydi, ekmek somunları ise öyle sıcak ve tazeydi ki, yarılıp açıldıklarında buhar çıkarıyorlardı ve lordların her biri en iyi kalite Baragundiya şarabından açılmamış birer şişe aldı (çünkü hiçbir lord bir şişeyi arkadaşlarıyla paylaşmaz, ne de şarabın şişeden kadehe dökülmesine izin verirdi). Bu, -misafirlerinin yanında dile getirilmiş değilse de- şarabın nefes almasının gerektiği kanısında olan cüceyi şaşırtıp sıkıntıya soktu.

Arabacıları kendi tabağındaki yahniyi yedi, iki kupa dolusu birayı içti ve uyumak üzere ahırlara gitti. Üç kardeş kendilerine ait odalara çekildi ve kapıları sürgüledi.

Tertius kendisine yatağı ısıtmak için kullanılan saplı

ve kapaklı madeni kabı getirdiği sırada oda hizmetçisi Letitia'nın eline gümüş bir bozukluk sokuşturuvermişti, dolayısıyla gece yarısından hemen önce kapısı hafifçe tıklatıldığında hiç de şaşırmadı.

Kızın üzerinde tek parça beyaz bir kombinezon vardı ve adam kapıyı açarken reverans yaparak utangaç bir tavırla ona gülümsedi. Elinde bir şişe şarap tutuyordu.

Kapıyı ardından kapadı ve onu yatağa götürdü, ki orada önce ona kombinezonunu çıkarttırdı ve mum ışığında yüzünü ve vücudunu inceledikten, onu alnından, dudaklarından, meme başlarından, göbeğinden ve ayak uçlarından öptükten ve mumu söndürdükten sonra, solgun ay ışığında, konuşmaksızın sevişti onunla.

Bir zaman sonra hırıldadı ve hareketsiz kaldı.

"Al bakalım sevgilim, nasıl, güzel miydi?" diye sordu Letitia.

"Evet," dedi Tertius ihtiyatla, sanki onun sözleri bir tuzağı gizliyormuş gibi. "Öyleydi."

"Ben gitmeden bir tur daha ister miydin?"

Tertius yanıt olarak bacaklarının arasını gösterdi. Letitia kıkırdadı. "Göz açıp kapayasıya dikiltebiliriz *onu* tekrar," dedi. Ardından da getirmiş ve yatağın yanına koymuş olduğu şarap şişesinden mantarı çekip çıkardı ve onu Tertius'a uzattı.

Tertius kıza sırıttı ve biraz şarap yudumladıktan sonra onu kendine çekti.

"İyi geleceğine bahse girerim," dedi kız ona. "Şimdi

sevgilim, bu nasıl hoşuma gider; ben sana göstereyim bu defa... hey, sorun nedir?" Zira Stormhold Lordu Tertius gözleri faltaşı gibi, soluması güçleşmiş bir halde yatağında bir sağa bir sola debeleniyordu.

"Şu şarap," dedi nefes nefese. "Nereden aldın onu?"

"Kardeşin," dedi Letty. "Ona merdivende rastladım. Bunun harika bir ayıltıcı ve sertleştirici olduğunu ve bize asla unutamayacağımız bir gece sunacağını söyledi bana."

"Sonuçta sundu da," dedi Tertius soluğunun arasında ve seğirdi, bir, iki, üç kere ve sonrasında kaskatı oldu. Ve de son derece hareketsiz.

Tertius Letitia'nın çığlık atmaya başladığını adeta çok uzun bir yol öteden gelir gibi duydu. Duvarın yanında, karanlıkta kendisiyle birlikte dikilen dört tanıdık suretin farkına vardı.

"Çok güzel biriydi," diye fısıldadı Secundus ve Letitia perdelerin hışırdadığını duyduğunu sandı.

"Septimus son derece kurnaz," dedi Quintus. "Yılan balığı tabağıma bırakıverdiği ölüm çileklerindeki ilaçla tıpatıp aynı terkipte hazırlanmış bu," dedi ve Letitia dağlardaki kayalıklardan uğuldayarak inen rüzgarı duyduğunu sandı.

Çığlıklarıyla uyanan han sakinlerine kapıyı açtı ve bunu bir arama çalışması izledi. Gelgelelim Lord Septimus hiçbir yerde bulunamadı, dahası siyah aygırlardan biri (arabacının uyuduğu ve horuldadığı ve uyandırılmasının

olanaksız olduğu) ahırdan kaybolmuştu.

Lord Primus ertesi sabah kalktığında berbat bir ruh hali içindeydi.

Letitia'nm öldürülmesine, onun da Tertius kadar Septimus'un şeytanlığının bir kurbanı olduğunu belirterek karşı çıktı, bununla birlikte kendisinin Tertius'un cesedine Stormhold Şatosu'na kadar eşlik etmesini emretti.

Cesedi taşıması için siyah atlardan birini ve bir kese gümüş sikkeyi ona bıraktı. Nottawayli bir köylüye -kurtların atı ya da kardeşinin küllerini çalıp kaçmamalarını sağlama almak için- onunla beraber yolculuk etmesi karşılığında ödemek ve sonunda uyandığı zaman arabacıya parasını vermek için yet^rliydi.

Sonra da, Lord Primus, dört kömür karası aygırm çektiği at arabasının içinde tek başına, oraya gelmiş olduğundan besbelli daha kötü bir ruh hali içinde Nottaway köyünden ayrıldı.

Brevis bir kementi çekiştirerek yolların birleştiği yere vardı. Kement Brevis'ın satmak üzere pazara götürmekte olduğu sakallı, boynuzlu, kem gözlü bir tekeye bağlıydı.

O sabah Brevis'ın annesi onun önündeki masanın üzerine tek bir turp koymuş ve, "Brevis, oğlum. Bugün topraktan bütün çıkarabildiğim bu turp. Bütün ürünleri-

miz mahvoldu ve olan yiyeceğimiz tükendi. Tekeden başka satacak hiçbir şeyimiz yok. Bu nedenle senden tekeye yular takmanı ve onu pazara götürüp bir çiftçiye satmanı istiyorum. O tekenin karşılığında alacağın bozuk paralarla -ki bir florinden aşağı hiçbir şeyi kabul etmeyeceksin, dikkatini çekerim- bir tavuk al, mısır da al, ayrıca şalgam da; böylece açlıktan ölmeyiz belki," demişti.

Böylece Brevis odun gibi sert ve dile acılık veren turpunu çiğnemiş ve sabahın geri kalanını ağılının her tarafında keçinin ardından koşmakla, bu arada kaburgasına bir darbe ve kalçasına bir ısırık almakla geçirmiş ve sonunda, oradan geçen bir seyyar lehimcinin yardımıyla tekeye yular taktıracak kadar boyun eğdirmişti ve lehimcinin tekeden aldığı yaralarını sargı beziyle sarma işini annesine bırakarak tekeyi pazara doğru sürüklemişti.

Zaman zaman tekenin aklına ileri atılmak esiverir ve Brevis, botlarının ökçeleri araba yolunun kurumuş çamurunda bilenerek, teke -ansızın ve haber vermeden, Brevis'in ayırdına varabildiği hiçbir neden olmaksızın- durmaya karar verene dek onun ardından yerlerde sürüklenirdi. Daha sonra Brevis kendini toparlar ve tekrar hayvanı sürüklemeye dönerdi.

Uzlaşmaz bir tekeyi çekerek, tere batmış bir halde, aç ve yara bere içinde koruluğun kenarındaki kavşağa vardı. Kavşakta uzun boylu bir kadın dikilmekteydi. Siyah saçlarını çevreleyen kırmızı başlığın üzerinde gümüş bir taç duruyordu ve elbisesi dudakları kadar kırmızıydı.

“Sana ne derler, delikanlı?” diye sordu, amberli kahverengi balı andıran bir sesle.

“Bana Brevis derler, efendim,” dedi Brevis; kadının arkasındaki tuhaf bir şey gözüne ilişti. Küçük bir at arabasıydı, fakat araba oklarının arasına koşulmuş hiçbir şey yoktu. Oraya kadar nasıl gelmiş olduğunu merak etti.

“Brevis,” diye kedi gibi mırıldandı. “Çok güzel bir isim. Bana tekeni satmak ister misin, Brevis oğlan?”

Brevis duraksadı. “Annem tekeyi pazara götürmemi söyledi,” dedi, “ve onu bir tavuk ile biraz mısır ve birkaç şalgam karşılığında satmamı ve onun yuvasına değişiklik getirmemi.”

“Annen teke için ne kadar almanı söyledi sana?” diye sordu kırmızı entarili kadın.

“En az bir florin,” dedi.

Gülümseyerek bir elini kaldırdı. Sarı bir şey parıldadı. “Hey, bu altın yirmi bir şilinliği vereceğim sana,” dedi, “bir kümes dolusu tavuk ve yüz kilo şalgam almaya yeter.”

Delikanlının ağzı açık kaldı.

“Anlaştık mı?”

Oğlan başını salladı ve tekenin yularını tutan elini uzattı. Sınırsız refah ve sayılamayacak kadar çok şalgama dair görüntüler zihnini altüst ederken bütün söyleyebildiği, “İşte,” oldu.

Kadın yuları aldı. Ardından bir parmağını tekenin alnına, sarı gözlerinin arasına değdirdi ve yuları bıraktı.

Brevis tekenin koruluğa doğru ya da yolların birisin-

den aşağı fırlamasını bekliyordu, fakat bulunduğu konumda dondurulmuş gibi olduğu yerde kaldı. Brevis altın yirmi bir şilinliği almak için elini uzattı.

O zaman kadın çamurlu ayaklarının tabanlarından terli, kırpılmış saçlarına kadar onu inceleyerek kendisine baktı ve bir kere daha gülümsedi.

"Biliyor musun," dedi, "uyumlu bir çiftin tek bir taneden çok daha etkileyici olacağını düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Brevis onun neden bahsettiğini anlamadı ve ona böyle söylemek için ağzını açtı. Ancak tam o anda, onun uzun parmaklarından birini uzatarak gözlerinin arasına, burun kemiğine dokunmasıyla, kendini hiçbir şey söyleyemeyecek durumda buldu.

Parmaklarını şakırdattı ve Brevis ile teke kadının arabasının okları arasında durmak üzere seğirttiler; bu anda Brevis dört ayak üzerinde yürüdüğünü ve yanı başındaki hayvandan boyca daha uzun görünmediğini fark ederek şaşkına döndü.

Büyücü kadın kamçısını şaklattı ve birbirine eş bir çift boynuzlu beyaz teke tarafından çekilen araba çamurlu yoldan aşağı sarsılarak ilerledi.

Küçük, tüylü adam Tristran'ın yırtık paltosunu, pantolonunu ve yeleğini almış, onu bir battaniyeye sarınmış hal-

de bırakarak süpürgeotuyla kaplı üç tepenin arasındaki vadinin bağrına yuvalanmış olan köye doğaı yürümüştü.

Ilık akşamda Tristran battaniyenin altında oturuyor ve bekliyordu.

Ardındaki alıç çalısında ışıklar yanıp sönüyordu. Bunların yıldız kurtları ya da ateş böcekleri olduklarını düşündü, ancak daha yakından gözlediğinde daldan dala yanıp sönen ve oradan oraya dolaşan minik insanlar olduklarını fark etti.

Kibarca öksürdü. Yirmi kadar minik göz dik dik ona baktı. Küçük yaratıkların bazıları ortadan kayboldu. Diğerleri alıç çalısının yukarılarına çekilirken ötekilerden daha cesur olan bir avuç kadarı ona doğru uçuştu.

Parçalanmış çizmelerinin, battaniyenin, iç çamaşırlarının ve melon şapkasının içinde Tristran'ı göstererek yüksek sesle, çan çıngırtısı tonlarında gülmeye başladılar. Tristran kızardı ve battaniyeyi üzerine çekti.

Küçük topluluktan biri şarkı söylüyordu;

Hokıs pokus
Battaniyenin içinde bir oğlan
Ahmakça bir ana çıkmış
Bir yıldızı aramak için

Tartışma götürmez ki,
Periler Ülkesinin içine yapılan yolculuklar
Kim olduğunuzu görmek için

Battaniyeyi sıyınp alır.

Bir başkası da şarkı söylemekte idi;

Tristran Thorn
Tristran Thorn
Bilmez niye doğduğunu
Ve budalaca bir yemin savurduğunu
Pantolon ve palto ve gömlek yırtıldı
Ondandır ki burada oturuyor
Tam bir ümitsizlik içinde
Pek yakında gerçek aşkının
Küçümsemesiyle yüzleşmek üzere
\Vistran
Bistran
Tristran
Thom.

"Defolun, sizi aptal yaratıklar," dedi Tristran yüzü alev alev yanarak, el altında başka hiçbir şey bulunmadığından melon şapkasını onlara doğru fırlattı.

Bu nedenle ki küçük, tüylü adam Şenkahkaha Köyii'nden (gerçi hayatta olanlardan hiç kimse söyleyemezdi köyün neden bu adla anıldığını, çünkü karanlık, kasvetli bir yerdi ve tarihin kaydedemediği kadar eski dönemlerden beri öyle olmuştu) geri geldiği zaman Tristran'ı bir battaniyeye sarınmış olarak bir alıç çalısının ya-

nında beş karış suratla oturur ve şapkasının gidişine ağlanır halde buldu.

"Gerçek aşkım hakkında gaddarca şeyler söylediler," dedi Tristran. "Bayan Victoria Forester hakkında. Buna nasıl cüret ederler?"

"Küçük ahali her şeye cüret eder," dedi arkadaşı. "Ayrıca sürüyle zırva geveler. Bununla birlikte, söyledikleri mantıklı sözler de fevkalade çoktur. Onlara kulak vermek sana kalmış, aldırış etmemek de."

"Pek yakında gerçek aşkımın küçümsemesiyle yüz yüze geleceğimi söylediler?"

"Gerçekten yaptılar mı bunu?" Küçük, tüylü adam çeşit çeşit giysileri çimenliğin üzerine sermekte idi. Tristran onun serdiklerinin günün önceki saatlerinde kendi üzerinden çıkarmış olduğu giysilerle hiçbir bakımdan benzerlik taşımadığını ay ışığında bile görebiliyordu.

Duvar köyünde erkekler kahverengi, gri ve siyah giysiler giyerdi ve çiftçilerin en sağlıklı ve pembe yüzlü olanının taktığı en kızıl boyun atkısı bile kısa süre sonra güneş ve yağmur tarafından soldurularak daha usûle uygun bir renk alırdı. Tristran kırmızı, kanarya sarısı ve kuru yaprak rengi elbiseye, daha çok gezgin tiyatrocuların kostümlerine ya da kuzeni Joan'un sessiz sinema kutusunun içindekilere benzeyen giysilere baktı ve, "Benim elbiselerim?" dedi.

"Senin elbiselerin bunlar şimdi," dedi küçük, tüylü adam, gururla. "Onları değiş tokuş ettim. Bu zımbırtılar

daha iyi kalite -görüyorsun ya, o kadar kolay delinmez ve yırtılmaz- üstelik ne paçavraya dönmüş, ne de yırtığı var, dahası, bir yabancı olarak pek fazla göze batmazsın. Buralarda insanların giydiği budur, gördüğün gibi."

Tristran arayışının geri kalanını bir battaniyeye sarınmış olarak, okul kitaplarından çıkmış vahşi bir yerli gibi gerçekleştirmeyi kurdu zihninde. Ardından bir iç çekişle çizmelerini çıkardı ve battaniyeyi çimenliğe düşürdü, az bir zaman sonra da, küçük, tüylü adamın rehberliğinde (Hayır, hayır, delikanlım, onun üzerine şunlar giyilir. İnsaf canım, şimdilerde onlara ne öğretiyorlar?) kaliteli yeni giysilerini üzerine geçirmişti.

Yeni çizmeler eskilerin o güne değin uymadığı kadar iyi uymuştu kendisine.

Kesinlikle kaliteli yeni giysilerdi bunlar. Arada bir dile getirildiği gibi giysilerin insan yaratmamalarına ve güzel tüylerin güzel kuşlar meydana getirmemelerine karşın, bir tarife belirli ölçüde çeşni katabilirler bazen. Kırmızı ve kanarya sarısı içindeki Tristran Thorn, paltosunun ve adamlık takımının içindeki Tristran Thorn ile aynı kişi değildi. Adımlarında önceleri rastlanmayan bir külhanbeyi tavrı, hareketlerinde bir gösterişlilik vardı. Çenesi aşağı değil yukarı bakıyordu ve üzerinde bir melon şapka olduğu sırada sahip olmadığı bir parıltı vardı gözlerinde.

Küçük, tüylü adamın Şenkahkaha'dan dönüşte yanında getirmiş olduğu -buğulanmış alabalık, bir kap taze kabuklu bezelye, birkaç küçük üzümlü kek ve küçük bir

şişe biradan oluşan- yemeği yerken Tristran yeni kılığını bir hayli benimsediğini hissediyordu.

"Şu halde şimdi," dedi küçük, tüylü adam. "Kurumuş koruluktaki o yerde, delikanlım, benim hayatımı kurtardın, babanın da sen doğmadan önce bana bir iyiliği dokunmuştu ve benim borçlarını ödemeyen bir herif olduğumun söylenmesine izin vermem asla-" Tristran arkadaşının nasıl kendisi için zaten yeterinden fazlasını yapmış olduğuna dair bir şey* mırıldanmaya başladı, fakat küçük, tüylü adam onu duymazdan geldi ve sözlerine devam etti. "Demem o ki, düşünüp duruyordum; yıldızının yerini biliyorsun, değil mi?"

Tristran duraksamadan karanlık ufku gösterdi.

"Şimdi, öyleyse, yıldızın ne kadar uzakta? Bunu biliyor musun?"

Tristran konu üzerine hiç kafa yormamıştı şimdiye kadar, fakat kendisini, "Bir insan yıldızın düşmüş olduğu yere ulaşmazdan önce, sadece uyumak için mola vererek, ay yarım düzine kere üzerinde yükselir ve batarken, tuzaklarla dolu dağları ve alev gibi kızgın çölleri aşarak yürüyebilir," derken buldu.

Bu hiç de onun söyleyeceği türden bir şey gibi gelmiyordu ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Düşündüğüm gibi," dedi küçük, tüylü adam, yüküne doğru giderek kilidinin nasıl açıldığını Tristran'ın görememesi için onun üzerine eğildiği sırada. "Üstelik onun peşine düşecek olan tek kişi şenmişsin gibi görünmüyor.

Sana önceden ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Dışkımı içine gömmek için bir çukur kazmayla ilgili olanı mı?"

"Onu değil."

"Gerçek adımı, ne de gideceğim yeri hiç kimseye söylememe üzerine olanı mı?"

"Onu da değil, bir kez daha."

"O halde neyi?"

"Babil'e kaç mil kaldı?' diye açıkladı adam.

"Sahi. Evet. O."

" *Oraya mum ışığında varabilir miyim? Oraya ve tekrar geriye.* Sadece mum, görüyorsun ya. Pek çok mum başaramaz onu. Bir hayli uğraştırdı bunu bulmak." Sonra da yaban elması büyüklüğünde bir mum dibi çıkardı ve onu Tristran'a uzattı.

Tristran mum dibinde herhangi bir bakımdan sıradanın ötesinde olan hiçbir şey göremedi. Bir mumdu, mum yağı değil, ayrıca epeyce kullanılmış ve erimişti. Fitil yana yana kömürleşmiş ve siyah idi.

"Ne yapayım ben bunu?" diye sordu.

"Her şeyin zamanı var," dedi küçük, tüylü adam ve çıkınından başka bir şey çıkardı. "Bunu da al. İhtiyacın olacak."

Ay ışığında hafifçe parladı. Tristran onu aldı; küçük adamın hediyesi her bir ucunda birer ilmek bulunan ince bir gümüş zincire benziyordu. Soğuktu ve dokunulduğunda kayganlık duygusu veriyordu. "Bu nedir?"

“Her zamanki. Kedi soluğu ve balık pulu ve de bir değirmen havuzundaki ay ışığı, cüceler tarafından eritilip demir karıştırılarak ocakta dövülmüş. Yıldızını yanında geri getirmek için ona ihtiyaç duyacaksın.”

“Duyacak mıyım?”

“Ah, tabii ki.”

Tristran zinciri avcuna düşürdü; civa hissini uyandırıyordu. “Nerede saklayayım onu? Bu kahrolası elbiselerde hiç cebim yok.”

“Elinin bileğine sar, ihtiyacın olana değin. İşte öyle. Tamamdır. Fakat tüniğinde bir cebin var, orada altta, gördün mü?”

Tristran gizlenmiş cebi buldu. Üzerinde küçük bir düğme deliği vardı ve kardeleni, Duvar’dan ayrılırken babasının bir şans simgesi olarak kendisine verdiği camdan çiçeği düğme deliğine yerleştirdi. Merakla sordu kendine, gerçekten ona şans getiriyor muydu, eğer öyleyse bu iyi mi yoksa kötü şans mıydı?

Tristran ayağa kalktı. Deri çantasını elinde sımsıkı tutuyordu.

“O halde şimdi,” dedi küçük, tüylü adam. “Yapman gereken bu. Mumu sağ eline al; onu senin için yakacağım. Sonra da yıldızına doğru yürü. Onu buraya geri getirmek için zinciri kullanacaksın. Mumda fazla fitil kalmadı, bu yüzden en iyisi bu konuda atik davranman ve adımlarını canlı atman olacaktır; ağır kaldın mıydı pişman olursun buna. *Ayaklar çevik ve atik olacak,* evet mi?”

“Ben... ben sanıyorum öyle, evet,” dedi Tristran.

Beklenti içinde duruyordu. Küçük, tüylü adam bir elini üstü sarı, altı mavi bir alevle yanan mumun üzerinden geçirdi. Ani bir rüzgar meydana geldi, ancak alevde en hafif bir titreme dahi olmadı.

Tristran mumu eline aldı ve ileri doğru yürümeye başladı. Mum ışığı dünyayı aydınlatıyordu; her ağacı, çalılığı ve ince, uzun ot yapraklarını.

Bir sonraki adımıyla Tristran bir gölün kenarında duruyordu ve mum ışığı suyun üzerinde pırıl pırıl parlamaktaydı ve sonraları dağların arasında, mum ışığının karlı yükseltilerin yaratıklarının gözünde yansıdığı ıssız kayalıklar boyunca; daha sonra ise, tamamen cisimsel olmamalarına karşın ağırlığını rahatlıkla kaldıran bulutların içinde; ardından da yerin altındaydı, mumunu sımsıkı elinde tutuyordu ve mum ışığı ıslak mağara duvarlarından tekrar onun üzerine düşürüyordu parıltısını; şimdi bir kez daha dağlardaydı; ve sonra vahşi ormanın içinden geçen bir yoldaydı, kırmızı elbiseli, yakaladığı bir anlık görüntüsüne bakılırsa Boadicea’nın tarih kitaplarında çizildiği türden bir görünüme sahip olan bir kadının kullandığı, iki keçi tarafından çekilen bir gezinti arabası gözüne takıldı çok kısa bir süre ve bir diğer adımda yapraklarla kaplı bir dere yatağındaydı ve suyun etrafa sıçrayarak şırıltılarla küçük bir çaya vardığı sıradaki kıkırdamasını duyabiliyordu.

Bir adım daha attı, fakat hâlâ dere yatağındaydı. Yük-

sek eğreltiler ve karaağaçlar ve de bol miktarda yüksük otu vardı, gökyüzünde ay batmıştı üstelik. Mumu kaldırarak yere düşmüş bir yıldızı, belki bir kayayı ya da değerli bir taşı arandı, gelgelelim hiçbir şey görmedi.

Yine de, çayın çağıldamaları altında bir şey duydu; bir burun çekme, bir yutkunma. Ağlamamaya çalışan birinin sesi.

"Selam?" dedi Tristran.

Burun çekme kesildi. Ancak Tristran bir fındık ağacının altında bir ışık görebildiğine emindi ve ona doğru yürüdü.

"Affedersiniz," dedi, fındık ağacının altında oturan her kimse onu sakinleştirmek ümidiyle, bir de şapkasını çalmış olan küçük adamlardan birkaçı daha olmasın diye dua ederek. "Bir yıldızı arıyorum."

Yanıt olarak ağacın altından ıslak bir toprak parçası fırlayarak Tristran'ın yüzünün kenarına çarptı. Canım biraz acıttı, gömleğinden aşağı ve giysilerinin altına da toprak parçaları döküldü.

"Seni incitecek değilim," dedi yüksek sesle.

Bu defa, başka bir toprak parçasının kendisine çarpmak üzere hızla yaklaştığı sırada darbeden kaçmak için hızla yana çekildi ve o da ardındaki bir karaağacı vurdu. Öne doğru yürüdü.

"Git buradan," dedi, az önce ağlamaktaymış gibi gelen, tamamen soğuk ve yutkunmak bir ses, "sadece git buradan ve beni yalnız bırak."

Bir fındık ağacının altına uluorta yayılıp yatmıştı ve dostça olmaktan bütünüyle uzak, tehditkar bir bakışla Tristran'ı süzmekteydi. Başka bir çamur topağını tehditle ona doğru kaldırdı, fakat atmadı.

Gözleri kızarık ve soğuktu. Saçları beyaz denecek kadar açık sarıydı, elbisesi mum ışığında parıldayan mavi ipektendi. Orada otururken ışıl ışıl parıltılar saçıyordu. "Lütfen daha fazla çamur fırlatma bana," diye yalvardı Tristran. "Bak. Seni rahatsız etmek istemedim. Sadece buralarda bir yerde düşmüş bir yıldız var ve mum sönmeden onu alıp geri götürmek zorundayım."

"Bacağımı kırdım," dedi genç hanım.

"Üzgünüm, elbette ki," dedi Tristran. "Ama *yıldız."*

"Bacağımı kırdım," dedi ona acıyla, "düştüğüm zaman." Hemen ardından da çamur topağım büyük bir güçle ona fırlattı. Hareket ettiği sırada toz zerreleri parıldayarak kolundan aşağı döküldü.

Çamur parçası Tristran'ın göğsüne çarptı.

"Git buradan," diye hıçkırdı, yüzünü kollarına gömerek. "Git buradan ve beni yalnız bırak."

"Yıldız sensin," dedi Tristran, anlamaya başlayarak.

"Sen de bir sersem kafalısın," dedi kız acı içinde, "ve bir ahmak, bir mankafa, bir beyinsiz ve bir züppe!"

"Evet," dedi Tristran. "Galiba o yerdeyim." Bunun üzerine gümüş zincirin bir ucunu çözdü ve kızın ince bileğine dolayıverdi. Zincirin ilmeğinin kendi bileğinin etrafında gerildiğini hissediyordu.

Kız gözlerini acıyla kaldırarak ona dik dik baktı. "Ne," diye sordu, bir anda hakaretin dışında, nefretin ötesinde kalan bir sesle, "yaptığını sanıyorsun?"

"Seni yanımda eve götürdüğümü," dedi Tristran. "Bir yemin ettim."

Ve bu anda mum dibi şiddetle, oluk gibi aktı, fitilin son kalanı mum havuzunda yüzer haldeydi. Bir an için mum alevi yükselerek dere yatağını, kızı ve onun bileğinden kendininkine uzanan kopmaz zinciri aydınlattı.

Sonra da söndü mum.

Tristran yıldıza -kıza- uzun uzun baktı ve olanca zorlamasına karşın hiçbir şey söylemeyi beceremedi.

Oraya mum ışığında varabilir miyim? diye düşündü. *Oraya ve tekrar geriye.* Ne var ki, mum ışığı kaybolmuştu ve Duvar köyü oradan altı aylık zorlu bir yolculuk uzaklığındaydı.

"Kesinlikle bilmeni isterim ki," dedi kız buz gibi bir sesle, "her kimsen ve kafanda bana dair her ne kuruyorsan, sana hangi şekilde olursa olsun hiçbir yardımda bulunacak değilim, ne de sana destek olacağım, ayrıca tasarılarını ve tertiplerini boşa çıkarmak için gücüm dahilinde olan ne varsa yapacağım." Daha sonra içtenlikle ekledi, "Budala!"

"Hımm," dedi Tristran. "Yürüyebilir misin?"

"Hayır," dedi. "Bacağım kırık. Bir de sağır mısın, aptal olmanın yanı sıra?"

"Senin türünden olanlar uyur mu?" diye sordu ona.

“Tabii ki. Ama geceleri değil. Geceleri ışırız biz.”

“Pekala,” dedi, “biraz uyku çekmeye çalışacağım. Yapacak başka herhangi bir şey gelmiyor aklıma. Benim için uzun bir gündü, her şey göz önüne alınırsa. Hem belki sen de uyumayı denemelisin. Gidecek uzun bir yolumuz var.”

Gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Tristran başını dere yatağındaki deri çantasına yasladı ve zincirin öteki ucundaki mavi elbiseli kızdan kendisine gelen hakaretleri ve lanetleri duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı.

Geri dönmediğinde küçük, tüylü adamın ne yapacağını merak etti.

Bu anda Victoria Forester’ın ne yaptığını merak etti ve muhtemelen babasının çiftlik evinde,- yatak odasında, yatağında, uykuda olduğu sonucuna vardı.

Altı aylık yürüyüşün uzun olup olmadığını ve yolda karınlarını neyle doyuracaklarını merak etti.

Yıldızların ne yediklerini merak etti...

Ve daha sonra uykuya daldı.

“Kalın kafalı. Alık. Salak,” dedi yıldız.

Ardından iç çekti ve kendine var olan koşullar altında becerebildiğince rahat bir konum sağladı. Bacağının verdiği acı hafif olmasına karşın sürekliydi. Bileğinin etrafındaki zinciri yokladı, fakat sımsıkıydı ve yerinden oynamıyordu; ne ondan kurtulabiliyor, ne de onu kırabiliyordu üstelik. “Kreten, bitli sersem,” diye homurdandı.

Ve o da uykuya daldı sonra.

Bölüm
5

Krallık Yolunda
Bir Hayli Çekişmenin Yaşandığıdır

Sabahın parlak ışığında genç hanım daha fazla insani ve daha az ruhani göründü. Tristran uyanalı beri hiçbir şey söylememişti kız.

O bir firavuniniciri ağacının altında oturup ateş püskü-ren, dik ve tehditkarca bakışlarını bulunduğu yerden kendisine yollarken Tristran bıçağını aldı ve düşmüş bir ağaç dalını yontarak Y biçimli bir koltuk değneği haline getirdi. Yaş bir dalın kabuğunu soyup çıkararak onunla Y'nin üst çatalının etrafını sardı.

Henüz kahvaltı etmemişlerdi ve Tristran çok açtı, ça-lıştığı esnada midesi gurulduyordu. Yıldız aç olmakla il-gili hiçbir söz etmiş değildi. O sırada yine, önce sitemle ve ardından gizlenmemiş nefretle, ona bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Kabuğu sıkıca çekti, sonra da kendi altından ilmekle-di ve bir kere daha kuvvetle asıldı ona. "Dürüstçe söylü-yorum ki, hiçbir kişisel tarafı yok bunun," dedi kadına ve koruya. Güneş ışığı olduğu gibi aşağıya vurduğu zaman

hemen hiç parıldamıyordu, en koyu gölgelerin kendisine değdiği yerler dışında.

Yıldız solgun bir işaret parmağını aralarında uzanan gümüş zincir boyunca, onun ince bileğinin etrafında çizdiği yolu izleyerek aşağı yukarı gezdirdi ve hiçbir yanıt vermedi.

"Bunu aşk için yaptım," diye devam etti Tristran. "Ve sen gerçekten benim tek umudumsun. Adı -yani, benim aşkımın adı- Victoria, Victoria Forester. Üstelik o koca yeryüzünün dört bir yanındaki en zarif, en akıllı, en güzel kızdır."

Kız müstehzi bir kahkahayla sessizliğini bozdu. "Ve bu akıllı, tatlı yaratık seni buraya bana eziyet edesin diye gönderdi, öyle mi?" dedi.

"Eh, tam olarak değil. Anlayacağın, ona önceki gece kayarken gördüğümüz yıldızı getirirsem -ister evlenme teklifini kabul etmesi olsun, ister öpülecek dudakları- dilediğim her şeyi vaat etti bana. Sanmıştım ki," diye açıklamada bulundu, "kaymış bir yıldız muhtemelen bir elmasa ya da bir kayaya benzer. Bir kadın beklemiyordum kuşkusuz."

"Bu durumda, bir kadın bulduğuna göre, onun yardımına koşamaz ya da onu yalnız bırakamaz miydin? Ne diye onu kendi budalalığının içine süriiklüyorsun?"

"Aşk," diye açıkladı diğeri.

Kız gök mavisi gözlerle ona baktı. "Umarım aşkın gözüne dizine durur," dedi dosdoğru.

“Durmayacak," dedi Tristran, gerçekte hissettiğinden daha fazla özgüven ve neşe ile. “İşte. Bunu dene.” Koltuk değneğini kıza uzattı ve aşağıya uzanarak ayakları üzerine doğrulmasına yardım etti. Teninin onunkine değdiği yerde hoş olmadığı söylenemeyecek bir biçimde yandı ve sızladı elleri. Kız, ayağa kalkmak için hiçbir çaba göstermeyerek toprağın üzerinde bir ağaç kütüğü gibi oturuyordu.

“Sana söyledim,” dedi, “tasarılarını ve tertiplerini boşa çıkarmak için her şeyi yapacağım.” Koruluğa bakındı. “Bu dünya gündüz vakti nasıl da donuk görünüyor. Ayrıca nasıl da sıkıcı.”

“Sadece ağırlığını bana ve gerisini değneğe ver,” dedi. “Eninde sonunda hareket etmen gerekecek.” Zinciri çekiştirdi ve yıldız isteksizce, önce Tristran’a ve ardından, sanki ona yakın olmak kendisini tiksindirmiş gibi koltuk değneğine yaslanarak ayağa kalkmaya başladı.

O zaman, güçlükle soluk aldığı bir esnada soluksuz kaldı ve çimenlere devrildi, yüzü buruşmuş bir halde, belli belirsiz acı inlemeleriyle uzandı buraya. Tristran onun yanı başına çömeldi. “Sorun nedir?” diye sordu.

Mavi gözleri kıvılcımlandı, ancak yaşlara boğulmuşlardı. “Bacağım. Onun üzerine dikilemiyorum. Gerçekten kırık olmalı.” Teni bir bulut kadar beyazlaşmıştı ve titriyordu.

“Üzgünüm,” dedi Tristran, anlamsızca. “Sana bir süyek hazırlayabilirim. Koyunlar için yapmıştım. İş görür.” Onun elini sıktı, sonra da çaya gidip mendilini içine dal-

dırdı ve onu alnını silmesi için yıldıza verdi.

Yere dökülmüş odunlardan birkaçını daha bıçağıyla yardı. Daha sonra dar yeleğini çıkardı ve gömleğini sıyırdı, sonra da onu yırtarak, çubukları yaralı bacağın etrafına olabildiğince sıkı bağlamak için kullandığı uzun şeritlere ayırdı. Bunu yaparken yıldız hiç sesini çıkarmadı, son düğüme sıkıca asıldığı sırada onun kendi kendine inlediğini duyar gibi olduysa da.

"Gerçekten," dedi ona, "seni doğru dürüst bir doktora ulaştırmalıyız. Ben bir cerrah ya da ona benzer bir şey değilim."

"Değil misin?" dedi yıldız ince bir alayla. "Beni şaşırtıyorsun."

Tristran onun az bir süre güneşte dinlenmesine izin verdi. Daha sonra, "Sanırım tekrar denesen iyi olur," dedi ve onu ayakları üzerine kaldırdı.

Seke seke açıklıktan ayrıldılar, yıldız her adımda canının yanmasından sakınarak değneğine ve Tristran'ın koluna ağırlığınca yaslanmaktaydı. Acıdan yüzünü buruşturduğu ya da irkildiği her seferinde de Tristran kendisini suçlu ve beceriksiz hissediyor, ancak Victoria Forester'ın gri gözlerini düşünerek sakinleşiyordu. Fındık koruluğunun içinden geçen bir patikayı izledikleri esnada -yapılacak doğru şeyin yıldızla muhabbet kurmak olduğuna karar vermiş olan- Tristran ona ne kadar zamandır bir yıldız olduğunu, bir yıldız olmanın zevkli olup olmadığını ve bütün yıldızların kadın olup olmadıklarını

sordu ve yıldızları daima, Bayan Clıerry'nin onlara öğretmiş olduğu üzere, tıpkı son derece uzakta olan güneş gibi, yüzlerce mil ötedeki, yanan gazdan oluşan alevli toplar olarak düşünmüş olduğunu belirtti.

Kız bütün bu sorulara ve önermelere hiçbir yanıt vermedi.

"Peki neden düştün?" diye sordu. "Ayağın bir şeye mi takıldı?"

Yıldız ilerlemeyi kesti ve dönerek ona dik dik baktı, sanki bir hayli uzaktaki epeyce sevimsiz bir şeyi inceliyormuş gibi.

"Ayağım *takılmadı*," dedi uzun bir süre sonunda. "Vuruldum. Bununla." Elbisesine uzandı ve iki kat gümüş zincirin ucundan sarkan kocaman sarımsı renkli bir taş çıkardı. "Bana çarptığı ve beni gökyüzünden düşürdüğü yanımda bir bere var. Şimdi ise onu yanımda dolaştırmaya mecburum."

"Neden?"

Cevap vermek üzereymiş gibi göründü ve daha sonra başını iki yana salladı, dudakları kapandı ve hiçbir şey söylemedi. Sağ taraflarında bir dere onlara ayak uydurarak akıyor ve sularını sıçratıyordu. Öğle güneşi tepedeydi ve Tristran giderek daha fazla acıkmakta olduğunun farkına vardı. Çantasından kuru somunun köşesini aldı, derede ıslattı ve yarı yarıya paylaştırdı onu.

Yıldız ıslak ekmeği kibirle gözden geçirdi ve ağzına koymadı.

“Açlıktan öleceksin,” diye uyardı Tristran.

Kız hiçbir şey söylemedi, yalnızca çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

Koruluk boyunca ağır ağır ilerleyerek yollarına devam ettiler. Onları yıkılmış ağaçların üzerinden götüren ve şimdi sendeleyen yıldızı ve onu esir alan kişiyi dibe yuvarlama tehdidi arz edecek denli dikleşmiş olan bir tepenin yamacındaki bir patikayı zar zor tırmanıyorlardı. “Daha rahat bir yol yok mudur acaba?” diye sordu yıldız, sonunda. “Bir tür yol ya da düz bir açıklık?”

Ve soru sorulur sorulmaz Tristran yanıtı bildi. “O tarafta yarım mil uzakta bir yol,” dedi ona, eliyle işaret ederek, “ve şurada, şu sık çalılığın ötesinde bir açıklık var,” dedi, bir başka yöne doğaı hareket etmek üzere dönerek.

“Bunu biliyor muydun?”

“Evet. Hayır. Pekala, ancak bana sorduğun anda bildim onu.”

“Açıklığın yolunu tutalım,” dedi yıldız, böylece çalılığın içinde var güçleriyle kendilerine yol açarak ilerlediler. Yine de açıklığa varmaları yarım saatten fazla sürdü, ancak oraya vardıklarında zemin, bir oyun alanı kadar düz ve muntazamdı. Görünüşte meydan bir amaçla düzeltilmiş gibiydi, gelgelelim Tristran bu amacın ne olduğunu kestiremiyordu.

Açıklığın ortasında, kendilerinden biraz uzakta bulunan çimenlikte öğle sonrası güneşinde parıldayan süslü

bir altın taç duruyordu. Kırmızı ve mavi taşlarla süslenmişti; *yakutlar ve zümrütler*; diye düşündü Tristran. Taca doğru yürümek üzereyken yıldız koluna dokundu ve, "Bekle. Davulları duyuyor musun?" dedi.

Duyduğunu fark etti; tepelerde yankılanan, dört bir yanlarından, yanı başlarından ve uzaklardan gelen, alçak perdeden, kalbin vuruşlarına benzer bir ses. Daha sonra açıklığın öte yanındaki ağaçlardan gürültülü bir çarpışma sesi ve yüksek, sözsüz bir çığlık geldi. Açıklığa böğrü yaralı ve kanamakta olan devasa bir beyaz at girdi. Açıklığın ortasına atıldı, daha sonra döndü ve başını eğdi, böylece Tristran'ın tüylerini diken diken eden bir homurtuyla açıklığın ortasına fırlayan kovalayıcısıyla karşı karşıya geldi. Bir aslandı bu, gelgelelim Tristran'ın komşu köydeki bir panayırda görmüş olduğu, perişan, dişsiz, nezleli yaratıkla pek az benzerliği vardı. Bu aslan dev gibiydi, kumların öğleden sonranın ileri vakitlerinde aldığı renkteydi. Bir koşuda açıklığa daldı ve sonra durup beyaz ata köpek gibi hırladı.

At dehşet içindeymiş gibi görünüyordu. Yelesi ter ve kandan keçeleşmişti ve gözleri çılgın gibiydi. Aynı zamanda, Tristran'ın ayırt ettiği, alnının ortasından çıkıntı yapan uzun, fildişi rengi bir boynuzu vardı. Arka ayakları üzerinde şahlanarak kişnedi ve horuldadı, ardından da sivri, nallanmamış bir toynak aslanın omzuyla buluşup onun kaynar suyla haşlanmış devasa bir kedi gibi inlemesine ve geriye sıçramasına neden oldu. Daha sonra

aslan uzaklığını koruyarak temkinli tek boynuzlu atın etrafında halka çizdi, altın sarısı gözleri sürekli kendisine doğru çevrilen sivri boynuza aralıksız kilitlenmiş halde.

"Durdur onları," diye fısıldadı yıldız. "Birbirlerini öldürecekler."

Aslan tek boynuzlu ata kükredi. Usulca, bir hırıltı şeklinde, uzaklardaki bir yıldırım gibi başladı ve ağaçları, vadinin kayalarını ve gökyüzünü sarsan bir gürleme olarak sona erdi. Daha sonra aslan sıçradı ve at ileri atıldı, sonuçta açıklık altın sarısı ve gümüş rengi ve de kırmızıya boğuldu, çünkü aslan atın sırtında idi, pençeler böğründe derin yaralar açıyordu, ağzı atın boynundaydı, at feryat ediyor, sıçrıyor ve muazzam kediyi bulunduğu yerden atmak için kendini sırtına doğru savuruyor, işkencecisine uzanma çabasıyla toynakları ve boynuzuyla faydasızca havayı dövüyordu.

"Lütfen, bir şey yap. Aslan onu öldürecek," diye yalvardı kız, aceleyle.

Tristran hiddetten köpüren hayvanlara yaklaşacak olursa muhtemelen tek bekleyebileceğinin şişlenmek ve tekmelenmek, pençelenmek ve yenilip yutulmak olduğunu ona açıklayacaktı ve dahası ona açıklayacaktı ki, onlara yaklaştığında her nasılsa hayatta kalacak olsa bile, yanında Duvar'da hayvan kavgalarını sona erdirmenin geleneksel yöntemi olan kova dolusu su bile bulunmadığından, yapabileceği bir şey olmayacaktı yine de. Ne var ki, bütün bu düşünceler zihninden geçtiği sırada

Tristran çoktan açıklığın ortasında, hayvanlardan bir kol boyu uzaklıkta dikilmekteydi. Aslanın kokusu ağır, hayvani, ürkütücüydü ve Tristran atın kara gözlerindeki yalvaran ifadeyi görecek kadar yakındaydı...

Aslan ve Tek Boynuzlu At taç için dövüşüyorlardı, diye düşündü Tristran kendi kendine, eski çocuk şiirini hatırlayarak.

Tek boynuzlu atı yendi aslan kasabanın
her tarafında.
Bir defa yendi onu
İki defa yendi onu
Olanca kuvvetiyle
Üç defa yendi onu
Daim kılmak için erkini

Hemen ardından tacı çimlerin üzerinden kaldırdı; kurşun gibi ağır ve yumuşaktı. Hayvanlara doğru yürüdü ve babasının tarlalarındaki huysuz koçlara ve tahrik olmuş maryalara konuştuğu gibi konuşarak aslana, "Haydi, şimdi... rahatla... işte tacın..." dedi.

Aslan bir yün atkıyı dişleriyle tutup sarsan bir kedi gibi tek boynuzlu atı çenesinin arasında silkeledi ve katıksız şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı Tristran'a.

"Selam," dedi Tristran. Aslanın yelesinde kozalaklar

ve yapraklar vardı. Ağır tacı heyulayı andıran hayvana doğru kaldırdı. "Sen kazandın. Bırak atı, gitsin." Ardından da bir adım daha yakınlaştı. Daha sonra, titreyen ellerinin ikisini birden uzatarak tacı aslanın başının üzerine oturttu.

Aslan atın yüzükoyun yatmış bedeninden indi ve başı yukarıda, sessizce açıklığın çevresinde yürümeye başladı. Koruluğun kenarına vardı, orada, yaralarını kızıl, kıpkızıl diliyle yalamak için birkaç dakikalığına durakladı ve sonra bir depremi andıran mırıltılarla ormanın içlerine doğru uzaklaştı aslan.

Yıldız topallayarak yaralı atın yanma vardı ve kendini beceriksizce, kırık bacağı bir yanından dışa yatmış bir halde çimenliğe çömeltti. Onun başını okşadı. "Zavallı, zavallı yaratık," dedi. At kara gözlerini aralayarak ona baktı, sonra başını kucağına yasladı ve tekrar gözlerini kapadı.

O akşam Tristran sert ekmekten son kalanı akşam yemeği olarak yedi, yıldızsa hiçbir şey yemedi. Atın yanında beklemelerinde ısrar etti ve Tristran'ın yüreği ona karşı koymaya elvermedi.

Açıklık karanlıktı şimdi. Üzerlerindeki gökyüzü binlerce yıldızın göz kırpmalarıyla kaplanmıştı. Yıldız-kadın da ışıltılar saçıyordu, adeta Samanyolu tarafından ona şöyle bir dokunulmuş gibi; bu esnada at karanlıkta zarifçe, bulutların arasından görülen bir ay gibi parlıyordu. Tristran atın devasa gövdesinin yanma uzanmıştı, onun

gecenin içine yayılan sıcaklığını hissediyordu. Yıldız hayvanın diğer tarafında yatmakta idi. Sesi neredeyse ata bir şarkı mırıldanıyormuş gibi çıkıyordu; Tristran onu doğru dürüst duyabiliyor olmayı diledi. Ayırt edebildiği melodi parçalan tuhaf ve keder vericiydi, fakat yıldız şarkıyı o kadar usulca söylüyordu ki, hemen hiçbir şey duyması mümkün değildi.

Parmakları onları bağlayan zincire dokundu; kar gibi soğuktu ve bir değirmen havuzundaki ay ışığı ya da bir alabalığın gümüş pullarına günbatımında beslenmek için suyun üzerine yükseldiği sırada vuran ışık parıltısı kadar belirsizdi.

Ve kısa bir zaman sonra uykuya daldı.

Cadı kraliçe arabasını bir orman yolundan aşağı sürdü, ikiz beyaz tekelerin güçleri tükendikçe böğürlerini bir kırbaçla dövüyordu. Patikanın kenarında yanan cılız yemek ateşi neredeyse yarım mil geriden dikkatini çekmişti, hattâ alevlerin renginden, bunun kendi halkından birine ait bir ateş olduğunu anladı, çünkü cadı ateşleri bazı alışılmadık renk tonlarında yanarlar. Bu nedenle, parlak boyalı çingene karavanına ve yemek ateşine ve de ateşin yanında oturan, alevlerin üzerinde yabani bir tavşanın kebap olduğu şişle meşgul olan demir kırı saçlı yaşlı kadının yanına vardığında tekelerini dizginleyip

durdurdu. Yağ tavşanın açıktaki bağırsaklarından ateşin içine damladı, ıslık sesleri çıkarıp cızırdayarak etrafa pişen etin ve odun dumanının çifte kokusunu yaydı.

Rengarenk bir kuş karavanının ön tarafındaki sürücü koltuğunun yanında duruyordu. Cadı kraliçeyi gördüğünde tüylerini kabarttı ve telaşla haykırdı, ancak tüneğine zincirlenmişti ve oradan ayrılamıyordu.

"Sen herhangi bir şey söylemeden," dedi gri saçlı kadın, "sana yalnızca zavallı yaşlı bir çiçek satıcısı, asla hiç kimseye hiçbir şey yapmamış zararsız, ihtiyar bir kocakarı olduğumu ve senin gibi kocaman ve ürkütücü bir kadının görüntüsünün içimi dehşet ve korkuyla doldurduğunu söylemeliyim."

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi cadı kraliçe.

Huysuz kocakarı buruşuk bir ifadeyle gözlerini kıstı ve bakışlarını bir aşağı bir yukarı kırmızı entarili kadının üzerinde gezdirdi. "Senin *söylediğin* bu," dedi. "Ya ben, benim gibi ayak uçlarından gözyaşına dek her dem titreyip duran tatlı, biricik bir ihtiyar bunu nereden bilecek? Geceleyin beni soymayı, ya da daha kötüsünü tasarlıyor olabilirsin." Sonra da bir sopayla ateşi dürttü, öyle ki ateş yukarıda sıçrayıverdi. Pişmiş etin kokusu dingin akşam havasında asılı kaldı.

"Yemin ederim ki," dedi kırmızı entarili kadın, "senin ve benim bağlı olduğumuz kız kardeşliğin kuralları ve sınırlamaları üzerine, Limlimler'in gücü üzerine ve dudaklarım, göğüslerim ve bekaretim üzerine yemin ederim ki,

sana zarar vermek amacında değilim ve sana kendi konuğummuşsun gibi davranacağım."

"Benim için yeterli, sevgili yavrularım," dedi yaşlı kadın, yüzü bir gülümsemeye doğru değişerek. "Gel ve otur, kuzu kuyruğunu iki kere titretene kadar akşam yemeği pişmiş olur."

"İyi niyetlerimle," dedi kırmızı entarili kadın.

Tekeler burunlarını çekti ve karavanı çeken, yular vurulmuş katırları hoşnutsuzlukla süzerek çimleri ve arabanın ardındaki yaprakları hatır hutur çiğnemeye girişti. "İyi tekeler," dedi huysuz kocakarı. Cadı kraliçe alçakgönüllülükle başını eğdi ve gülümsedi. Ateşin ışığı bileğinin etrafına bir bilezik gibi dolanan küçük kırmızı yılanın üzerinde parıldadı.

Huysuz kocakarı konuşmaya devam etti, "Şimdi, hayatım, yaşlı gözlerim bir zamanlar oldukları gibi değiller nereden baksan; bununla birlikte, o mükemmel çocuklardan birinin yaşama dört değil, iki bacağı üzerinde başladığını tahmin etmekte haklı mıyım acaba?"

"Bunlar alışılmış şeylerdir," diye açıkladı kraliçe. "Şu senin harika kuşun, sözgelimi."

"O kuş hazırdaki satılık mallarımın en'çok rağbet görenlerinden birini elden çıkardı; onu beş para etmez birine verdi, yaklaşık yirmi yıl önce. Sonraları beni içine soktuğu sıkıntıyı düşünmek katlanılır gibi değil. Böylece bugünlerde bir kuş olarak duruyor, yapılması gereken iş ya da işletilmesi gereken çiçek dükkanı söz konusu ol-

madiği sürece; ayrıca, bir parça ağır işten korkmayan iyi, kuvvetli bir hizmetçi bulabilirsem, sonsuza dek bir kuş olarak kalır."

Kuş tüneğinin üstünde hüzünle cıvıldadı.

"Bana Semele Hanım derler," dedi huysuz kocakarı.

Leşsu Sal derlerdi sana, sen delişmen ve toy bir genç kızın tekiyken, diye düşündü cadı kraliçe, fakat bunu yüksek sesle dile getirmedi. Bunun yerine, "Bana Morwanneg diyebilirsin," dedi cadı. Bunun bir şaka sayılabileceğini düşündü (çünkü Morwanneg *denizin dalgası* anlamına gelir, gerçek adı ise uzun zaman önce sulara boğulmuş ve soğuk okyanusun altında kaybolmuştu).

Semele Hanım ayaklarının üzerine doğrularak karavanın yolunu tuttu; elinde boyanmış iki tahta kap, iki tahta saplı bıçak ve kurutulup pul pul edilerek yeşil bir toz haline getirilmiş şifalı bitkiler bulunan küçük bir kavanoz olduğu halde yeniden göründü. "Taze yapraklardan yapılma bir tabakta parmaklarımla yemek yiyor olacaktım," dedi, bir kabı kırmızı entarili kadına uzatırken. Kabın üzerine çizilmiş bir günebakan vardı bir toz tabakasının altında. "Ancak düşündüm ki, eh, hangi sıklıkla böyle harika bir yoldaş buluyorum ben? "Dolayısıyla her şey en iyisinden olmalı. Kafalar mı kuyruklar mı?"

"Senin seçimin olsun," dedi misafiri.

"Öyleyse pek tatlı gözleri ve beyni ve de gevrek-çıtır kulaklarıyla birlikte kafalar sana. Ben de çöplenilecek yavan etten başka bir şeyi olmayan butu alacağım. Konu-

şurken şişi ateşten kaldırdı ve her iki bıçağı kesici ağızları bir parıltıdan farksız görünecek denli hızlı kullanarak gövdeyi ikiye ayırdı; sonra da eti kemiklerden ayırıp dilimleyerek hayli adil bir biçimde kapların her birine dağıttı. Şifalı bitki kavanozunu misafirine uzattı. "Tuz yok hayatım, ama bunu onun üzerine silkelersen işini görecektir. Biraz fesleğen, biraz dağ kekiği; kendi tarifim."

Cadı kraliçe yabani tavşandan payına düşeni ve bıçaklardan birini aldıktan sonra şifalı otlardan tabağa biraz serpti. Bir lokmayı bıçağın ucuna takıp tadını çıkara çıkara yediği esnada ev sahibesi kendi payıyla oynamakta idi, daha sonra, kahverengi körpe etten buhar çıkarken titizlikle üfledi üzerine.

"Nasıl?" diye sordu yaşlı kadın.

"Lezzeti dört dörtlük," dedi misafiri içtenlikle.

"Onu bu kadar güzelleştiren şifalı otlar," diye açıkladı huysuz kocakarı.

"Fesleğenin ve kekiğin tadını alabiliyorum," dedi misafir, "ancak ne olduğunu çıkarmakta daha fazla zorlandığım bir başka tat var."

"Sahi mi," dedi Semele Hanım ve bir et dilimini kemirdi.

"Kesinlikle son derece alışılmadık bir tat."

"Öyledir. Yalnızca Garamond'da, uçsuz bucaksız bir gölün ortasındaki bir adada yetişen bir ottur. Her türlü et ve balıkla birlikte pek hoştur, dahası lezzet bakımından bana, küçük bir hindistancevizi ağacından ancak dolaylı

bir izle birlikte, rezene yapraklarını bir parça hatırlatıyor. Çiçekleri turuncunun pek çekici bir tonundadır. Bağırsak gazına ve sıtmaya iyi gelir ve ek olarak, onu tadan kişinin birkaç saat boyunca sadece gerçeği konuşmasına yol açmak gibi garip bir özelliği bulunan hafif bir uyku getiricidir."

Kırmızı entarili kadın tahta kabını yere düşürdü. "Kenarşeridi otu mu?" dedi. "Bana kenarşeridi otu yedirmeye cüret ettin."

"Görünüşe bakılırsa öyle, tatlım," ve yaşlı kadın hoşnutlukta, kesik kesik güldü ve baykuş gibi öttü. "Pekala, şimdi söyleyin bana, Bayan Morwanneg, adınız buysa şayet, güzel arabanızda nereye gitmektesiniz? Ve neden bana bir zamanlar tanıdığım birini bu kadar hatırlatıyorsunuz...? Semele Hanım hiçbir şeyi ve hiç kimseyi unutmaz üstelik."

"Bir yıldızı bulmak için yoldayım," dedi cadı kraliçe, "Belly Dağı'nın öte yüzündeki heybetli koruluğa düştü kendisi. Onu bulduğum zaman da battal bıçağımı alıp kalbini sökeceğim, o yaşarken ve kalbi ona ait iken. Çünkü yaşayan bir yıldızın kalbi yaşlılığın ve zamanın bütün tuzaklarına karşı mutlak çaredir. Kız kardeşlerim benim geri dönmemi bekliyorlar."

Semele Hanım baykuş gibi öttü ve kendini sımsıkı sardı, ileri geri sallanıyor, kemikli parmakları vücudunun yanlarını mengene gibi kavrıyordu. "Bir yıldızın kalbi, öyle mi? Ha! Ha! Öyle bir ödül hora geçecek bana. Genç-

liğimin geri gelmesine ve saçlarımın aktan altın sarısına dönmesine, memelerimin şişip yumuşaklaşarak diri ve dik duruma gelmesine yetecek kadarını tadacağım. Sonra da geriye kalan kalbin tamamını Duvar'daki Büyük Panayır'a götüreceğim. Ha!"

"Bunu yapmayacaksın," dedi misafiri, çok usulca.

"Yapmayacak mıyım? Sen benim misafirimsin, hayatım. Yeminini ettin. Yemeğimi tattın. Kız kardeşliğimizin yasalarına göre bana zarar vermek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sahi mi, sana zarar vermek için yapabileceğim bir yığın şey var, Leşsu Sal, fakat sadece belirteceğim ki, kenarşeridi otu yemiş olan kişi sonraki birkaç saat boyunca yalnız gerçeği konuşabilir ve bir şey daha..." Konuşurken sözlerinde belirsiz bir şimşek parlayıp sönüyordu ve orman, sanki her yaprak ve her ağaç pür dikkat söylediklerini dinlemekteymiş gibi susmuştu. "Söylediğim budur: Hak etmediğin bilgiyi çaldın; gel gör ki, bunun sana yararı olmayacak. Çünkü yıldızı görmeyi başaramayacaksın, onu algılayamayacaksın, ona dokunamayacak, onu tadamayacak, bulamayacak, onu öldüremeyeceksin. Bir başkası onun kalbini sökecek ve sana verecek olsa dahi bunun farkına varmayacak, elindekinin ne olduğunu asla bilmeyeceksin. Söylediğim budur. Bunlar benim sözlerimdir ve doğrulukla söylenmişlerdir. Hem şunu da bil: Kız kardeşlik sözleşmesi adına sana hiçbir zarar vermeyeceğime yemin ettim. Bu şekilde yemin etmiş olma-

saydım, seni bir hamamböceğine çevirir ve bacaklarını birer birer koparırdım, sonra da kuşlar bulsunlar diye seni öylece bırakırdım, beni bu onur kırıcı duruma koyduğun için."

Semele Hanım'ın gözleri dehşetle faltaşı gibi açıldı ve ateşin alevlerinin üzerinden misafirine uzun uzun baktı. "Kimsin sen?" dedi.

"Beni son tanıdığında," dedi kırmızı entarili kadın, "kız kardeşlerimle birlikte Carnadine'de hüküm sürüyordum, orası ortadan kaybolmadan."

"Sen ha? Fakat sen ölüsün, uzun zaman önce öldün."

"Şimdiye kadar Limlimler'in öldüğünü söylemişlerdi, oysa dedikleri hep yalandı. Sincap, büyüyünce beni kılıçtan geçirecek olan bebeğin beşiğini kurmak için kesilecek meşe ağacına dönüşecek meşe palamudunu bulmuş değil henüz."

Konuşurken alevlerdeki gümüşi parıltılar ortalığı aydınlattı ve titreyerek yanıp söndü.

"Demek o sensin. Üstelik gençliğini geri kazanmışsın." Semele Hanım iç geçirdi. "Ve şimdi ben de tekrar genç olacağım."

Kırmızı entarili kadın o zaman ayağa kalktı ve yabani tavşan etinin kendine ait payının bulunduğu kabı ateşin içine koydu. "Hiç de öyle olmayacaksın," dedi. "Beni duymadın mı? Ben ayrıldıktan bir an sonra bu ana değin beni gördüğünü unutacaksın. Bütün bunları unutacaksın, lanetimi bile, gerçi bunu bilmek uzun zaman önce

kesilmiş bir kol ya da bacaktaki kaşıntı gibi seni sıkacak ve tedirgin edecek. Ayrıca gelecekte misafirlerine daha nazik ve saygılı davranasın."

O sırada tahta kabı birden alevler sardı, meşe ağacının kendilerinden epeyce yukarıdaki yapraklarını alazlayan muazzam bir alev kıvılcımıydı bu. Semele Hanım kararmış kabı bir sopa ile bir vuruşta ateşin dışına attı ve uzun çimlerin arasında üzerine basarak söndürdü onu. "Kabı ateşin içine atacak kadar ne efsunlamış olabilir ki beni?" diye haykırdı. "Bak hele, zarif bıçaklarımdan biri, tamamen yanmış ve harap olmuş. Kafamdan her ne geçiyordu acaba?"

Yanıt gelmedi. Yolun daha aşağılarından keçilerin gecenin içlerine seğirten toynakları, olduğu muhtemel bir şeyin davul gibi gümbürdeyen vuruşları geldi. Semele Hanım başını tozdan ve örümcek ağlarından arındırmak istermiş gibi iki yana salladı. "Yaşlanıyorum," dedi sürücü koltuğunun yanındaki tüneğinde oturan ve her şeyi gözlemlemiş ve de hiçbir şeyi unutmamış olan rengarenk kuşa. "Yaşlanıyorum. Üstelik bunun için yapılabilecek herhangi bir şey yok." Kuş tünekte huzursuzca yer değiştirdi.

Kırmızı bir sincap biraz tereddütle ateşin parıltısına doğru arandı. Yerden bir meşe palamudu aldı, dua ediyormuş gibi ele benzeyen ön pençelerinde bir süre tuttu onu. Daha sonra meşe palamudunu toprağa gömmek ve tamamen unutmak üzere hızla uzaklaştı.

Scaithe Ceziri granit üzerine kurulmuş küçük bir liman kasabasıdır, bakkallar ve marangozlarla yelkencilerin; kendi meyhanelerini açmış ya da günlerini meyhanelerin içinde geçiren, çenelerindeki uzamış sakallara uzun zaman önce aklar düşmüş olsa da saçlarından geriye kalanları katranlayıp uzun örgülerle arkalarından uzatan kopuk parmaklı ve kollu, yaşlı denizcilerin bulunduğu bir kasabadır. Scaithe Ceziri'nde fahişeye ya da kendilerini öyle görenlere hiç rastlanmaz, gerçi zorlansalar kendilerini, altı ayda bir buraya gelen *faları* gemide bir kocası, dokuz ayda bir aşağı yukarı bir aylığına limana dönen *filan* gemide bir başka kocası olduğu üzere, çok evli diye tanımlayacak pek çok kadın çıkmıştır her zaman.

Olayın matematiği halkın çoğunluğunu halinden memnun etmiştir daima; ola ki hayal kırıklığına uğratır ve bir adam öteki kocalarından biri karısına hâlâ meşgul iken dönerse vay, işte o zaman arbede çıkar ve kaybedeni avutacak olan da yine meyhanelerdir. Denizcilerin bu işleyişe aldırdıkları yoktur, çünkü bu şekilde, en azından, denizden dönmediklerinde er ya da geç farkına varacak ve yokluklarına yas tutacak bir kişinin bulunduğunu bilirler ve karıları, bir erkeğin sevgisi için denizle aşık atmak söz konusu olmadığından, deniz hem anne, hem de metres olduğu ve zamanı geldiğinde onun cesedini

de yıkayacağı, yıkayıp mercan, fildişi ve incilerle bezeyeceğinden, kocalarının da sadakatsiz olduğunun kuşku götürmez bilgisiyle tatmin ederler kendilerini.

Böylece Stormholdlu Lord Primus, kasabanın bacalarındaki leylek yuvalarından biri kadar sık ve ağırbaşlı sakalıyla, baştan ayağa siyahlar içinde bir gece Scaithe Cezirі'ne vardı. Dört siyah at tarafından çekilen bir arabayla gelmişti ve Crook Sokağı'ndaki *Denizcinin Durağı*'nda bir oda tuttu.

İhtiyaçları ve istekleri son derece tuhaf karşılandı, çünkü kendi yiyeceğini ve içeceğini odasına çıkarıyor ve sadece kendine bir elma ya da bir dilim peynir veya bir kupa biber şarabı almak için açtığı bir tahta sandıkta kilitli tutuyordu. Onunki kaçakçılığı yürütmek için kayalık bir yer çıkıntısının üzerine kurulmuş yüksek ve göğe uzanan bir bina olan *Denizcinin Durağı'nm* en üst katındaki odaydı.

Karadan ya da denizden olsun, tanımadıkları herhangi bir adamın kasabaya geldiğini gördükleri anda kendisine bildirmeleri için kasabalı birkaç sokak veledine rüşvet verdi; zayıf, kara kuru bir suratı ve boş bakışları olan çok uzun boylu, bir deri bir kemik, siyah saçlı bir adamı arayacaklardı özellikle.

"Primus kesinlikle tedbir almayı öğreniyor," dedi Secundus, diğer beş ölü kardeşine.

"Eh, ne derler bilirsin," diye fısıldadı Quintus, o günde uzak dalgaların padavranın üzerine hafifçe çarpması

gibi duyulan, ölülerin dalgın ses tonuyla, "Omzunun üzerinden bakıp Septimus'u aranmaktan usanmış bir adam yaşamaktan usanmıştır."

Sabahları Primus Scaithe Ceziri'nde gemileri olan kaptanlarla konuşuyordu, onlara cömertçe içki ısmarlıyor, fakat onlarla ne içiyor ne de yemek yiyordu. Öğle vaktinde ise doklardaki gemileri gözden geçiriyordu.

Kısa süre içinde Scaithe Ceziri'nin söylentileri (ki pek çoktu) işin aslını ve özünü kapmıştı; sakallı beyefendi gemiyle Doğu'ya sefer yapacaktı. Az zaman sonra bu hikayeyi, Kaptan Yann'ın yönetimindeki, ilginç sayılabilecek bir üne sahip (korsanlıklarını uzak sulara sakladığının yaygın olarak dile getirilmesini kastediyorum bununla) güvertesi koyu kırmızı boyalı, siyah süslü bir gemi olan *Düşün Yüreği*yle yolculuk edeceği ve bunun söz ağzından çıkar çıkmaz gerçekleşeceği yönündeki bir diğeri izledi.

"İyi yürekli efendim," dedi bir sokak veledi Lord Primus'a. "Kasabada bir adam var, karadan geldi. Bayan Pettier'de kirada kalıyor. Zayıf ve kargaya benziyor, ayrıca onu *Okyanusun Kükreyişinde* gördüm, odadaki herkese içki ısmarlıyordu. Kendisinin bir liman arayarak denizlerde gezen kederli bir adam olduğunu söylüyor."

Primus oğlanın kirli kafasına hafifçe vurdu ve ona bir bozuk para uzattı. Sonra da tekrar hazırlıklarına döndü ve o öğleden sonra *Düşün Yüreğinin* üç güne kalmadan limandan ayrılacağı duyuruldu.

*Düşün Yüreği*nin yelken açacağı günün arefesinde Primus atlı arabasını ve dört atı Wardle Sokağı'ndaki seyise satarken görüldü, ardından da rıhtıma inerek velet-lere ufak bozuklukları dağıttı. *Düşün Yüreğindeki* kamarasına girdi ve limandan çıktıkları en az bir haftayı bulana değin hiç kimsenin iyi ya da kötü hangi nedenle olursa olsun kendisini rahatsız etmemesine dair sert talimatlar verdi.

O akşam *Düşün Yüreği*ndeki donanım ekibini yöneten usta bir denizcinin başına talihsiz bir kaza geldi. Sarhoş olduğu bir anda Revenue Sokağı'ndaki kaygan parke taşların üzerine düşerek kaburgasını kırdı. Şans eseri hazırda yerine geçecek biri çıktı; o akşam birlikte içmiş olduğu ve yaralı gemicinin oynak bir gemici dansından özellikle karmaşık bir hareketi ıslak parkelerin üzerinde kendisine sergilemeye tarafından razı edildiği denizcinin ta kendisi. Dahası, uzun boylu, esmer ve kargayı andıran bu yelkenci onun gemisinin belgelerini o gece bir daire içine alarak işaretledi ve gemi şafakta, sabah pusunda limandan açılırken güvertede idi. *Düşün Yüreği* doğuya doğru yolculuğuna başladı.

Sakalı henüz tıraş edilmiş Stormholdlu Lord Primus, gözden kaybolana değin onun denizde ilerleyişini uçurumun tepesinden izledi. Daha sonra seyisin parasını ve yanında bir şeyi daha iade ettiği Wardle Sokağı'ndan aşağı indi ve dört siyah atın çektiği siyah bir arabanın içinde sahil yolundan batıya doğru hareket etti.

Ayan beyan ortada olan bir çözümdü bu. Sonuçta tek boynuzlu at sabahın büyük bölümünde artları sıra dev gibi adımlarla, arada bir koca alnıyla yıldızın omzunu dürterek eşkin gitmişti. Lekeli böğründeki, bir gün önce aslanın pençeleri altında kırmızı çiçekler gibi açmış olan yaralar artık kuruyup kahverengine dönmüş ve kabuk bağlamışlardı.

Yıldız aksıyor, topallıyor ve sendeliyor, Tristran da onun yanında yürüyordu, soğuk zincir onları bilekten bileğe bağlamakta idi.

Bir yandan Tristran, tek boynuzlu ata binme düşüncesinde neredeyse kutsal bir varlığa saygısızlık kabilinden bir şey bulunduğunu hissediyordu; bir at değildi o, insan ve at arasındaki kadim sözleşmelerden hiçbirine uymazdı. Kara gözlerinde bir vahşilik ve adımlarında yana çark eden, tehlikeli ve evcilleşmemiş bir yaylanma vardı. Diğer yandan Tristran'ın açıkça dile getiremediği bir biçimde hissetmeye başladığı, tek boynuzlu atın yıldız için kaygılandığı ve ona yardım etmek istediği idi. Böylece, "Bak, yolun her adımında tasarılarımı boşa çıkarmakla ilgili bütün o zırıltıları biliyorum, ancak atın gönlü razıysa belki seni biraz sırtında taşır," dedi.

Yıldız hiçbir şey demedi.

"Eee?"

Yıldız omuz silkti.

Tristran ata döndü, derin ve durgun nehir diplerinin siyahlığındaki gözlerine uzun uzun baktı. "Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu. Beriki hiçbir şey söylemedi. Oysa Tristran onun bir keresinde, daha gençken köyün çayırında görmüş olduğu eğitimli bir at gibi başıyla evetlemesini ya da bir toynağını yere vurmasını beklemişti. Ancak o, sadece dik dik bakıyordu. "Hanımefendiyi taşır mısın? Lütfen?"

Hayvan tek söz etmedi, ne de başıyla onayladı ya da ayağını yere vurdu. Bununla birlikte, yıldıza doğru yürüdü ve ayaklarının dibinde yere çöktü.

Tristran yıldızın atın sırtına binmesine yardım etti. Yıldız iki eliyle atm arapsaçına dönmüş yelesine tutunarak, kadınlara özgü yanlamasına bir duruşla üzerine oturdu, kırık bacağı dışa doğru çıkıntı oluşturuyordu. Böylece birkaç saat boyunca bu şekilde yolculuk ettiler.

Tristran ucundan çantasının sarktığı koltuk değneğini omzunda taşıyarak yanları sıra yürüdü. Ata binen yıldızla dolaşmanın da öncesindeki kadar zor olduğunu kavrıyordu. O sırada yıldızın aksak topal gidişine ayak uydurmaya çalışarak yavaş yürümeye zorlanmıştı; şimdi ise at çok fazla öne çıkıp da ikisini bağlayan zincir yıldızı hayvanın sırtından çekip almasın diye sinirleri gerilmiş bir halde, ata yetişmeye çalışarak acele ediyordu. Yürürken midesi guruldadı. Ne kadar aç olduğunun fena halde farkındaydı; kısa bir zaman sonra kendisinin açlıktan ibaret olduğunu düşünmeye başladı, inceden etle sarıl-

mış ve becerebildiğince hızlı yürüyen, yürüyen...

Sendeledi ve yere yıkılacağını anladı.

"Lütfen, dur," dedi nefes nefese.

At yavaşladı ve durdu. Yıldız bakışlarını kendisine çevirdi. Ardından da suratını buruşturdu ve başını iki yana salladı. "Sen de buraya gelsen iyi olur," dedi. "Şayet tek boynuzlu at sana izin verirse. Yoksa kesinlikle bayılacaksın ya da ona benzer bir hal gelecek başına, sonuçta kendinle birlikte beni de sürükleyip yere düşüreceksin. Dolayısıyla, yiyecek bulabileceğin bir yere gitmemiz gerekiyor."

Tristran minnettarlıkla başını salladı.

At hiçbir itirazı yokmuş gibi görünerek edilgince bekliyordu; böylece Tristran onun üzerine tırmanma girişiminde bulundu. Bu, dimdik bir duvara tırmanmak gibiydi ve aynı ölçüde yararsızdı. Sonunda Tristran, hayvanı birkaç yıl önce bir fırtına ya da kuvvetli bir rüzgar veya çabuk öfkelenen bir dev tarafından kökünden sökülmüş olan bir kayın ağacının yanına götürdü, ardından da çantasını ve yıldızın koltuk değneğini tutarak köklerden gövdeye ve oradan da atın sırtına tırmandı.

"Şu tepenin diğer yanında bir köy var," dedi Tristran. "Oraya vardığımızda yiyecek bir şey bulabileceğimizi umuyorum." Boştaki eliyle atın sağrısına hafifçe vurdu. Hayvan yürümeye başladı. Tristran kendisini sabit kılmak için elini yıldızın beline kaydırdı. İnce elbisesinin ipekli dokumunu ve onun altında beline dolanmış olan

topazın kalın zincirini hissedebiliyordu.

Tek boynuzlu bir ata binmek sıradan bir ata binmeye benzemiyordu; bir at gibi hareket etmiyordu o; daha vahşi bir gidişti bu ve daha tuhaf. Tek boynuzlu at, Tristran ile yıldız sırtında rahat bir konum alana değin bekledi ve daha sonra ağır ağır ve sakince hızlanmaya başladı.

Ağaçlar birden yanı başlarından fırlayıp kayarak geçmeye başladı. Yıldız öne eğildi, parmakları atın yelesine dolaştı. Tristran -açlığı korkusu yüzünden unutulmuş olarak- dizleriyle atın sağrılarını sıkıca kavradı ve serseri bir dal tarafından yere devrilmemek için dua etti ancak. Az bir zaman sonra bu deneyimden zevk almaya başladığının farkına vardı. Bunu hâlâ becerebilen kimseler için tek boynuzlu bir ata binmenin başka herhangi bir deneyime benzemeyen bir tarafı vardır; canlandırıcı, sarhoş edici ve hoş.

Köyün eteklerine vardıklarında güneş batıyordu. Tek boynuzlu at, engebeli bir çayırda, bir meşe ağacının altında ürkerek durdu ve daha ileri gitmedi. Tristran hayvanın üzerinden atlayarak çayırın otlarına sert bir iniş yaptı. Poposu acıyordu, ancak yıldız aşağıya, kendisine baktığından sızlanmaksızın onu ovalamama gücünü buldu kendinde.

"Aç mısın?" diye sordu yıldıza.

O hiçbir şey söylemedi.

"Bak," dedi, "ben açlıktan kırılıyorum. Tam anlamıyla ölmek üzereyim. Acaba siz -acaba yıldızlar- yemek yer-

ler mi, ya da ne yerler, bilmiyorum. Yine de kendini açlıktan öldürmene izin vermeyeceğim." Soran gözlerle yıldıza baktı. Yıldız ise bakışlarını ilkin duygu belirtisi göstermeksizin, ardından birdenbire mavi gözleri yaşlarla dolarak onun üzerine dikti. Bir elini yüzüne kaldırdı ve gözyaşlarını sildi, yanaklarında bir çamur lekesi bırakarak.

"Biz yalnızca karanlık yeriz," dedi, "ve yalnız ışık içeriz. Bu yüzden aç de-değilim. Yalnızım ve korkuyorum ve üşüyorum ve sersefil haldeyim ve tu-tutsak edildim, fakat aç de-değilim."

"Ağlama," dedi Tristran. "Bak, köyün içine girip biraz yiyecek alacağım. Sen yalnızca burada bekle. Herhangi biri gelirse at seni koruyacaktır." Yukarıya uzandı ve onu özenle atın sırtından indirdi. At yelesini titretti, sonra da halinden memnun, çayırın çimlerini yemeye koyuldu.

Yıldız burnunu çekti, "Burada beklemek mi?" diye sordu, onları birleştiren zinciri kaldırarak.

"Sahi," dedi Tristran. "Bana elini ver."

Yıldız elini ona doğru uzattı. Çözmek için zinciri beceriksizce arandı, fakat çözülmüyordu. "Hımm," dedi Tristran. Kendi bileğinin etrafındaki zinciri çekiştirdi, fakat o da sımsıkı bağlıydı. "Görünen o ki," dedi, "adeta senin bana olduğun kadar ben de sana bağlıyım."

Yıldız saçlarını geriye attı, gözlerini kapadı ve derin derin iç çekti. Ardından da, gözlerini açarak, bir kez daha kendine hakim, "Belki sihirli bir sözcük ya da ona benzer bir şey vardır," dedi.

“Ben hiçbir sihirli kelime bilmiyorum,” dedi Tristran. Zinciri kaldırdı. Zincir batan güneşin ışığında kırmızı ve mor parıltılar saçıyordu. “Lütfen?” dedi. Zincirin dokusunda bir dalgacık oluştu ve elini onun dışına kaydırıverdi.

“Al bakalım,” dedi, yıldıza zincirin kendisini bağlamış olan diğer ucunu uzatırken. “Fazla kalmamaya çalışacağım. Saftirik ahaliden herhangi biri sana aptal şarkılarını söylerse, Tanrıaşkına, koltuk değneğini onlara fırlatma. Ancak çalacaklardır onu.”

“Fırlatmam,” dedi yıldız.

“Bir yıldız olarak şerefin üzerine, kaçmayacağına dair sana güvenmek zorundayım,” dedi.

İnce tahtalarla sarılmış bacağını elledi. “Epeyce uzun bir süre hiçbir yere koşamayacağım,” dedi anlamlı bir ifadeyle. Tristran da bununla yetinmek zorunda kaldı.

Köyün içine doğru son kalan yarım mili de yürüdü. Yolculuk edenler tarafından sıklıkla kullanılan patikanın epeyce uzağında kaldığından bir tane bile hanı yoktu, ancak bunu ona açıklayan iri yapılı ihtiyar kadın, ardından da ısrarla kulübesine kadar kendisine eşlik etmesini istedi ondan, ki burada içinde havuçlar bulunan tahta bir kase dolusu arpa lapası ve bir kupa hafif bira tutuşturdu. Patiska mendilini bir şişe mürver çiçeği likörü, yuvarlak bir dilim taze peynir ve birkaç bilinmedik meyve ile değiştiği; yumuşak ve tüylüydüler, kayısı gibi, fakat renkleri üzümlerin morumsu mavisiydi ve kokuları olgun armutlarınkine biraz benziyordu; kadın ona bir saman balyası

da verdi, tek boynuzlu at için.

Meyveden sulu, ağzında çiğnenebilen ve pek tatlı bir parçayı hatır hutur ısırarak onları bırakmış olduğu çayıra döndü. Yıldızın bir tane tatmak isteyip istemeyeceğinin, tadar ise hoşuna gidip gitmeyeceğinin merakı içindeydi. Onun kendisine getirmiş olduklarından memnun kalacağını ümit ediyordu.

Tristran önce herhalde bir yanlışlık yaparak ay ışığında yolunu kaybetmiş olduğunu düşündü. Hayır; aynı meşe ağacıydı bu, yıldızın altında bir zamanlar oturduğu.

"Merhaba?" diye seslendi. Yıldızkurtları ve ateşböcekleri çalılıkların oluşturduğu çitlerde ve ağaçların dallarında yeşil ve sarı ışıltılar saçıyorlardı. Hiçbir yanıt gelmedi ve Tristran bulantılı, saçma sapan bir duyguyu midesinin çukurunda hissetti. "Selam?" diye seslendi. Daha sonra bıraktı seslenmeyi, çünkü yanıt verecek hiç kimse yoktu.

Saman balyasını yere düşürdü ve ardından da tekmeledi onu.

Yıldız Tristran'ın güneybatısındaydı ve onun yürüyebileceğinden daha hızlı ilerliyordu. Tristran parlak ay ışığında peşi sıra onu izledi. İçten içe kendini uyuşturulmuş ve budala hissediyordu; ani ve şiddetli bir suçluluk, utanç ve pişmanlık sancısı canını yakıyordu. Yıldızın zincirini gevşetmemeliydi, onu bir ağaca bağlamalıydı; yıldızı kendisiyle birlikte köye gitmeye zorlamalıydı. Yürürken bunlar geçiyordu aklından; ancak bir başka ses de kendisiyle konuşarak onu zincirinden o anda çözmemiş

olsa bunu yakın bir zamanda yapmış olacağına ve onun kendisinden o zaman da kaçacağına işaret ediyordu.

Yıldızı bundan sonra tekrar görüp göremeyeceğini merak ediyordu, yol kendisini yaşlı ağaçların arasından derin bir koruluğa çıkarırken köklerin üzerinde tökezledi. Sık yaprakların meydana getirdiği kubbeli gölgeliğin ardında ay ışığı yavaş yavaş görünmez oldu ve az bir zaman karanlıkta boş yere sendeleyerek yürüdükten sonra kendini bir ağacın altına bıraktı, başını çantasına yasladı ve gözlerini kapadı; sonra da uykuya dalana değin kendine acıyıp durdu.

Kayalık bir dağ geçidinde, Göbek Dağı'nın en güneyindeki yamaçlarında, cadı kraliçe tekelerin çektiği arabasını dizginledi ve durup dondurucu havayı içine çekti.

Üzerindeki gökyüzünde sayısız yıldız donuk renkleriyle asılı duruyordu.

Kızıl, kıpkızıl dudakları, gördüğünüzde damarlarınızdaki kanı donduracak türden güzelliğin, görkemin, saf ve kusursuz mutluluğun gülümsemesine döndü kıvrımlanarak. "İşte," dedi. "Bana geliyor."

Ve etrafında dağ geçidinin yeli zafer kazanmışçasına uğuldadı, sanki karşılık verir gibi.

Primus ateşindeki korların dibinde oturuyor ve kalın, siyah renkli uzun elbisesinin altında titriyordu. Siyah aygırlardan uyanmakta ya da düş görmekte olan biri kişneyip horuldadıktan sonra tekrar hareketsiz kaldı. Primus'un yüzüne tuhaf biçimde üşüme hissi geliyordu; gür sakalını özlemişti. Kilden bir yuvarlağı bir sopayla korların dışına itekledi. Ellerine tükürdü, ardından sıcak kili ortasından yardı ve kendisi uyurken korların içinde ağır ağır pişmiş olan bostan kirpisinin lezzetli etini kokladı.

Kahvaltısını kılı kırk yararak yaptı, minik kemikleri etlerini çiğnediği gibi ağzından ateş çemberinin içine tükürdü. Bir topak sert peynir ve hafiften ekşi sirke tadındaki beyaz şarapla bostan kirpisinin yutulmasını kolaylaştırdı.

Yemeğini yediği gibi ellerini uzun elbisesine sildi ve sonra da Stormhold'un kayalık şehirlerinin ve sınırsız mülklerinin lordluğunu teslim edecek topaz taşını bulmak için riinleri attı. Onları attıktan sonra küçük, kare biçimli, kırmızı, yassı granit çinilere uzun süre, kafası karışmış olarak baktı. Onları bir kere daha kaldırdı, uzun parmaklı ellerinde salladı, toprağın üzerine attı ve yine uzun uzun gözden geçirdi. Daha sonra Primus tembel tembel tıslayan korlara tükürdü. Çinileri topladı ve onları kemerdeki kesenin içine boşalttı.

"Daha hızlı, daha ötelere gidiyor," dedi Primus kendi kendine.

Ateşin korlarına işedi, çünkü yabanıl kırlardaydı ve bu topraklarda haydutlar ve gulyabaniler ve de daha kötüleri bulunurdu ve kendisi varlığına dikkatlerini çekmeyi hiç de arzu etmezdi. Daha sonra atları arabaya bağladı ve sürücü koltuğuna çıktı ve de ormana, batıya ve ötedeki dağ sırasına doğru sürdü onları.

Kız ardına bakmadan karanlık ormanın içine dalarken tek boynuzlu atın boynuna sımsıkı yapıştı.

Ağaçların arasında ay ışığı bile yoktu, buna karşılık tek boynuzlu at, aya benzer solgun bir ışıkla belli belirsiz parıldar ve ışıldarken kızın kendisi adeta ardında bir ışık tozu bırakarak pırıltılar saçıyor ve çevreyi aydınlatıyordu. Bu durumda, ağaçların arasından geçtiği sırada uzaklardan bakan birinin gözlerine, onun küçük bir yıldız gibi yanıp sönerek, sönüp yanarak parıldayan görüntüsü takılmış olabilirdi.

Bölüm
6

Ağacın Söylediğidir

Tristran Thorn düş görüyordu.

Elma ağacındaydı, bir pencereden soyunmakta olan Victoria Forester'ı izliyordu. Kız tam elbisesini sıyırarak geniş bir alana canlılıkla yayılan iç etekliğini meydana çıkardığı sırada Tristran dalın ayaklarının altından çekilmeye başladığını hissetti ve sonrasında da ay ışığında havada taklalar atmaktaydı...

Aya doğru düşüyordu.

Ve ay onunla konuşuyordu: *Lütfen*, diye fısıldadı ay, ona bir parça annesininkini hatırlatan bir sesle, *onu koru. Yavrumu koru. Ona zarar vermek niyetindeler. Elimden gelen her şeyi yaptım.* Ay ona daha fazlasını söyleyecekti, belki söyledi de, ne var ki epeyce altında bulunan suyun üzerindeki ay ışığı parıltısına dönüştü ve o zaman suratının ortasında gezinen küçük bir örümceğin ve boynundaki bir adale kasılmasının farkına vararak bir elini kaldırdı ve örümceği dikkatle yanağından savurup attı, tam o anda da sabah güneşi gözlerine vurdu ve dün-

ya altın sarısı ve yeşil renklere büründü.

"Düş görüyordun," dedi kendinden yukarıda bir yerden genç bir kadın sesi. Kibar ve garip aksanlı bir sesti. Üzerindeki bakır rengi kayın ağacında yaprakların hışırdadığını duyabiliyordu.

"Evet," dedi ağaçtaki her kimse ona, "düş görüyordum."

"Ben de dün gece bir düş gördüm," dedi ses. "Düşümde başımı kaldırdığımda bütün ormanı görebiliyordum ve onun içinde kocaman bir şey ilerliyordu. Daha da yakınlaştı, yakınlaştı ve onun ne olduğunu anladım." Birdenbire konuşmayı kesti.

"Neydi o?" diye sordu Tristran.

"Her şey," dedi. "Pan'dı. Ben çok gençken birisi -belki bir sincaptı, onlar çok konuşurlar, ya da bir saksağan veya belki bir balık- bütün bu ormanın Pan'a ait olduğunu söylemişti bana. Doğrusu, *sahip olmak* gibi sahip olmak değildi. Ormanı bir başkasına satacakmış ya da ona çepeçevre bir duvar dikecekmiş gibi değil-"

"Ya da ağaçları kesecekmiş gibi," dedi Tristran, yardımcı olarak. Bir sessizlik oldu. Kızın nereye gitmiş olduğunu merak etti. "Hey?" dedi. "Hey?"

Yukarısında bir başka yaprak hışırtısı oldu.

"Böyle şeyler söylememelisin," dedi.

"Affedersin," dedi Tristran, ne için özür dilediğinden tam da emin olmaksızın. "Ama bana Pan'ın ormanın sahibi olduğunu söylüyordun..."

“Elbette sahibidir,” dedi ses. “Sahip olmak zor değildir bir şeye. Ya da her şeye. Sadece onun sana ait olduğunu bilmen ve sonrasında onu kendi haline bırakmaya razı olman gerekir. Pan bu şekilde sahiptir bu ormana. Düşümde de yanıma geldi. Sen de vardın düşümde, kederli bir kızı bir zincirin ucunda götürüyordun. Çok, çok üzgün bir kızdı. Pan sana yardım etmemi söyledi.”

“Bana mı?”

“Ve bu, yapraklarımın ucundan köklerimin dibine kadar tamamen ısınmış, uyuşmuş ve pelteleşmiş hissetmemi sağladı içten içe. Böylece uyandım ve sen oradaydın, başın gövdeme yaslanmış derin derin uyuyor, hırıldayan bir domuz gibi horluyordun.”

Tristran burnunu kaşıdı. Yukarısındaki bakır rengi kayın ağacının dallarında bir kadın aranmayı bıraktı ve bunun yerine ağacın kendisine baktı. “Sen bir ağaçsın,” dedi Tristran, zihninden geçenleri söze dökerek.

“Her zaman bir ağaç değildim ben,” dedi ses, bakır rengi kayın ağacı yapraklarının hışırtıları arasında. “Bir büyücü beni ağaca çevirdi.”

“Önceden neydin?” diye sordu Tristran.

“Sence benden hoşlanıyor mu?”

“Kim?”

“Pan. Sen Ormanın Efendisi olsaydın, kendilerinden hoşlanmadığın sürece birine bir iş vermez, onlara mümkün olan bütün desteği ve yardımı sunmalarını bildirmezdin, değil mi?”

“Eh...” dedi Tristran, fakat politik bir yanıt üzerinde karara varmazdan önce ağaç çoktan konuşmuştu, “Bir peri. Ben bir orman perisiydim. Fakat bir prens tarafından kovalandım, hoş bir prens değil, öteki türlü, doğrusu o ya, bir prensin yanlış türden de olsa sınırlardan anlayacağını sanırdın, değil mi?”

“Sen sanır miydin?”

“Kesinlikle düşüncem böyleydi. Ancak o anlamıyordu, bu yüzden koşarken cinlere biraz yakarışta bulundum ve *-da-daam!-* ağaç oluverdim. Ne düşünüyorsun?”

“Eh,” dedi Tristran. “Bir orman perisiyken nasıldınız bilmiyorum, hanımefendi, fakat harikulade bir ağaçsınız.”

Ağaç hazırda hiçbir yanıt vermedi, fakat yapraklan zarifçe hışırdadı. “Bir periyken de hayli çekiciydim,” diye itiraf etti, cilveli bir tavırla.

“Nasıl bir destek ve yardım, tam olarak?” diye sordu Tristran. “Halimden sızlandığım için değil. Demek istediğim, şu anda alabileceğim bütün desteğe ve yardıma hemen ihtiyacım var. Bununla birlikte, bunun besbelli aranacağı yer ille de bir ağaç değil. Benimle gelmen ya da beni beslemen veya yıldızı buraya getirmen yahut gerçek aşkımı görmek için bizi Duvar’a geri göndermen mümkün olamaz. Yağacak olursa yağmurdan korumak gibi değerli bir iş göreceğine eminim, ancak şimdi yağmur yağmıyor...”

Ağaç hışırdadı. “Neden bana hikayeni anlatmıyor-

sun," dedi ağaç, "böylece ben de işe yarayıp yarayamayacağımın kararını en iyi şekilde verebilirim."

Tristran itiraz etmeye davrandı. Yıldızın eşkin giden bir at hızında kendisinden gitgide uzaklaştığını hissedebiliyordu ve zaman ayıramayacağı bir şey varsa o da yaşamının bugüne kadarki serüvenlerini ezberden anlatmaktı. Fakat o anda aklına geldi ki, arayışında o ana değin sağlamış olduğu her türlü ilerlemeyi kendisine sunulan yardımı kabul ederek başarmıştı. Bu nedenle ormanda yere oturdu ve bakır rengi kayın ağacına aklına gelebilen her şeyi anlattı; Victoria Forester'a olan saf ve gerçek aşkına; ona kayan bir yıldızı -herhangi bir yıldızı değil, birlikte Dyties Tepesi'nden görmüş oldukları yıldızıgetirme sözüne ve Perili Ülke'nin içine yaptığı yolculuğa dair. Yolculuklarından, küçük, tüylü adamdan ve melon şapkasını çalan küçük solgun benizli toplululuktan bahsetti ağaca; tılsımlı mumu, ormandaki meydanda fersah fersah yürüyüp yıldızın yanına varışını, aslan ile tek boynuzlu atı ve yıldızı nasıl kaybetmiş olduğunu anlattı ona.

Hikayesini bitirdiğinde bir sessizlik oldu. Ağaçtaki bakır rengi yapraklar usulca, hafif bir rüzgardaymış gibi ve sonra da bir fırtına yaklaşıyormuşçasına daha şiddetli sallandı. Ardından da yapraklar alçak perdeden gaddarca bir ses çıkararak, "Onu zincirle bağlı tutmuş olsaydın ve o da zincirlerinden kurtulup kaçmış olsa idi, yeryüzünde ya da gökyüzündeki hiçbir güç asla sana yardım etmemi sağlayamazdı. Ulu Pan ya da Sevgili Bayan Sylvia bizzat

bana rica etse ya da yal varsa bile. Fakat sen onun zincirini çözdün ve bu yüzden sana yardım edeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Tristran.

"Sana üç gerçek şey söyleyeceğim. İkisini şimdi söyleyeceğim, sonuncusunu ise ona en çok ihtiyaç duyduğun zaman. Bunun ne zaman olacağına kendi adına karar vermen gerekecek.

"Öncelikle, yıldız büyük tehlike içinde. Bir ormanın ortasında olup bitenler az zamanda onun en uç sınırında duyulur ve ağaçlar rüzgara konuşurlar, rüzgar ise sözleri karşısına çıkan bir sonraki ormana iletir. Ona zarar ve zarardan daha kötüsünü vermek isteyen güçler var. Onu bulmalı ve korumalısın.

"İkincisi, ormandan, o köknar ağacının ötesinden geçen bir yol var (ki o köknar ağacı hakkında bir tomruğu bile kıpkırmızı edecek şeyler anlatabilirim sana) ve birkaç dakika içinde bir at arabası o yoldan aşağı iniyor olacak. Acele et ki, kaçırmayasın onu.

"Ve üçüncüsü, ellerini uzat."

Tristran ellerini uzattı. Epeyce üzerinden bakır rengi bir yaprak ağır ağır inmeye başladı, döne döne süzülüyor, taklalar atıyordu. Sağ elinin avcuna düzgün bir iniş yaptı yaprak.

"İşte," dedi ağaç. "Onu sağlamda tut. Ayrıca en çok ihtiyaç duyduğun zaman kulak ver ona. Şimdi," dedi ona, "araba yakında burada olur. Koş! Koş!"

Tristran çantasını aldı ve koştu, bir taraftan da yapra-

ğı beceriksizce tuniğinin cebine sokmaya çalışıyordu. Açıklık boyunca giderek yakınlaşan toynak seslerini duyabiliyordu. Zamanında yetişemeyeceğini biliyordu, ona yetişmekten ümidi kesti, ancak yine de, yerinden fırlayacakmış gibi göğsünde ve kulaklarında küt küt atan kalbinden ve havanın ciğerlerine çektiği andaki ıslığından başka bir şey duymayana değin hızını artırarak koştu. At arabası yoldan inerken sürünerek tırmanıp kendini eğreltilerin arasına attı ve patikaya yöneldi.

Gece karası dört atın çektiği, uzun siyah elbiseli, solgun yüzlü bir adamın sürdüğü siyah bir arabaydı bu. Tristran'dan yirmi adım uzaktaydı. Orada dikildi, soluğu boğazında düğümleniyordu, daha sonra bağırmaya çalıştı, fakat boğazı kurumuş ve soluğu tükenmişti, sesi kurbağanınkini andıran kuru bir tür fısıltıyla çıktı bedeninden. Bağırmayı denedi ve ancak hırıldadı.

At arabası yavaşlamaksızın yanından geçip gitti.

Tristran yere oturdu ve nefesini tuttu. Daha sonra yıldız adına korkarak tekrar ayakları üzerine doğruldu ve elinden geldiğince hızla orman yolu boyunca yürüdü. Siyah arabayla karşılaştığında yürüyüşü on dakikayı geçmemişti. Kimi ağaçlar kadar büyük olan devasa bir dal meşe ağacından dosdoğru atların önündeki yola düşmüştü ve aynı zamanda arabayı işgal eden tek kişi olan sürücü onu yolun dışına kaldırmaya çabalıyordu.

"Lanet olası şey," dedi, üzerinde uzun siyah bir elbise bulunan ve Tristran'ın kırklarının sonlarında olduğu-

nu tahmin ettiği sürücü, "ne rüzgar vardı, ne fırtına. Durup dururken düştü. Atları ürküttü." Sesi boğuk ve uzaktan geliyor gibiydi.

Tristran ve sürücü atların iplerini çözerek onları meşe dalma bağladı. Daha sonra iki adam itti, dört at çekti ve birlikte dalı yolun kenarına sürüklediler. Tristran dalı yere devrilmiş olan meşe ağacına, bakır rengi kayma ve ormanların Pan'ına usulca bir *sağol* dedi ve sonra da sürücüye orman boyunca kendisini arabasında götürmesini rica etti.

"Yolcu almıyorum," dedi sürücü, sakallı çenesini ovalarken.

"Elbette," dedi Tristran. "Ancak ben olmasam hâlâ burada sıkışıp kalmış olacaktın. Eminim ki, seni Tanrı takdiri gönderdi bana, tıpkı beni sana gönderdiği gibi. Seni yolundan çıkaracak değilim, ayrıca diğer bir çift elden hoşnut kalacağın bir zaman tekrar gelebilir."

Araba sürücüsü Tristran'ı baştan ayağa süzdü. Daha sonra belinden sarkan kadife çantanın içine uzandı ve bir avuç dört köşeli kırmızı granit çini çıkardı.

"Seç bir tane," dedi Tristran'a.

Tristran taş çinilerden bir tane seçti ve onun üzerine kazılı simgeyi adama gösterdi. "Hımm," oldu sürücünün bütün söylediği. "Şimdi bir tane daha seç." Tristran öyle yaptı. "Ve bir tane daha." Adam çenesini bir kere daha ovaladı. "Evet, benimle gelebilirsin," dedi. "Rünler bundan emin görünüyorlar. Gerçi tehlike olacak. Ancak belki de kımıldatılması gereken daha başka devrilmiş dallar

çıkacaktır ortaya. Dilersen öne, sürücü koltuğunda yanıma oturabilir ve bana arkadaşlık edebilirsin."

Tuhaf bir durumdu sürücü koltuğuna çıkarken Tristran'ın gözüne takılan, fakat arabanın içine ilk defa göz attığında hüzünle kendisine bakan, hepsi gri renkli, soluk tenli beş beyefendi gördüğünü sanmıştı. Ancak içeriye bir sonraki bakışında hiç kimse yoktu orada.

Araba zangırtılarla sarsıldı ve altın sarısı-yeşil bir yaprak örtüsünün altındaki çimenlik yolun üzerinde gürültüyle ilerledi. Tristran yıldız için kaygılandı. Huysuz olabilirdi, ancak buna bir ölçüde hakkı vardı, ne olursa olsun. Ona yetişene kadar beladan uzak kalabilmesini ümit ediyordu.

Zaman zaman söylendiği üzere, Perili Ülke'nin c bölgesinden aşağı, kuzeyden güneye bir omurga gibi uzanan gri-siyah dağ sırası eskiden bir dev imiş; kendisi öyle kocaman olmuş ve ağırlaşmış ki, bir gün sırf hareket etmenin ve yaşamanın zorlu çabasından yorgun düşerek düzlükte boylu boyunca uzanmış ve yürek atımlarının arasında yüzyıllar geçecek denli muazzam bir uykuya dalmış. Bu eğer herhangi bir zamanda gerçekleştiyse, uzun zaman önce, her şeyin taş ve ateş, su ve rüzgar olduğu ve geride, gerçek değilse yalanını çıkaracak pek az canlının kaldığı yeryüzünün İlk Çağ'ı içinde yaşanmıştır.

Yine de, gerçek ya da değil, sıranın dört heybetli dağını Baş Dağı, Omuz Dağı, Göbek Dağı ve Dizler Dağı olarak adlandırdılar ve güneye düşen dağ etekleri Ayaklar diye biliniyordu. Dağların arasında geçitler vardı, biri baş ve omuzlar arasında, boynun bulunacağı yerde ve biri de Göbek Dağı'nın hemen güneyinde.

Vahşi yaratıkların -koyu maviye çalan kurşun rengi trollerin, kıllı vahşi adamların, başıboş wodwoların, dağ keçilerinin ve tünel kazan gnomların, münzevilerin ve sürgünlerin ve de arada bir zirve cadılarının- yerleşmiş olduğu vahşi dağlardı. Perili Ülke'nin tepesinde Stormhold'un bulunduğu Huon Dağı gibi gerçekten yüksek dağ sıralarından biri değildi bu. Yine de her şeye rağmen, yalnız gezginler için zorlu bir dağ sırasıydı.

Cadı kraliçe Göbek Dağı'nın güneyindeki geçidi birkaç günde aşmıştı ve geçidin ağzında beklemekteydi. Keçileri isteksizce ısırıp çiğnedikleri dikenli bir çalılığa bağlı idiler. Kendisi, bir yere bağlanmamış olan arabanın yanında oturuyor ve bir biley taşıyla bıçaklarını keskinleştiriyordu.

Bıçaklar eski aletlerdi; kabzaları kemiktendi; buna karşılık kesici ağızlar geri dönüşsüz biçimde dondurularak obsidyene dönüştürülmüş, üzerinde beyaz kar tanesi şekilleri bulunan, kara kehribar siyahlığında, çentilmiş volkanik camdandı. İki bıçak vardı; daha küçük olanı el baltası ağızlı bir satırdı, ağır ve sertti, göğüs kafesini yarmak, bir araya getirmek ve bölümlere ayırmak içindi; ötekinde uzun, kamaya benzer bir ağız vardı, kalbi sökmek içindi.

Bıçaklar onun her iki kesici ağzı boğazınızdan geçirebileceği ve yaşam kanınızın yayılan sıcaklığı usulca sıvışırken asla en hafif saç kılının dokunuşundan fazlasını hissetmeyeceğiniz kadar keskin olduklarında, cadı kraliçe onları ortadan kaldırdı ve hazırlıklarına başladı.

Keçilerin yanma gitti ve her birine birer güç sözcüğü fısıldadı.

Keçilerin bulunmuş oldukları yerde beyaz keçi sakallı bir adam ve oğlan çocuğuna benzeyen ifadesiz bakışlı genç bir kadın duruyordu. Hiçbir şey söylemediler.

Arabasının yanına çömelerek birkaç sözcük fısıldadı ona. Araba hiçbir şey yapmadı ve cadı kadın ayağını sertçe kayaya vurdu.

"Yaşlanıyorum," dedi iki hizmetkarına. Yanıt olarak hiçbir şey söylemediler, hattâ onu anladıkları yönünde bir işaret dahi vermediler. "Cansız nesnelerin değişmeleri daima canlı olanlarınkinden daha zor olmuştur. Ruhları daha yaşlı ve daha aptaldır, ikna edilmeleri de daha zordur. Gerçek gençliğimi bir elde etseydim tekrar... ah, yeryüzünün şafağında dağları denizlere ve bulutları saraylara dönüştürebilirdim. Şehirleri çakıllı deniz kıyılarındaki çakıltaşlarıyla doldurabilirdim. Tekrar genç olsaydım..."

İç geçirdi ve bir elini kaldırdı; mavi bir alev bir an parmaklarının etrafında yanıp söndü ve daha sonra, elini indirerek arabaya dokunmak üzere öne eğildiği sırada ateş kayboldu.

Duruşunu dikleştirdi. Kuzguni saçlarında ak çizgiler

ve gözlerinin altında koyu torbalar vardı şimdi; ancak araba gitmişti ve dağ geçidinin kıyısındaki küçük bir hanın önünde dikilmekteydi kendisi.

Uzakta şimşek usulca gürüldedi ve açıklarda yıldırım çaktı.

Hanın tabelası rüzgarda iki yana sallanarak gıcırdadı. Bir araba resmi boyanmıştı üzerine.

"Siz ikiniz," dedi cadı kraliçe, "içeriye. Bu tarafa doğru ilerliyor ve bu geçidin içinden gitmek zorunda kalacak. Şimdi içeri girmesini sağlamam gerekiyor yalnızca. Sen," dedi beyaz çene sakallı adama, "Billy'sin, bu hanın sahibi. Ben senin karın olacağım ve bu da," bir zamanlar Brevis olan ifadesiz bakışlı kızı işaret ederek, "bizim kızımız, bar kızı."

Bir başka şimşek çakımı öncekinden daha büyük gürültüyle dağların doruklarından yankılandı.

"Yakında yağmur yağacak," dedi büyücü kraliçe. "Ateşi hazırlayalım."

Tristran kendilerinden ötede düzenli bir seyirle ilerleyen yıldızı hissedebiliyordu. Adeta aralarındaki uzaklığı azaltmakta olduğunu duyuyordu içinde.

Ve siyah at arabası yıldızın yolunu izlemeye devam ediyordu, içine su serperek. Bir keresinde yol ikiye ayrıldığında Tristran yanlış çatalı seçebileceklerinden kay-

gılanmıştı. Bunun gerçekleşmesi durumunda arabadan ayrılmaya ve tek başına yolculuk etmeye hazırdı.

Yol arkadaşı atları dizginledi, sürücü koltuğundan indi ve rünlerini çıkardı. Daha sonra, görüş alışverişi tamam olduğunda tekrar yukarı çıktı ve at arabasını sol el yönündeki çataldan aşağı sürdü.

"Sormak çok fazla küstahça olmayacaksa," dedi Tristran, "aradığınızın ne olduğunu öğrenebilir miyim acaba?"

"Kaderim," dedi, kısa bir duraklamadan sonra. "Hükmetme hakkım. Ya sen?"

"Davranışımla gücendirdiğim genç bir hanım var," dedi Tristran. "Yanlışımı onarmak arzusundayım." Söylediği esnada bunun doğru olduğunu biliyordu.

Sürücü homurdandı.

Orman örtüsü hızla inceliyordu. Ağaçlar seyreldiğinde Tristran önlerindeki dağlara uzun uzun baktı ve nefesi kesildi. "Ne dağlar ama!" dedi.

"Yaşlandığında," dedi arkadaşı, "Huon Dağı'nın kayalıklarının tepesinde bulunan kalemi ziyaret etmelisin. Dağ diye ona denir, oradan aşağıları, yanlarında *bunların,"* ve eliyle önlerindeki Göbek Dağı'nın tepelerini işaret etti, "son derece ufak bayırlar olarak kaldığı dağları seyredebiliriz."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Tristran, "hayatımın geri kalanını Duvar köyünde bir koyun çobanı olarak geçirmek ümidindeyim, çünkü şu anda herhangi bir kimsenin haklı olarak ihtiyaç duyabileceği kadar heyecan

yaşadım; mumlar ve ağaçlar, genç hanım ve tek boynuzlu at düşünülecek olursa. Yine de, daveti sunulduğu coşkuyla kabul ediyor ve size bunun için teşekkür ediyorum. Herhangi bir zamanda Duvar'ı ziyaret ederseniz evime gelmelisiniz, size yünlü giysiler ve koyun peyniri de veririm, ayrıca yiyebildiğiniz kadar da koyun eti yahnisi."

"Çok naziksiniz," dedi sürücü. Patika daha rahattı şimdi, sıkıştırılmış çakıl ve düzleştirilmiş kayalardan oluşuyordu, o da dört siyah aygırı hızlanmaya zorlamak için kamçısını şaklattı. "Tek boynuzlu bir at gördüğünü mü söylüyorsun?"

Tristran arkadaşına tek boynuzlu atla karşılaşmasına dair her şeyi anlatmak üzereydi ki, vazgeçti ve sadece, "Son derece asil bir hayvandı," dedi.

"Tek boynuzlu atlar aya ait yaratıklardır," dedi sürücü. "Bir tane bile görmedim onlardan. Ancak aya hizmet ettikleri ve onun emirlerini yerine getirdikleri söylenir. Bu gece günbatımında bir mola vereceğim. Dilersen arabanın içinde uyuyabilirsin; şahsen ben ateşin yanında uyuyacağım." Ses tonunda hiçbir değişiklik yoktu, fakat Tristran ani ve dehşetengiz yoğunluktaki bir kesinlikle bildi ki, adam bir şeyden ürküyordu ve ruhunun derinliklerine kadar korku içindeydi.

O gece dağların doruklarında şimşekler çaktı. Tristran başı bir yulaf çuvalının üzerinde, arabanın deri koltuğunda uykuya daldı; düşünde hayaletleri, ayı ve yıldızları gördü.

Şafakta birdenbire, sanki gökyüzü suya dönüşmüş gibi yağmur yağmaya başladı. Alçak, gri bulutlar dağları gizlemişti. Şiddetli yağmurda Tristran ve sürücü atları arabaya koşup yola koyuldular. Artık yol tamamen yokuş yukarıydı ve atlar yürümekten daha hızlı gitmiyorlardı.

"İçeri gidebilirsin," dedi sürücü. "İkimizin birden ıslanmasının bir anlamı yok." Sürücü koltuğunun altında buldukları tek parça gamseleleri giymişlerdi.

"Bundan fazla ıslanmam çok zor olacak," dedi Tristran, "bir ırmağa atlamadığım sürece. Burada kalacağım. İki çift göz ve iki çift el pekala da ikimizin kurtuluşu olabilir."

Yol arkadaşı homurdandı. Üşümüş, ıslak eliyle gözlerindeki ve ağzındaki yağmur damlalarını sildikten sonra, "Sen bir sersemsin, oğlum. Fakat seni takdir ediyorum," dedi. Dizginleri sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı. "Beni Primus diye tanırlar. Lord Primus."

"Tristran. Tristran Thorn," dedi adamın şu ya da bu şekilde gerçek adını bilmeye hak kazanmış olduğunu hissederek.

El sıkıştılar. Yağmur daha şiddetli yağıyordu. Yolun bir dereye döndüğü ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun en yoğun sis kadar etkili bir biçimde tüm görüş alanını yok ettiği sırada atlar yavaşlayarak en ağır yürüyüş hızına indiler.

"Bir adam var," dedi Lord Primus, sesini yağmura rağmen duyurabilmek için bağırıyordu artık; rüzgar kelime-

leri fırlatıyordu dudaklarından. “Uzun boylu, bana biraz benziyor, ancak daha zayıf, daha karga gibi. Gözleri masum ve ifadesiz görünür, fakat onlarda ölüm vardır. Adı Septimus, çünkü babamızın dünyaya getirdiği yedinci oğlan çocuğudur o. Ola ki kendisini görürsen, kaç ve saklan. Onun işi benimle. Yine de yoluna çıkarsan seni öldürmekte ya da beni öldürmek için kullanacağı araç haline getirmekte tereddüt etmeyecektir.”

Azgın bir bora, bir maşrapa dolusu yağmur suyunu Tristran’ın boynundan aşağı indiriverdi.

“Çok tehlikeli bir adam gibi görünüyor,” dedi Tristran.

“Karşılaşabileceğin en tehlikeli adamdır o.”

Tristran yağmura ve çöken karanlığa sessizce baktı. Yolu görmek giderek zorlaşıyordu. Primus tekrar konuşarak, “Bana sorarsan bu fırtınada doğal olmayan bir şey var,” dedi.

“Doğal olmayan mı?”

“Ya da doğaldan öte; doğaüstü diyelim istersen. Umarım yol üzerinde bir han vardır. Atların dinlenmeye ihtiyaçları var; ben de kuru bir yatağa ve yanan bir şömineye muhtacım. Bir de esaslı bir yemeğe.”

Tristran bağırarak onayladığını bildirdi. Birlikte oturup daha fazla ıslandılar. Tristran yıldızı ve tek boynuzlu atı düşündü. Şimdi üşümüş olsa gerekti ve de ıslanmış. Kırık ayağı için kaygılanıyor, koşumların canını nasıl da acıtmış olabileceğini geçiriyordu akimdan. Tamamen kendi hatasıydı. Kendini sefil hissetti.

“Ben bugüne dek yeryüzüne gelmiş en sefil kimseyim,” dedi Lord Primus’a, atları ıslak yulaf torbalarıyla beslemek için durduklarında.

“Sen gençsin ve âşıksın,” dedi Primus. “Senin durumundaki her genç adam bugüne dek yeryüzüne gelmiş en sefil kimsedir.”

Tristran Lord Primus’un nasıl olup da Victoria Forester’ın varlığını önceden bilebildiğini merak etti. Duvar’a dönmüş, ışıltılar saçan bir oturma odası şöminesinin önünde maceralarını kıza anlatırken hayal etti kendini; ancak nedense bütün hikayeleri bir parça yavan geliyordu.

O gün günbatımı şafaktan başlamış gibi görünüyordu ve gökyüzü artık neredeyse simsiyahtı. Yollan tırmanmaya devam ediyordu. Yağmur birkaç dakikalığına hafiflemekte ve ardından tekrar iki katına çıkarak her zamankinden daha şiddetle yağmakta idi.

“Orada bir ışık mı var?” diye sordu Tristran.

“Ben hiçbir şey göremiyorum. Belki geçici bir ateştir, ya da yıldırım...” dedi Primus. Daha sonra yolda bir dönemece vardılar ve, “Yanıldım. Bir ışık bu. İyi gördün, delikanlı. Fakat bu dağlarda kötü yaratıklar vardır. Dostça davranmalarını ümit etmek durumundayız yalnızca.”

Atlar varacakları yer görüş alanında bulunduğundan yeni bir hamleyle hızlandılar. Bir şimşek çakımı iki taraflarından dimdik yükselen dağları aydınlattı.

“Şansımız var!” dedi Primus, kalın sesi şimşek gibi gümbürdeyerek. “Bir han bu!”

Bölüm
7

"Gezinti Arabasının İzinde"

Yıldız geçide vardığında iliklerine kadar ıslanmıştı, üzgündü ve titriyordu. Tek boynuzlu at için kaygılanıyordu; ormanın çimenlerinin ve eğreltilerinin yerini gri kayalar ve bodur dikenli çalılıklar almış olduğundan son günkü yolculukta ona hiç yiyecek bulamamışlardı. Tek boynuzlu atın nallanmamış toynakları kayalık yola göre değildi, ne de sırtı binicileri taşımaya uygundu; bu yüzden yürüyüşü giderek daha da yavaşladı.

Yolculukları esnasında yıldız bu ıslak, dostluktan uzak dünyaya düşmüş olduğu güne lanetler yağdırıyordu. Yukardan, gökyüzünden bakılınca öylesine zarif ve dost canlısı görünmüştü ki. O eskidendi. Artık ona dair ne varsa nefret ediyordu, tek boynuzlu at dışında; üstelik koşumlardan canı yanmış ve rahatsız olduğundan, tek boynuzlu attan bile ayrı düşmekten memnun olacaktı.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağan bir günün sonunda hanın ışıkları yeryüzündeki yaşamında karşılaşmış olduğu en sevindirici görüntü oldu. "Attığın adıma

dikkat et, attığın adıma dikkat et," diye çarpıyordu yağmur damlaları taşın üzerine. Tek boynuzlu at hanın elli metre ötesinde durdu ve daha yakınına gelmedi. Hanın kapısı açılarak gri alemi sıcak sarı ışığa boğdu.

"Selam sana, hayatım," diye seslendi dostça bir ses açık kapının aralığından.

Yıldız tek boynuzlu atın ıslak boynunu okşadı ve hayvanla usulca konuştu, fakat at hiçbir harekette bulunmaksızın hanın ışığında solgun bir hayalet gibi kaskatı dikildi.

"İçeri giriyor musun, hayatım? Yoksa orada, yağmurun altında dikilecek misin?" Kadının dostça sesi yıldızı heyecanlandırdı, rahatlattı; bu ses eylemselliğin ve ilginin tastamam doğru bir karışımıydı. "Sana yiyecek sağlayabiliriz, aradığın yiyecek ise. Şöminede yanan bir ateş ve kemiklerindeki soğuğu kıracak bir banyo için de yeterli su var."

"Ben... ben içeri girmek için yardıma ihtiyaç duyacağım..." dedi yıldız. "Bacağım..."

"Ah, zavallı çocukcağız," dedi kadın. "Kocam Billy'ye seni içeri taşıtacağım. Ahırlarda hayvanın için saman ve temiz su var."

Kadın yaklaşırken at çılgın gibi etrafına bakındı. "Haydi, haydi, hayatım. Fazla yaklaşmayacağım. Ne de olsa tek boynuzlu bir ata dokunacak kadar acemi olduğumdan bu yana pek çok yıl geçti ve *bu* bölgelerde öyle bir şeyin görülmesinin üzerinden de pek çok yıl..."

Tek boynuzlu at sinirli bir halde kadının ardından ahırlara girdi, onunla arasındaki uzaklığı koruyordu. Ahır boyunca en uzak bölmeye doğru yürüdü, orada kuru samanın üzerine çöktü ve yıldız onun sular damlayan ve sefil durumdaki sırtını sıvazladı.

Billy beyaz sakallı, huysuz tabiatlı biri çıktı. Az konuşmakla beraber yıldızı hana taşıdı ve onu çatırdayarak yanan bir ağaç kütüğünün önündeki üç bacaklı bir taburenin üzerine bıraktı.

"Zavallı tatlım," dedi arkalarından içeri girmiş olan hancının karısı. "Şu haline bir bak, bir su perisi kadar ıslaksın, şu altındaki gölcüğe bak ve güzelim elbisene; vay canına, ne halde; iliklerine kadar ıslanmış olmalısın..." Sonra da kocasını uzaklaştırarak yıldızın sular damlayan ıslak elbisesini çıkarmasına yardım etti ve onu ateşin yakınına, her bir damlanın şöminenin kızgın tuğlalarına düştüğünde tıslayıp cızırdadığı bir askıya yerleştirdi.

Ateşin önünde tenekeden bir küvet vardı ve hancının karısı onun çevresinde kağıttan bir paravana oluşturdu. "Banyonu nasıl seversin?" diye sordu merakla, "Sıcak mı soğuk mu, yoksa ıstakoz haşlayacak kıvamda mı?"

"Bilmiyorum" dedi yıldız, bileğinin etrafındaki gümüş zincirin ucunda bulunan topaz taşı dışında çıplak, olayların almış olduğu garip halden başı iyiden iyiye dönmüş olarak, "çünkü şimdiye kadar hiç banyo yapmadım."

"Hiç banyo yapmadın mı?" Hancının karısı hayrete düşmüş görünüyordu. "Vay gidi zavallı sevdiceğim; pe-

kala, o halde *fazla* sıcak yapmayız onu. Bir bakır kazan dolusu suya daha ihtiyacın olursa seslen bana, mutfaktaki ocakta biraz kaynatıyorum; banyoyla işin bittiğinde de, sana kaynatılıp şeker ve baharat eklenmiş şaraptan biraz getireceğim, ayrıca biraz da tatlandırılarak kızartılmış şalgamdan."

Ve yıldız ne yemesinin ne de içmesinin söz konusu olduğu yönündeki itirazını dile getiremeden kadın hızla ortadan kaybolarak yıldızı, ince tahtalarının içindeki kırık ayağı sudan dışarı uzanıp üç ayaklı tabureye dayanmış olarak teneke küvette oturur durumda bırakmıştı. İlkin su gerçekten aşırı sıcaktı, fakat ısıya alıştıkça gevşedi ve gökyüzünden düştüğünden beri keyfi ilk defa tam anlamıyla yerine geldi.

"İşte böyle, canım," dedi hancının karısı, geri dönerek. "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok, çok daha iyi, sağolun," dedi yıldız.

"Ya yüreğin? Yüreğin nasıl hissediyor?" diye sordu kadın.

"Yüreğim mi?" Tuhaf bir soruydu bu, fakat kadın içtenlikle ilgilenir görünüyordu. "Kendini daha neşeli hissediyor. Daha rahat. Daha az sıkıntılı."

"Güzel. Bu güzel. Onu görkemli ve kavurucu alevlerle tutuşturalım içind.e, ne dersin? Muhteşem bir ateş yakalım derinlerinde."

"Eminim ki, sizin ilginizle yüreğim mutlulukla tutuşacak ve yanacaktır," dedi yıldız.

Hancının karısı üzerine eğilerek yıldızın çenesinin altını okşadı. “İşte benim sevdiceğim, öyle sevilesi ki, harika sözler ediyor.” Sonra da hoşgörüyle gülümsedi ve bir elini yol yol gri çizgiler bulunan saçlarında gezdirdi. Paravanın kenarına havluluk kalın, uzun bir elbise astı. “Banyonu bitirdiğinde giymen için bu, -yo, hayır, acele edesin diye söylemedim yavrum- senin için şık ve ısıtıcı olacak, ayrıca güzel elbisen bir süre daha ıslak kalacak şu anda. Küvetin dışına sekmek istediğinde sadece bize seslen, ben de gelip sana yardım edeyim.” Daha sonra üzerine eğilerek yıldızın göğsüne, memelerinin arasına buz gibi bir parmakla dokundu. Ardından gülümsedi. “Güzel, sağlam bir yürek,” dedi.

Bu cehalet dolu dünyada iyi insanların bulunduğu kanısına vardı yıldız, ısınmış ve keyfi yerine gelmişti. Dışarıda yağmur ve rüzgar dağ geçidi boyunca pıtırdıyor ve uğulduyordu, fakat handa, Gezinti Arabasının İzi’nde her şey sıcak ve rahattı.

Neden sonra hancının karısı ifadesiz suratlı kızının yardımıyla yıldızın banyo teknesinden çıkmasına yardım etti. Ateşin ışığı, yıldızın bileğine dolanmış olan düğümlü bir gümüş zincirin ucuna taktığı gümüş topaz takımın üzerinde parıldadı, ta ki topaz ve yıldızın bedeni uzun elbisesinin kalın havlusu altında görünmez olana değin.

“Şimdi, tatlım,” dedi hancının karısı, “buraya gel ve rahatına bak.” Başında her ikisinin de kemikten kabzaları ve koyu renkli camdan keskileri olan bir satır ile bıça-

ğın bulunduğu uzun bir tahta masaya varmada yıldıza yardımcı oldu. Yıldız yaslanarak ve topallayarak masaya ulaştı ve kenarındaki sıraya oturdu.

Dışarıda bora vardı ve ateş yeşil, mavi ve beyaz alevler saçıyordu. Derken hanın dışında boğuk bir ses kötü hava koşullarının uğultusunu bastırarak gürledi. "Hizmet! Yemek! Şarap! Ateş! Seyis yamağı nerede?"

Hancı Billy ve kızı hiçbir surette kımıldamaksızın emir beklermiş gibi kırmızı elbiseli kadına baktılar. Kadın dudaklarını büzmüştü. Daha sonra da, "Bekleyebilir. Biraz. Sonuçta herhangi bir yere gitmiyorsun, değil mi, tatlım?" dedi. Bu son dediği yıldızaydı. "Bu bacağınla ve yağmur izin verene kadar gitmiyorsun, lı?"

"Konukseverliğinizi dile getiremeyeceğim kadar takdir ediyorum," dedi yıldız, basitçe ve içtenlikle.

"Tabii ki ediyorsun," dedi kırmızı elbiseli kadın, sonra huzursuzca kımıldanan parmakları siyah bıçaklara hafifçe dokunup geçti, sanki yapmaya sabırsızlandığı bir şey varmış gibi. "Bu baş belaları savuştuğunda bolca vakit olacak, hı?"

Hanın ışığı Tristran'ın Perili Ülke içindeki yolculuğu boyunca görmüş olduğu en keyif verici ve en güzel şeydi. Primus yardım için bögürürken Tristran güçleri tükenmiş olan atları çözdü ve onları birer birer hanın yan

tarafındaki ahırlara götürdü. En uzaktaki bölmede uyuyan beyaz bir at vardı, ancak Tristran ona göz atmak için duramayacak kadar meşguldü.

Yıldızın avcunun içinde olduğunu -benliğinde, hiç görmemiş olduğu varlıkların ve hiç gitmediği yerlerin yönlerini ve uzaklıklarını bilen tuhaf bir yerde- biliyordu ve de bu onu rahatlatmakta ve gerginleştirmekte idi. Atların kendisinden daha bitkin ve daha aç olduğunun farkındaydı. Akşam yemeği -ve dolayısıyla, tahminimce, yıldızla karşılaşması- bekleyebilirdi. "Atları tımar edeceğim," dedi Primus'a. "Yoksa üşütecekler."

Uzun boylu adam kocaman elini Tristran'ın omzuna koydu. "İyi yürekli delikanlı. Bardaki oğlanlardan biriyle sana biraz kara bira göndereceğim."

Tristran atları kaşağıladığı ve onların toynaklarının aralarını temizlediği sırada yıldızı düşündü. Ne diyecekti? O ne diyecekti? Boş bakışlı bir bar kızı dumanı tüten bir maşrapa dolusu şarapla çıkageldiğinde son atı kaşağılamaktaydı,

"Oraya bırakıver," dedi ona. "Ellerim boş kalır kalmaz seve seve içeceğim." Kız maşrapayı bir yiyecek sandığının üstüne bıraktı ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

O zaman son bölmedeki at ayakları üzerine doğruldu ve kapıyı tekmelemeye başladı.

"Sakinleş haydi," diye seslendi Tristran, "sakinleş, dostum; ben de hepiniz için sıcak yulaf ve kepek bulabilecek miyim bir bakayım."

Aygırın ön iç toynağında iri bir taş vardı ve Tristran onu özenle çıkardı. Hanımefendi, demeye karar vermişti, lütfen yüreğimde duyduğum ve son derece mütevazı özürlerimi kabul edin. Efendim, diyecekti yıldız karşılık olarak, tüm kalbimle ediyorum. Şimdi beni kendisine bağlılığınızın bir nişanı olarak gerçek aşkınıza sunacağınız köyünüze gidelim...

Derin düşünceleri muazzam bir çatırtıyla bölündü, kocaman beyaz bir atın -fakat hemen farkına vardı, bir at değildi bu- bölmesinin kapısını tekmeleyip yere devirdiği ve ileri atılarak, deliye dönmüş bir halde, boynuzunu eğerek kendisine doğru geldiği sırada.

Tristran, kolları başının etrafında, ahırın zeminindeki samanların üzerine attı kendini.

Saniyeler geçti. Başını kaldırdı. Tek boynuzlu at maşrapanın önünde durmuştu, kaynatılıp şeker ve baharat eklenmiş şarabın içine boynuzunu daldırmakta idi.

Bir anda Tristran ayaklarının üzerine dikildi. Şarap buhar çıkarıyor ve kabarcıklanıyordu ve o anda Tristran'ın hatırına -uzun zaman önce unutulmuş bir peri masalından ya da çocukluk bilgilerine ait bir parçadan yüzeye ulaşan bilgi- geldi ki, bir tek boynuzlu atın boynuzuna işlemeyen şey...

"Zehir miydi?" diye fısıldadı ve tek boynuzlu at başını kaldırarak Tristran'ın gözlerinin içine uzun uzun baktı ve Tristran gerçeğin bu olduğunu anladı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Hanın etrafında rüzgar çıldırmış

bir cadı gibi çığlıklar atıyordu.

Tristran ahır kapısına doğru koştu, daha sonra durup düşündü. Tüniğinin cebini yoklayarak mumundan geriye tek kalanı, üzerine yapışan kurumuş, bakır rengi bir yaprakla birlikte mum topağını buldu. İnce yaprağı mumdan özenle sıyırdı. Daha sonra yaprağı kulağına kaldırdı ve onun kendisine söylediklerini dinledi.

"Şarap ister miydiniz, asilzadem?" diye sordu uzun kırmızı elbisenin içindeki orta yaşlı kadın, Primus hana girdiğinde.

"Korkarım, hayır," dedi beriki. "Erkek kardeşimin cesedini kaskatı önümde, yerde gördüğüm güne dek sadece kendi şarabımı içeceğime ve sadece kendi elde ettiğim ve hazırladığım yemeği yiyeceğime dair şahsıma ait bir batıl inancım var. Bir itirazınız yoksa, burada da böyle yapacağım. Elbette ki, size kendi şarabınızı içiyormuşum gibi karşılığını ödeyeceğim. Zahmet olmazsa şu şişemi soğukluğunun geçmesi için ateşin yanına koyabilir misiniz acaba? Şimdi, yolculuğumda bir arkadaşım var, atlarıma bakan genç bir adam; o öyle bir ant içmiş değil ve eminim ki, ona bir kupa kara bira gönderebilirseniz kemiklerini ısıtmaya yarayacaktır."

Bar kızı reverans yaptı ve tekrar mutfağa seğirtti.

"Pekala, ev sahibim," dedi Primus beyaz sakallı han-

cıya, “burada, dünyanın bir ucunda yatakların nasıl? Saman şiltelerin var mı? Yatak odalarında ateş var mı? Ayrıca çoğalan bir hoşnutlukla görüyorum ki, şöminenizin önünde bir küvet var; hazırda bir bakır kazan dolusu kaynar su bulunursa daha sonra bir banyo yaparım. Ancak bunun için size küçük bir gümüş sikkeden fazlasını ödeyemem, ha.”

Hancı karısına baktı, “Yataklarımız güzeldir, ayrıca siz ve arkadaşlarınız için hizmetçi kıza yatak odasında bir ateş hazırlattıracağım,” diye konuştu karısı da. Primus suları damlayan siyah uzun elbisesini çıkardı ve ateşin yakınına, yıldızın hâlâ nemli olan mavi elbisesinin yanına astı. Daha sonra döndü ve masada oturan genç hanımı gördü. “Bir başka misafir mi?” dedi. “Hoş bulduk, asil bayan, bu muzır havada.” Bu anda bitişikteki ahırdan gürültülü bir çatırdama geldi. “Bir şey atları huzursuz etmiş olmalı,” dedi Primus kaygılı bir ifadeyle.

“Belki yıldırımdır,” dedi hancının karısı.

“Evet, belki,” dedi Primus. Başka bir şey zihnini meşgul ediyordu. Yıldızın yanına vardı ve birkaç kalp atımı boyunca onun gözlerinin içine dikti bakışlarını. “Sen...” diye duraksadı. Daha sonra kuşku duymaksızın, “Sende babamın taşı var. Sende Stormhold’un Erki var.”

Kız mavi gökyüzü rengindeki gözlerle ona ters ters baktı. “Peki öyleyse,” dedi. “Onu benden iste, böylece ben de o aptal zımbırtıdan kurtulmuş olurum.”

Hancının karısı aceleyle yanlarına geldi ve masanın

başında dikildi. “Şu anda öteki misafirleri rahatsız etmenize izin veremem, sevgili dostlarım,” dedi Primus’a sertçe.

Primus’un gözleri masanın başında, tahtasının üstünde duran bıçaklara kaydı. Onları tanıdı; Stormhold’un tonozlarında o bıçakların resimlerinin çizildiği ve adlarının verildiği tomarlar vardı. Eski şeylerdi, yeryüzünün İlk Çağı’ndan.

Hanın ön kapısı çarpılarak açıldı.

“Primus!” diye bağırdı Tristran, içeri koşarak. “Beni zehirlemeye çalıştılar!”

Lord Primus kısa kılıcına uzandı, fakat daha elini atarken cadı kraliçe bıçakların en uzununu aldı ve yumuşak, ustalıklı tek bir hareketle bıçağın keskin ağzını adamın boğazından geçiriverdi...

Tristran için her şey takip edemeyeceği kadar hızlı gelişti. İçeri girdi, yıldızı ve Lord Primus’u, hancıyı ve garip ailesini gördü, derken kan ateşin ışığında al bir fıskiye olmuş fışkırıyordu.

“Yakala onu!” dedi kırmızı elbiseli kadın. “Veledi yakala!”

Billy ve kız Tristran’a doğru koştular ve tek boynuzlu atın hana girmesi tam da o anda oldu.

Tristran kendini kenara attı. At arka ayakları üzerinde şahlandı ve sivri toynaklarının birinden gelen bir darbe bar kızının ayaklarını yerden kesti.

Billy başını öne eğdi ve paldır küldür, sanki ona alnıyla tos vurmak üzereymiş gibi ata doğru koştu. At da

başım eğdi ve Hancı Billy talihsiz sonuyla buluştu.

"*Aptalf*" diye haykırdı hancının karısı küplere binmiş bir halde, sonra da iki elinde birer bıçak, kan sağ elini ve ön kolunu elbisesinin rengine boyanmış iken atın üzerine doğru ilerledi.

Tristran kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine atmış ve şömineye doğru emeklemişti. Mum topağını, onu buraya getirmiş olan mumdan geriye tek kalanı tutmuştu sol elinde. Onu yumuşak ve şekillendirilebilir duruma gelene kadar avucunda sıkmıştı.

"Bu işe yarasa iyi olur," dedi Tristran kendi kendine. Ağacın neden bahsettiğini bildiğini umuyordu.

Arkasında tek boynuzlu at acıyla feryat etti.

Tristran dar yeleğinden bir şerit kopardı ve mumu onun etrafına kapadı.

"Neler oluyor?" dedi, ellerinin ve dizlerinin üzerinde Tristran'a doğaı emeklemiş olan yıldız.

"Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti Tristran.

O sırada büyücü kadın uludu; tek boynuzlu at boynuzunu omzuna saplamıştı. Zafer kazanmışçasına onu yerden kaldırdı, yere savurmaya ve daha sonra sivri toynaklarının altında öldürene değin paramparça etmeye hazırlandığı sırada, büyücü kadın boynuza geçirilmiş olduğu halde sağa sola yalpaladı ve kaya camından bıçakların daha uzun olanının ucunu atın gözüne ve ta kafatasından içeriye sapladı.

Hayvan hanın ahşap döşemesine devrildi, yan tarafın-

dan, gözünden ve açık ağzından kan damlıyordu. Önce dizlerinin üzerine düştü ve daha sonra, can bedenini terk ettiğinde de tamamen yıkıldı. Atın dili alacaydı ve son derece dokunaklı bir biçimde ölü ağzından dışarı uzanmıştı.

Cadı kraliçe bedenini boynuzdan çekip çıkardı ve bir eliyle yaralı omzunu kavrayarak, diğeriyle satırı tutarak sallana sallana ayakları üzerine doğruldu.

Gözleri odayı tararken ateşin yanında birbirlerine sokulmuş olan Tristran'ı ve yıldızı buldu bir anda. Ağır ağır, eziyet veren bir yavaşlıkla, bir elinde satır ve yüzünde bir gülümsemeyle sarhoş gibi sallanarak onlara yaklaştı.

"Huzur içindeki bir yıldızın yanan altın yüreği biraz korkmuş bir yıldızın titreyen yüreğinden çok daha güzel," dedi onlara, sesinde acayip bir sakinlik ve bedeninden ayrılmışlık vardı, adeta o kan sıçramış surattan gelmiyordu. "Yine de korkmuş ve ürkmüş bir yıldızın kalbi bile hiç kalp olmamasından çok daha iyidir."

Tristran yıldızın elini sağ eline aldı. "Ayağa kalk," dedi ona.

"Yapamam," dedi yıldız basitçe.

"Ayağa kalk, yoksa şimdi öleceğiz," dedi Tristran ona, ayakları üzerine kalkarken. Yıldız başıyla onayladı ve acemice, ağırlığını ona vererek kendini ayakları üzerine çekmeyi denemeye başladı.

"Ayağa kalk, yoksa şimdi öleceksiniz ha?' diye taklit

etti büyücü kraliçe. “Hadi canım, şimdi öleceksiniz çocuklar, ayakta ya da oturarak. Hepsi aynı benim için.” Onlara doğru bir adım daha attı.

“Şimdi,” dedi Tristran, bir eli yıldızın kolunu kavrar, diğeri eğreti mumunu tutarken, “şimdi, *yürür*

Ve sol elini ateşin içine soktu.

Acı vardı ve alev alev yanıyordu, öyle ki, çığlıklar attı ve cadı kraliçe ona cisim bulmuş çılgınlıkmış gibi dik dik baktı.

Daha sonra uydurma fitili tutuştu ve sabit bir mavi alevle yandı, böylece çevrelerindeki dünya donuk bir halde titremeye başladı. “Lütfen, yürü,” diye yalvardı yıldıza. “Beni bırakma.”

O da bir adım attı beceriksizce.

Cadı kraliçenin ulumaları kulaklarında çınlayarak arkalarında bıraktılar hanı.

Yerin altındaydılar ve mum ışığı ıslak mağara duvarlarına titrek parıltılar düşürüyordu ve bir sonraki aksak adımlarında ay ışığında beyaz kumdan bir çöldeydiler ve üçüncü adımlarında yerin epeyce üzerinden, aşağılarındaki tepelere, ağaçlara ve nehirlere bakıyorlardı.

Ve o sırada mumun son kalanı Tristran’ın elinin üzerinden aktı, bu anda yanma onun için dayanılmaz hale geldi, ardından da son alev bir daha yanmamak üzere söndü.

Bölüm
8

Havada Duran Şatolardan Ve Diğer Konulardan Söz Edildiğidir

Dağlarda şafak vaktiydi. Son birkaç günün fırtınaları dinmişti ve hava temiz ve serindi.

Uzun boylu ve kargaya benzeyen, Stormholdlu Lord Septimus, kaybetmiş olduğu bir şeyi arıyormuş gibi çevresine bakınarak dağ geçidinden yukarı yürüdü. Kabarık tüylü ve ufak tefek, kahverengi bir dağ midillisini yanında götürüyordu. Geçidin genişlediği yerde sanki aradığını patikanın yanında bulmuş gibi, durdu. Küçük, tahrip edilmiş bir gezi arabasıydı bu, yan devrilmişti, bir keçi arabasından biraz büyükçeydi. Yanında uzanmış iki beden vardı. İlki beyaz bir tekeye aitti, başı kandan kırmızıya boşanmıştı. Septimus yoklamak niyetiyle ölü keçiyi ayağıyla dürterek başını kımıldattı; boynuzlarından eşit uzaklıkta, alnına derin ve öldürücü bir darbe almıştı. Keçinin yanı başında genç bir adamın bedeni vardı, ölümdeki yüzü muhtemelen yaşamdakine de olduğu gibi ifadesizdi. Nasıl öldüğünü gösteren hiçbir darbe yoktu, şakağının üzerindeki kurşuni bir ezikten başka hiçbir şey.

Bu bedenlerden birkaç metre ötede, yarısı bir kayanın ardına gizlenmiş, koyu renk elbiseler içinde, yüz üstü duran bir adamın cesediyle karşılaştı Septimus. Adamın teni solgundu ve kan altındaki kayalık zeminde gölcük oluşturmuştu. Septimus bedenin yanına çömeldi ve ihtiyatla, başını saçlarından tutup kaldırdı; boğazı ustalıkla, bir kulaktan diğerine kadar yarılarak kesilmişti. Septimus cesede afallayarak baktı. Onu *tanıyordu*, yine de...

Ve daha sonra yalın, gürültüyü andıran kuru bir öksürükle gülmeye başladı. "Sakalın," dedi cesede yüksek sesle, "sakalını kesmişsin. Sakalın olmadan seni tanımayacakmışım gibi, Primus."

Gri rengiyle öteki kardeşlerinin yanında hayalet olarak dikilen Primus, "Beni tanıyacaktın, Septimus. Fakat bu bana sen beni tanımadan seni fark edebileceğim birkaç saniye kazandıracaktı," dedi ve ölü sesi diken çalılığını takırdatan sabah melteminden farksızdı.

Septimus ayağa kalktı. O sırada güneş onu ışınlarıyla çevreleyerek Göbek Dağı'nın en doğudaki zirvesinin üzerinde yükselmeye başlamıştı. "Böylece ben Stormhold'un seksen ikinci lordu oluyorum," dedi yerdeki cesede, sonra kendi kendine, "Yüksek Kayalıklar'ın Efendisi, Sarmal Şehirler'in Derebeyi Kahyası, Kalenin Bekçisi, Huon Dağı'nın Soylu Koruyucu Lordu ve tüm geriye kalanları söylemiyorum bile."

"Boynunun etrafında Stormhold'un Erki olmadığı sü-

rece olmuyorsun, kardeşim," dedi Quintus, ters ters.

"Ayrıca intikam konusu da var," dedi Secundus, geçit boyunca uğuldayan rüzgarın sesinde. "Her şeyden önce kardeşinin katilinden intikam almalısın. Kan kanunudur bu."

Onları duymuş gibi başını iki yana salladı Septimus. "Ne diye birkaç gün daha bekleyemedin, kardeşim Primus?" diye sordu ayaklarının dibindeki cesede. "Seni kendim öldürmüş olacaktım. Ölümün için harika bir planım vardı. *Düşün Yüreğinde* bulunmadığının farkına vardığımda geminin filikasını çalarak senin peşine düşmem çok az vaktimi aldı. Şimdi ise zavallı leşinin intikamını almak zorundayım, üstelik sadece soyumuzun ve Stormhold'un onuru adına."

"Öyleyse Septimus Stormhold'un seksen ikinci lordu olacak," dedi Tertius.

"Öncelikle, insanı yumurtadan çıkmamış civcivlerin sayısal değerini aşırı ayrıntılı olarak hesaplamaya karşı uyaran, atasözü kabilinden bir deyiş vardır," diye belirtti Quintus.

Septimus gri bir tomruğa karşı işemek için bedenden uzaklaştı. Daha sonra Primus'un cesedine döndü. "Seni öldürmüş olsaydım burada çürümeye bırakırdım," dedi. "Ancak o zevk bir başkasına ait olduğundan seni biraz yanımda taşıyacak ve kartallar tarafından yenmek üzere yüksekteki bir kayalığa bırakacağım." Hemen ardından, harcadığı çabayla hırıldayarak, önü yapış yapış olmuş

bedeni yerden kaldırdı ve sürükleyerek midillinin sırtına taşıdı. Cesedin kemerini yoklayarak rünlerin olduğu keseyi çekip aldı. “Bunlar için sağol, kardeşim,” dedi ve cesedin sırtına hafifçe vurdu.

“Gırtlağımı yaran kaltaktan intikam almazsan boğazında kalsın onlar,” dedi Primus, yeni günü selamlamak üzere uyanan dağ kuşlarının sesinde.

Küçük bir kasaba büyüklüğündeki kaim, beyaz bir kümülüs bulutunun üzerinde yan yana oturdular. Altlarındaki bulut yumuşak ve biraz soğuktu. İçine gömüldükçe daha da soğuyordu ve Tristran yanmış elini olabildiğince hızla onun dokusunun içine daldırdı; doku kendisine hafifçe direnmekle birlikte elini kabul etti. Bulutun içi süngersi ve soğuk, aynı anda gerçek ve hayali geliyordu insana. Bulut elindeki acının birazını dindirerek onun daha açık düşünmesine olanak tanıdı.

“Pekala,” dedi bir zaman sonra, “korkarım her şeyi epeyce birbirine karıştırdım...”

Yıldız bulutun üzerinde, yanı başında oturuyordu, üzerinde handaki kadından ödünç almış olduğu uzun elbise, kırık ayağı önündeki yoğun pusa doğru uzatılmış olarak. “Hayatımı kurtardın,” dedi, sonunda. “Öyle değil mi?”

“Sanırım bunu yapmış olmalıydım, evet.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi. “Zaten her şey için

senden nefret ediyordum, ancak şimdi senden her şeyden fazla nefret ediyorum."

Tristran yanık elini bulutun ferahlatıcı serinliği içinde büktü. Yorgun ve biraz baygın hissediyordu kendini. "Özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü," dedi yıldız ona, sesi gergindi, "hayatımı kurtardığın için sen, halkımın kanunlarına göre, benden sorumlusun, ben de senden. Sen nereye gidemen ben de gitmek zorundayım."

"Vay canına," dedi. "O kadar fena sayılmaz, değil mi?"

"Günlerimi aşağılık bir kurta ya da leş gibi kokan bir domuza veya bataklıktaki bir gulyabaniye zincirlenmiş olarak geçirmeyi tercih ederim," dedi yıldız ona, dosdoğru.

"İçtenlikle söylüyorum ki, o kadar kötü değilim," dedi ona, "beni tanımaya başladığında. Bak, bütün o seni zincirleme işi için üzgünüm. Belki her şeye yeni baştan başlayabiliriz, hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz. Haydi şimdi, benim adım Tristran Thorn, sizinle tanışağıma memnun oldum." Yanmamış elini ona doğru uzattı.

"Ay Ana esirgesin beni!" dedi yıldız. "Bunu yapmaktansa elini tutardım bir-"

"Yapardın eminim," dedi Tristran, bu defa neyle yerilerek karşılaştırılacağını öğrenmek için beklemeden. "Üzgün olduğumu *söyledim,''* dedi ona. "Yeniden başlayalım. Ben Tristran Thorn. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yıldız iç geçirdi.

Hava yerden bu denli yukarıda, seyrek ve soğuktu; bu-

nurda birlikte güneş sıcaktı ve çevrelerindeki bulut şekilleri Tristran'a düşsel bir şehri ya da yeryüzüne ait olmayan bir kasabayı çağrıştırıyordu. Çok, çok aşağılarda gerçek dünyayı görebiliyordu; güneş ışığı her bir minik ağacı iğne gibi deliyor, kıvrıla kıvrıla giden her bir nehri pırıltılar saçan ince, gümüşi bir salyangoz izine dönüştürüyor ve Perili Ülke'nin manzarasını çepeçevre sarıyordu.

"Eee?" dedi Tristran.

"Evet," dedi yıldız. "Kocaman bir şaka bu değil mi? Sen nereye gidersen ben de oraya gitmeliyim. Beni öldürse bile." Eliyle bulutun yüzeyini girdap gibi döndürerek pusu dalgalandırdı. Daha sonra, bir an için, elini Tristran'mkine değdirdi. "Kız kardeşlerim bana Yvaine derlerdi," dedi ona. "Çünkü ben bir akşam yıldızıydım."

"Bize bak bir," dedi. "Kusursuz bir ikili. Sen kırık bacağınla, ben elimle."

"Bana elini göster."

Tristran elini bulutun serinliğinden çıkardı; eli kırmızıydı ve her bir yanında ve ardında alevlerin derisini yalamış olduğu yerlere su kabarcıkları toplanmakta idi.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Aslında, bir hayli acıyor."

"Güzel," dedi Yvaine.

"Elim yanmış olmasaydı muhtemelen ölmüş olacaktın şimdi," diye belirtti. Yıldız utanarak önüne bakma lütfunda bulundu. "Biliyor musun," diye ekledi Tristran, konuyu değiştirerek, "çantamı deli kadının hanında bıraktım. Şim-

di hiçbir şeyimiz yok, içinde dikildiğimiz giysiler dışında."

"İçinde oturduğumuz," diye düzeltti yıldız.

"Yiyecek yok, su yok, aşağı inmenin hiçbir yolu bulunmaksızın dünyadan neredeyse yarım mil yukarıdayız ve bulutun nereye gittiği üzerinde hiçbir denetimimiz yok. Üstelik ikimiz de yaralıyız. Atladığım bir şey kaldı mı?"

"Dağılan ve hiçliğe karışan bulutlarla ilgili bölümü unuttun," dedi Yvaine. "Böyle yapıyorlar. Onları gördüm. Bir başka düşüşten sağ çıkamam."

Tristran omuz silkti. "Tamam," dedi. "Muhtemelen sonumuz geldi o halde. Yine de burada, yukarıdayken etrafa göz atabiliriz pekala."

Yvaine'in ayaklarının üzerine kalkmasına yardım etti ve beceriksizce, ikisi bulutun üzerinde sendeleyen birkaç adım atabildi. Daha sonra Yvaine tekrar oturdu. "Yararı yok bunun," dedi ona. "Sen git ve etrafa bakın. Ben burada seni bekleyeceğim."

"Söz mü?" diye sordu Tristran. "Bu defa kaçmak yok mu?"

"Yemin ederim. Annem ay üzerine yemin ederim," dedi Yvaine, hüzünle. "Hayatımı kurtardın."

Tristran da bununla yetinmek zorundaydı.

Saçının büyük bölümü beyazlatılmıştı şimdi ve yüzü sarkmıştı, ayrıca boğazında, gözlerinde ve ağzının köşe-

lerinde teni kırışmıştı. Eteği parlak, kan kırmızısı renkte olmakla birlikte yüzünde hiçbir renk yoktu; omzundan yırtılmıştı ve yırtığın altında büzüşmüş ve iç bulandırıcı bir haldeki derin bir yarayı görmek mümkündü. Siyah arabasını Çoraklar boyunca sürerken rüzgar saçlarını kamçı gibi yüzüne çarpıyordu. Dört aygır sıklıkla tökezliyordu; yoğun ter sağrılarından damla damla akıyor ve dudaklarından kanlı bir köpük damlıyordu. Yine de toynakları, Çoraklar'ın içinden geçen, hiçbir şeyin yetişmediği çamurlu patika üzerinde güçlükle yol almakta idi.

Limlimler'den en yaşlısı olan cadı kraliçe, Çoraklar'ın bataklık toprağından bir iğne gibi fırlayan bakır küfü rengindeki bir kayanın doruğunun yanında atları dizginledi. Daha sonra, artık ilk, hattâ ikinci gençliğinde bile olmayan her hanımdan beklenebileceği kadar yavaşça, sürücü koltuğundan ıslak toprağa indi.

Arabanın etrafını dolaştı ve kapıyı açtı. Bunu yaptığı anda tek boynuzlu atın ölüsünün başı yere devrildi, kadının bıçağı hâlâ soğumuş göz çukurundaydı. Cadı arabanın içine tırmandı ve atın ağzına asılarak araladı. Vücut katılaşması kendini göstermeye başladığından çene güçlükle açıldı. Cadı kadın kendi dilini sertçe ısırdı, ağzının içinde acıyı metal keskinliğinde duyacak kadar sertçe ısırdı, kan tadını alana değin ısırdı. Dilini ağzının içinde burgaç gibi döndürerek kanı tükürükle karıştırdı (ön dişlerinden birkaçının gevşemeye başladığını hissedebiliyordu), daha sonra ölü atın alacalı dilinin üzerine

tükürdü. Kan cadının dudaklarını ve çenesini lekeledi. Burada yazılmayacak olan birkaç hece söyledi hırıltıyla, ardından da atın ağzını tekrar kapadı. "Arabadan in," dedi ölü hayvana.

At kaskatı bir şekilde biçimsizce başını kaldırdı. Daha sonra, yeni doğmuş bir tay ya da yürümeyi henüz öğrenen bir geyik yavrusu gibi bacaklarını kımıldattı ve seğirtip kendini dört ayağı üzerine dikiltti, sonra da yarı inerek, yarı düşerek arabanın kapısından çamura yığılıverdi ve kendini ayaklarının üzerine kaldırdı. Arabanın içindeyken üzerine yattığı sol yanı şişmiş, ayrıca kandan ve vücut sıvılarından kararmıştı. Ölü at, yarı kör bir halde yeşil kayanın sivri ucuna doğru sendeleyerek ilerledi, ta ki dibinde, bir duanın tüyler ürpertici taklidini sergileyerek ön bacaklarının dizlerinin üzerine çöktüğü bir dermansızlık durumuna varana değin.

Cadı kraliçe aşağı uzandı ve bıçağını hayvanın göz çukurundan çekip çıkardı. Tek boynuzlu atın boğazını bir uçtan bir uca yardı. Açmış olduğu uzun ve derin yaradan kan ağır ağır sızmaya başladı. Arabaya döndü ve satırıyla geri geldi. Daha sonra atın boynunu bedeninden ayırana değin yarmaya girişti ve yaralı kafa bu anda hafif tuzlu kanın koyu kırmızı birikintisiyle dolmakta olan kayanın oyuğuna devrildi.

Tek boynuzlu atın kafasını boynuzundan tuttu ve onu kayanın üzerine, bedeninin yanına koydu; ardından da, oluşturmuş olduğu kızıl gölcüğü haşin, gri gözlerle izle-

di. İki surat gölcüğün içinden ona dik dik bakıyordu; kendisinin o anki halinden epeyce yaşlı görünen iki kadındı bunlar.

"Nerede o?" diye sordu ilk yüz, huysuzca. "Onunla ne yaptın?"

"Şu haline bak!" dedi Limlimler'in İkincisi. "Saklamış olduğumuz gençlikten son kalanı da götürdün; uzun, çok uzun zaman önce onu kendim yıldızın göğsünden sökmüştüm, çığlıklar atarak debelenmesine ve kıyametleri koparmasına karşın. Görünüşüne bakılırsa gençliğin büyük bölümünü daha şimdiden çarçur etmişsin."

"Çok yaklaştım," dedi büyücü kadın gölcüğün içindeki kız kardeşlerine. "Fakat onu koruyan tek boynuzlu bir atı vardı. Şimdi atın kafası bende ve onu yanımda getireceğim, çünkü sanatlarımızda yeni bilenmiş tek boynuzlu at boynuzu kullanmayalı uzun zaman oldu."

"Tek boynuzlu atın boynuzunun cehenneme kadar yolu var," dedi en genç kız kardeşi. "Yıldızdan ne haber?"

"Onu bulamıyorum. O artık Perili Ülke'nin içinde değil adeta."

Bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi kız kardeşlerinden biri. "O hâlâ Perili Ülke'de. Fakat Duvar'daki Panayır'a gidiyor ve o da duvarın diğer tarafındaki dünyaya fazlasıyla yakın. Bir kere o dünyaya girdi mi, bizim için elden gitmiş demektir."

Çünkü her biri biliyordu ki, yıldız duvarı geçerek var

oldukları haldeki nesnelerin dünyasına girecek olursa, bir zamanlar gökyüzünden düşmüş olan bir metalik kaya parçası yığınından farksız olacaktır bir anda; soğuk ve ölü ve de onlara hiçbir yarar sağlamayan.

"O halde Diggory Hendeği'ne giderek orada bekleyeceğim, çünkü Duvar'a giden herkes o yoldan geçmek zorundadır."

İki yaşlı kadının yansıları hoşnutsuz bir tavırla havuzdan göz süzdü. Cadı kraliçe dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi (şu *üstteki gece olmadan çıkacak*, diye düşündü, *böyle sallandığına bakılırsa*) ve daha sonra kanlı havuzcuğa tükürdü. Dalgalar bir ucundan diğerine yayılarak Limlimler'in bütün izlerini yok etti; artık havuz yalnızca Çoraklar'ın üzerindeki gökyüzünü ve onlardan daha yukarılardaki belirsiz beyaz bulutları yansıtıyordu.

Tek boynuzlu atın başsız cesedini tekmeleyerek onu bir yanının üstüne yıktı. Daha sonra atın başını kaldırıp aldı ve beraberinde sürücü koltuğuna çıkardı. Onu yanına yerleştirdi, dizginleri aldı ve inatlaşan atları kamçılayarak yorgun bir tırısa kaldırdı.

Tristran bulutun sivri tepesine oturdu ve neden büyük bir hevesle okuduğu ucuz polisiyelerin kahramanlarından hiçbirinin asla acıkmadığını merak etti. Midesi gurulduyor ve eli fena halde canını yakıyordu.

Maceraların hepsi yerlerinde çok güzel, diye düşündü, fakat düzenli yomek ve acıdan muafiyet konusunda da söylenecek çok şey var.

Yine de yaşıyordu ve rüzgar saçlarının arasındaydı, bulut ise gökyüzünde pupa yelken giden bir kalyon gibi rüzgarın önünde seyrediyordu. Dünyanın dört bir yanına yukarıdan bakarken, kendini o anda olduğu kadar canlı hissettiğini hatırlamıyordu hiç. Gökyüzünde bir gökyüzülük ve dünyada bir şimdilik vardı, önceden asla görmemiş ya da hissetmemiş veya farkına varmamış olduğu.

Her nasflsa sorunlarının üzerinde olduğunu kavrıyordu, tıpkı dünyanın üzerinde olduğu gibi. Elindeki acı epeyce ötelerdeydi. Yaptıklarını ve maceralarını düşündü ve de önündeki yolculuğu; sonuçta bütün olay Tristran'a birden çok önemsiz ve çok berrak göründü. Bulutun sivri ucunda dikildi ve olanca sesiyle birkaç kere, "Merhabaa!" diye seslendi. Hattâ tüniğini başının üzerinde salladı, bunu yaparken kendini biraz salak hissederek. Daha sonra sivri tepeden indi; dibe üç metre kala adımlayacağı yeri ıskaladı ve bulutun puslu yumuşaklığının içine düştü.

"Ne için bağırıp duruyordun?" diye sordu Yvaine.

"İnsanlara burada olduğumuzu bildirmek için," dedi Tristran ona.

"Hangi insanlara?"

"Hiç bilemezsin," dedi ona. "İyisi mi hiçbir şey söylemediğim için bizi gözden kaçıracak olan *oradaki* insan-

lardansa, orada olmayan insanlara sesleneyim."

Yıldız buna cevaben hiçbir şey söylemedi.

"Düşüyordum," dedi Tristran. "Ve düşündüğüm şey de şu: Bana gerekeni -seni Duvar'a geri götürmeyi, Victoria Forester'a vermeyi- hallettiğimizde belki *sana* gerekeni de halledebiliriz."

" *Bana* gerekeni mi?"

"Eh, dönmek istiyorsun, değil mi? Göğün yükseklerine. Geceleri tekrar parıldamak üzere. Öyleyse bunu çözebiliriz."

Yıldız bakışlarını Tristran'a doğru kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Bu olrrtaz," diye açıkladı. "Yıldızlar düşerler. Tekrar yukarı çıkmazlar."

"Sen ilk olabilirsin," dedi ona. *"İnanman* gerek. Yoksa asla gerçek olmaz."

"Asla gerçek *olmayacak,"* dedi yıldız ona. "Senin bağırmanın ortalıkta hiç kimse yokken herhangi birinin dikkatini buraya çekeceğinden daha fazla değil. Benim inanıp inanmamam bir yana, gerçek durumlar böyle. Elin nasıl?"

Omuz silkti. "Acıyor," dedi. "Bacağın nasıl?"

"Acıyor," dedi. "Ama önceki kadar fena değil."

"Hey!" diye bir ses geldi epeyce yukarılarından. "Hey oradakiler! Yardıma ihtiyacı olan kişiler misiniz?"

Güneş ışığında altın rengi parıltılar yayan küçük bir gemiydi bu, yelkenleri dalga dalga kabarıyor ve kırmızı, bıyıklı bir surat yan taraftan sarkarak onlara bakıyordu.

“Sen miydin evlat, az önce zıplayıp sıçrayan?”

“Bendim,” dedi Tristran. “Ayrıca sanıyorum ki, yardıma ihtiyacımız var, evet.”

“Tamamdır,” dedi adam. “Merdiveni yakalamaya hazır olun, o halde.”

“Korkarım arkadaşımın bacağı kırık,” diye seslendi, “ben de elimi yaraladım. İkimizin de bir merdivene tırmanabileceğim sanmıyorum.”

“Sorun değil. Sizi yukarı çekebiliriz.” Bunun üzerine adam uzun bir halat merdiveni geminin kenarından sarkıttı. Tristran sağlam eliyle onu yakaladı ve Yvaine kendini onun üzerine çekerken sabit durmasını sağladı, daha sonra kendisi de onun altında tırmandı. Tristran ve Yvaine’in halat merdivenin ucundan biçimsizce sarktıkları esnada yüz geminin yan tarafından kayboldu.

Gökyüzü gemisi rüzgara kapılarak merdivenin buluttan ayrılıp yükselmesine ve Tristran ile Yvaine’in havada ağır ağır dönmelerine neden oldu.

“Şimdi, çek!” diye bağırdı birkaç ses bir ağızdan ve Tristran bir metre kadar yukarı çekildiklerini hissetti. “ *Çek! Çek! Çek!*" Her bir bağırış daha yukarı çekildiklerinin işareti oluyordu. Üzerinde oturmuş oldukları bulut aşağılarında değildi artık; bunun yerine Tristran’ın bir mil ya da daha fazla olduğunu tahmin ettiği bir düşüş uzaklığı vardı. Yanık elinin dirseğini halat merdiveninin etrafında çengel yaparak halata sıkıca asıldı.

Yukarı doğru bir diğer ani çekilmede Yvaine gemi

parmaklığının tepesiyle aynı seviyeye geldi. Birisi onu özenle kaldırdı ve güvertenin üzerine oturttu. Tristran kendisi tırmanarak parmaklığı aştı ve meşe güvertesinin üstüne devriliverdi.

Kırmızı suratlı adam elini uzattı. "Gemiye hoşgeldiniz," dedi. "Bu bağımsız gemi *Perdita,* bir şimşek arama seferinde seyir halinde. Kaptan Johannes Alberic hizmetinizdedir." Göğsünün derinlerinden öksürdü. Ardından da, Tristran yanıt olarak tek söz edemeden kaptan Tristran'ın sol elini fark etti ve, "Meggot! Meggot! Tanrı cezanı versin, neredesin? Hemen buraya! Yolcuların bakıma ihtiyacı var. İşte delikanlı, Meggot elin için gerekeni yapacaktır. Saat altıyı vurduğunda yemek yeriz. Benim masamda oturacaksınız," dedi.

Az sonra, patlamaya hazır duran taranmamış havuç kırmızısı saçlarıyla sinirli bir görüntüsü olan bir kadın -Meggot- güvertenin altında kendisine eşlik ediyor ve eline onu serinletip acısını hafifleten yoğun, yeşil bir merhem sürüyordu. Sonrasında (tıpkı okumuş olduğu denizci öykülerinde olduğu gibi gemi mutfağı diye bahsettiklerinin farkına vararak keyiflendiği) mutfağın yanındaki küçük bir yemek odası olan karmakarışık yere götürdü.

Tristran sahiden de kaptanın masasında yemek yiyebilirdi, gerçi aslına bakılırsa yemekhanede başka masa da yoktu. Kaptan ve Meggot'a ek olarak mürettebatın beş üyesi daha vardı, bütün konuşmaları yapmayı bir

elinde bira bardağı, öbür eli değişimli olarak kısa ve kalın piposunu tutmakla ve ağzına yiyecek taşımakla meşgul olan Kaptan Alberic'e bırakmaktan hoşnut görünen, birbiri eriyle benzerlik taşımayan bir takımdı bu.

Yemek sebzeler, fasulye ve arpayla yapılmış koyu bir çorbaydı, Tristran'ı doyurdu ve memnun etti. İçecek olarak Tristran'ın o güne değin tatmış olduğu en berrak, en soğuk su vardı.

Kaptan onlara nasıl olup da kendilerini yükseklerdeki bir bulutun üzerinde bulduklarına dair hiçbir soru sormadı, onlar da kendiliklerinden hiçbir yanıt vermediler. Tristran'a ikinci kaptan Tuhaflık'ın yanında bir ranza sağlandı, kocaman kolları ve ileri düzeyde bir kekemeliği olan sessiz bir adamdı bu, buna karşılık Yvaine Meggot'un kamarasında kaldı ve Meggot da bir branda yatağa taşındı.

Tristran Perili Ülke'nin içindeki yolculuğunun geri kalanı boyunca çoğu kereler geriye dönüp yaşamının en mutlu dönemlerinden biri olarak *Perdita*da geçirdiği zamana bakarken buldu kendini. Mürettebat onun yelkenlerde yardım etmesine izin verdi, hattâ zaman zaman dümeni çevirmeyi ona bıraktılar. Bazen gemi dağlar kadar büyük siyah fırtına bulutlarının üzerinde yol alır ve mürettebat küçük bir bakır sandığın yardımıyla yıldırım gibi hareket eden şeyler arardı. Yağmur ve rüzgar geminin güvertesini temizlerdi ve damlaların suratından aşağı indikleri esnada çoğu zaman kendini neşeyle gülerken ve

fırtınayla kenardan ötelere yuvarlanmaktan korunmak için sağlam eliyle halat parmaklığını yakalarken bulurdu.

Yvaine'den biraz daha uzun ve daha ince olan Meggot ona ödünç birkaç giysi vermişti ki, yıldız ayrı ayrı günlerde yeni bir şey giymekten haz duyarak sevinçle giydi bunları. Çoğu kez kırık bacağına rağmen geminin başındaki oymalı aslanın üzerine tırmanır ve orada otururak aşağıdaki yeryüzünü seyrederdi.

"Elin nasıl?" diye sordu kaptan.

"Çok daha iyi, sağolun," dedi Tristran. Derisi parlıyordu ve yaranın izini taşımaktaydı, ayrıca parmaklarının duyarlılığı pek azdı; yine de Meggot'un merhemi acının büyük bir kısmını almış ve iyileşme sürecini ölçülemez derecede hızlandırmıştı. Güvertede oturmuştu, bacaklarını kenardan sarkıtarak etrafa bakınıyordu.

"Biraz yük ve erzak sağlamak üzere bir hafta içinde demir atacağız," dedi kaptan. "En iyisi sizi orada indirmemiz olacaktır."

"Ah. Teşekkürler," dedi Tristran.

"Duvar'a daha yakın olacaksın. Gerçi yine de nereden baksan on haftalık bir yolculuktur. Belki daha fazla. Ancak Meggot arkadaşının bacağını neredeyse sağlığına kavuşturmuş olduğunu söylüyor. Yakında tekrar ağırlığını taşıyabilecek."

Yan yana oturdular. Kaptan piposuna püfledi; elbiseleri ince bir kül tabakasıyla örtülmüştü, içmediği zamanlarda ise piponun sapım çiğniyor ya da çanağı sivri bir madeni aletle kazıyor veya içine taze tütün basıyordu.

"Biliyor musun," dedi kaptan, gözlerini ufka doğru dikerek, "seni bulmamız tamamen şans eseri değildi. Pekala, seni bulmamız *şans eseri* idi, fakat yarı gözümü senin için açık tuttuğumu söylemek de doğru olacak. Ben ve çevredeki diğer birkaç kişi."

"Neden?" dedi Tristran. "Ayrıca nasıl benim hakkımda bilgi sahibi oldunuz?"

Yanıt olarak kaptan cilalı tahtanın üzerindeki buğuya parmağıyla bir şekil çizdi.

"Bir şatoya benziyor," dedi Tristran.

Kaptan ona göz kırptı. "Fazla yüksek sesle söylenecek bir sözcük değil," dedi, "burada bile. Bunu bir ortaklık olarak düşün."

Tristran ona uzun uzun baktı. "Şapkası ve devasa bir öteberi çıkını olan küçük kıllı bir adam tanıyor musun?"

Kaptan piposunu hafifçe geminin kenarına vurdu. Elinin bir hareketi şatonun resmini çoktan silip yok etmişti. "Evet. Üstelik o senin Duvar'a dönmenle ilgilenen birliğin tek üyesi de değil. Aklıma geldiği üzere, genç bayana söylemen gerekiyor ki, olduğundan başka biri sanılmaya uğraşmak hevesine kapılmış ise ara sıra bir şey -herhangi bir şey- yediği izlenimini vermeye gayret edebilir."

"Sizin yanınızda Duvar'dan hiç söz etmedim," dedi

Tristran. “Siz nereden geldiğimi sorduğunuzda, ‘Ardımızdan’ dedim ve nereye gittiğimizi sorduğunuzda, ‘Önümüze’ dedim.”

“Aferin sana, delikanlı,” dedi kaptan. “Tastamam öyle.”

Bir diğer hafta geçiyordu ki, bu haftanın beşinci gününde Meggot Yvaine’in süyeğinin çıkarılmaya hazır olduğunu açıkladı. Geçici bandajları ve süyeği çıkardı ve Yvaine parmaklıklara tutunup güvertenin etrafında pruvadan güverteye aksarayak yürümeyi denedi. Kısa süre sonra geminin üzerinde zorlanmadan hareket edebiliyordu, hafifçe aksamakla birlikte.

Altıncı günde şiddetli bir fırtına vardı ve bakır kutularına halis altı adet şimşek kapattılar. Yedinci günde limana vardılar. Tristran ve Yvaine kaptana ve bağımsız gemi *Perdita*’mn mürettebatına veda etti. Meggot Tristran’a küçük bir kavanoz yeşil merhem verdi, kendi eli ve Yvaine’in bacağına sürüp ovalaması için. Kaptan Tristran’a kuru etler, meyveler, tütün parçaları, bir bıçak ve bir kav çakmak kutusu (“Ah, zahmet olmaz, delikanlı. Nasıl olsa burada erzak yükleniyoruz”) ile doldurulmuş olan deriden bir omuz çantası verirken Meggot Yvaine’e üzerine küçük gümüşi yıldızlar ve aylar dikilmiş olan mavi ipekten bir elbise hediye etti (“Çünkü bugüne kadar bende asla durmadığı kadar güzel duruyor senin üzerinde, hayatım.”).

Gemi, gövdesine inşa edilecek yüzlerce eve dayanak

olacak kadar kocaman, dev gibi bir ağacın tepesine, diğer bir düzine benzer gökyüzü gemisinin yanına demirledi. İnsanlar ve cüceler, yeraltı hâzinelerini bekleyen gnomlar ve orman perileri ve diğer daha da acayip ahali oturuyordu burada. Gövdenin çevresinde basamaklar vardı ve Tristran ile yıldız onları ağır ağır iniyordu. Tristran tekrar sağlam toprağa bağlı olan bir şeyin üzerinde bulunmaktan memnundu, yine de, asla sözcüklere dökemediği bir biçimde, sanki ayakları bir kez daha yere değdiğinde pek harika bir şeyi yitirmiş gibi düş kırıklığı hissetti.

Liman ağacı ufukta gözden kaybolduğunda üç günlük yolu yürüyerek aşmışlardı.

Geniş ve tozlu bir yolda batıya, günbatımına doğru yolculuk ettiler. Çalılıkların oluşturduğu çitlerin yanında uyudular. Tristran çalılıklardan ve ağaçlardan meyve ve kabuklu yemişler yiyip berrak derelerden su içti. Yolda başka pek az kimseye rastladılar. Olanak bulduklarında Tristran'ın yiyecek ve ahırda üzerinde uyuyacakları biraz saman karşılığında bir öğleden sonra boyunca çalışmayı teklif ettiği küçük çiftliklerde mola verdiler. Kimi zaman yıkanmak, karınlarını doyurmak -ya da yıldızın durumunda, kendine doyurur süsü vermek- ve bütçeleri elverdiğinde kasabanın hanında oda tutmak için yol üzerindeki kasabalarda ve köylerde duruyorlardı.

■ Tristran ve Yvaine, Tepenin Altındaki Simcock kasabasında, bir gulyabani donanmasına zorla asker toplama bö-

lüğüyle sevimsiz bir şekilde sona erebilecek bir karşılaşma yaşadı, öyle ki Yvaine'in hızlı düşünmesi ve sivri dili olmasa Tristran'm hayatının kalanını gulyabanilerin yerin altındaki sonu gelmez savaşlarında dövüşerek geçirmesi olasıydı. Berinlıed Ormam'nda Tristran sarımsı kahverengi devasa kartallardan birine karşı durdu, o ki, her ikisini de yavrularına yedirmek için yuvasına götürecekti ve ne olursa olsun ateş dışında hiçbir şeyden korkusu yoktu.

Fulkeston'daki bir meyhanede, Tristran her birini okul günlerinde ezberlemeye mecbur kılınmış olduğu Coleridge'in "Kubla Khan"ını, Yirmi Üçüncü Mezmur'u, Venedik Taciri'nden "Merhametin Niteliği" konuşmasını ve yanan bir güvertedeki sıvışmayan tek kişi olan bir oğlan çocuğu üzerine bir şiiri ezberden okuyarak muazzam ün kazandı. Kendisine şiir ezberletmedeki çabaları için Bayan Cherry'yi şükranla andı, ta ki Fulkeston ahalisinin onun sonsuza dek kendileri ile kalmasına ve kasabanın bir sonraki ozanı olmasına karar vermiş olduğu ortaya çıkana dek; Tristran ve Yvaine gecenin ortasında kasabadan gizlice savuşmaya mecbur kaldılar ve ancak Yvaine'in kasabanın köpeklerini ayrılırlarken havlamamaya (Tristran'm bazı yönlerden asla tamamen üzerinde netleşemediği bir biçimde) ikna etmesi sayesinde kaçabildiler.

Güneş Tristran'm yüzünü yakarak fındık rengine döndürdü ve giysilerini küf ve toz renklerine soldurdu. Yvaine ay gibi solgun kaldı ve aksaması geçmedi, onca fersah katetmelerine karşın.

Bir akşam, derin bir koruluğun kenarında kamp kurdukları sırada Tristran'ın kulağına önceden hiç duymamış olduğu bir şey geldi; güzel bir melodi, dalga gibi çarpan ve gürültülü. Zihnini görüntülerle doldurdu ve kalbini huşuya ve hazza boğdu. Müzik ona sınırsız boşlukları, havanın engin dehlizleri boyunca anlatılmaz yavaşlıkta dönüp duran dev boyutlu kristal küreleri düşündürdü. Melodi alıp götürdü onu, kendinden ötelere taşıdı.

Uzun saatler olduğu ve sadece dakikalar olduğu söylenebilecek bir zaman sonra sona erdi ve Tristran iç geçirdi. "Harikaydı," dedi. Yıldızın dudakları istem dışı olarak bir gülümsemeye doğru oynadı ve gözleri parlaklaştı. "Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım bu ana kadar şarkı söylemek gelmemişti içimden."

"Buna benzeyen herhangi bir şey duymadım hiç."

"Bazı geceler," dedi yıldız ona, "kız kardeşlerim ve ben birlikte şarkı söylerdik. Buna benzer şarkılar, hepsi sevgili annemize, zamanın doğasına ve parıldamanın hazzına ve yalnızlığımıza dair."

"Özür dilerim," dedi.

"Dileme," dedi yıldız ona. "En azından hâlâ hayattayım. Perili Ülke'ye düşmüş olmakla şanslıydım. Ayrıca sanırım muhtemelen sana rastlamış olmakla da şanslıydım."

"Teşekkürler," dedi Tristran.

"Rica ederim," dedi yıldız. O anda iç geçirme sırası ondaydı ve ağaçlardaki boşlukların arasından gökyüzünü seyre daldı.

Tristran kahvaltı arıyordu. Biraz taze kurtmantarı ve olgunlaşmış, kuruyarak neredeyse çire dönmüş olan mor eriklerle kaplı bir erik ağacı bulmuştu, ağaç altı çalılarında kuşu fark ettiği sırada.

Onu yakalamak için hiçbir girişimde bulunmadı (birkaç hafta önce, akşam yemeği için kocaman gri-kahverengi bir yabani tavşanı yakalamada kıl payı başarısızlığa uğramış olarak, hayvan ormanın kenarında durup küçümsemeyle kendisine baktığı ve "Eh, kendinle gurur duyduğunu ümit ederim, buraya kadar," deyip uzun çimlerin arasına seğirttiği zaman hatırı sayılır bir dehşet yaşamıştı), ne var ki ondan büyülenmişti. Dikkate değer bir kuştu, bir sülün kadar iriydi, ancak her renkten tüyleri vardı, cafcaflı kırmızılar, sarılar, açık maviler. Tropikal bölgelerden gelen bir mülteciye benziyordu; bu yeşil ve eğreltilerle kaplı korulukta son derece ilintisizdi. Ona yaklaştığı sırada kuş korkuyla irkilip sıçradı, daha yakına geldikçe ttıhaf bir biçimde zıplıyor ve şiddetli huzursuzluk çığlıkları koyveriyordu.

Tristran onun dibinde bir dizinin üzerine çökerek rahatlatıcı sözler mırıldandı. Kuşa uzandı. Sıkıntı ortadaydı; kuşun ayağına bağlanmış olan bir gümüş zincir dışarı fırlamış bir kökün kıvrımlı kütüğüne dolaşmış, kuş da bu yüzden hareket edemeden orada takılıp kalmıştı.

Tristran gümüş zinciri özenle çözdü, onu köke takıldı-

ğı yerden çıkardı, bir yandan da kuşun kabarık tüylerini sol eliyle okşuyordu. “İşte,” dedi kuşa. “Yuvana git.” Fakat kuş onun yanından ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine, suratmın ortasına uzun uzun baktı, başı umursamazlıkla bir yana çevrildi. “Bak,” dedi Tristran, kendini hayli tuhaf ve sıkılgan hissederek, “birisi muhtemelen senin için kaygılanacaktır.” Kuşu almak için uzandı.

O sırada bir şey kendisine vurup sersemletti onu; hareketsiz kalmış olmasına karşın, az önce son hızıyla görünmez bir duvarın ortasına toslamış gibi hissetti kendini. Sendeledi ve düşeyazdı.

“Hırsız!” diye bağırdı yaşlı, çatlak bir ses. “Kemiklerini buza çevirecek ve seni bir ateşin önünde kebap edeceğim! Gözlerini oyacak ve birini bir ringa balığına, öbürünü de bir martıya bağlayacağım, böylece denizin ve göğün ikili görüntüleri aklını oynattıracak sana! Dilini debelenen bir kurda dönüştüreceğim, parmaklarınsa usturaya dönecek ve ateş karinaları derini kaşındıracaklar, böylece kendini her kaşıdığında...”

“Konuyu uzattıkça uzatmanıza hiç gerek yok,” dedi Tristran yaşlı kadına. “Kuşunuzu çalmadım. Zinciri bir köke takılmıştı ve sadece onu serbest bıraktım.”

Kadın taranmamış demir kırı saçlarının altından ona kuşkuyla ters ters baktı. Sonra da telaşla öne fırladı ve kuşu aldı. Onu yukarı kaldırdı ve kendisine bir şey fısıldadı, o da acayip, melodili bir cıvıltıyla yanıtladı onu. Yaşlı kadının gözleri kısıldı. “Pekala, belki de söyledik-

lerin tamamen yalan değildir," diye kabul etti, son derece isteksizce.

"Hiçbir bakımdan yalan değil," dedi Tristran, fakat yaşlı kadın ve kuş çoktan ormandaki meydanlığı yarılamışlardı, bu yüzden kurtmantarlarını ve eriklerini topladı ve Yvaine'i bırakmış olduğu yere döndü.

Yvaine yolun kenarında oturmuş dizini ovalıyordu. Kalçası ona acı veriyordu, keza bacağı da, buna karşılık ayakları giderek daha fazla duyarlılık kazanıyordu. Bazen geceleri Tristran onun usulca kendi kendine hıçkırdığını duyuyordu. Ayın kendilerine bir başka tek boynuzlu at göndermesini ümit etti, göndermeyeceğini bilse de.

"Doğrusu," dedi Tristran Yvaine'e. "Bu tuhaftı." Ona sabah yaşananlardan bahsetti ve bunun son olduğunu düşündü.

Elbette ki, yanılıyordu. Birkaç saat sonra Tristran ve yıldız orman yolu boyunca yürürken yanlarından iki gri katır tarafından çekilen ve onu kemiklerini buza çevirmekle tehdit etmiş olan yaşlı kadın tarafından kullanılan parlak boyalı bir karavan geçti. Kadın katırları dizginledi ve kepıikli parmağını Tristran'a doğru büktü. "Buraya gel, delikanlı," dedi.

Tristran ihtiyatla onun yanına vardı. "Evet, hanımefendi?"

"Öyle görünüyor ki, sana bir özür borçluyum," dedi. "Görünüşe bakılırsa doğru söylüyordun. Birden bir sonuca vardım."

“Evet,” dedi Tristran.

“Sana bakayım,” dedi, araba yoluna inerken. Soğuk parmağı Tristran’ın çenesinin altındaki yumuşak yere dokunarak onu başını yukarı kaldırmaya zorladı. Tristran’ın ela gözleri kadının yaşlı yeşil gözlerinin içine uzun uzun baktı. “Yeterince dürüst görünüyorsun,” dedi. “Bana Semele Hanım diyebilirsin. Duvar’a gidiyorum, panayır için. Küçük çiçek tezgahımı işletecek bir oğlanı seve seve kabul edeceğimi düşünüyordum; ben camdan çiçekler satarım, biliyor musun, şimdiye kadar gördüğün en zarif şeylerdir. Sen harika bir panayır oğlanı olursun, hattâ şu senin eline bir eldiven geçirebiliriz, böylece müşterileri ürkütmezsin. Ne dersin?”

Tristran düşünüp taşındı ve, “Affedersiniz,” diyerek dönüp Yvaine’e danıştı. Birlikte tekrar yaşlı kadının yanma geldiler.

“Tünaydın,” dedi yıldız. “Teklifinizi tartıştık ve düşündük ki...”

“Eee?' diye sordu Semele Hanım, gözleri Tristran’a sabitlenmiş olarak. “Orada dilsiz bir yaratık gibi öylece dikilme! Konuş! Konuş! Konuş!”

“Panayırda sizinle çalışmak gibi bir arzum yok,” dedi Tristran, “çünkü orada meşgul olmam gereken kendime ait işlerim var. Bununla birlikte, sizinle yolculuk edebilirsek arkadaşım ve ben seyahatimizin karşılığını ödemeye hazırız."

Semele Hanım başını iki yana salladı. “Bunun yararı

yok bana. Kendi yakacak odunumu toplayabiliyorum, üstelik siz İnançsız ve Ümitsiz için sadece çekilecek bir diğer ağırlık olursunuz. Yolcu almıyorum." Tekrar sürücü koltuğuna çıktı.

"Fakat," dedi Tristran, "size para ödeyebilirim."

Huysuz kocakarı küçümser bir tavırla kesik kesik güldü. "Seyahatinize karşılık olarak alacağım hiçbir şeye sahip olamazsın sen asla. Şimdi, Duvar'daki panayırda benim için çalışmayacaksan git başımdan."

Tristran dar yeleğinin düğme deliğine uzandı ve orada hissetti onu, tüm yolculukları boyunca olduğu kadar soğuk ve mükemmeldi. Onu çıkarıp parmağı ve baş parmağının arasında yaşlı kadına doğru kaldırdı. "Camdan çiçekler sattığını söylüyorsun," dedi. "Bununla ilgilenir misin?"

Yeşil camdan ve beyaz camdan yapılmış bir kardelendi bu, ustalıkla biçimlendirilmişti; daha o sabah çayırdaki çimlerden koparılmış gibiydi ve çiy hâlâ üzerindeydi. Yaşlı kadın bir kalp atımı boyunca ona gözlerini kısarak baktı, yeşil yapraklarını ve sımsıkı beyaz taç yapraklarını seyrediyordu, daha sonra acı ve ince bir çığlık koyverdi; avından olmuş bir kuşun ızdırap dolu çığlığı olabilirdi bu. "Nereden aldın onu?" diye haykırdı. "Onu bana ver! Onu şu anda bana ver!"

Tristran parmağını kardelenin etrafına kapayarak onu gözlerden gizledi ve geriye doğru birkaç adım attı. "Hımm," dedi yüksek sesle. "Şimdi aklıma geliyor ki,

yolculuklarıma başlarken babamdan aldığım bir hediye olan ve pek büyük bir kişisel ve ailevi önemi üzerinde taşıdığını zannettiğim bu çiçeğe derin bir düşkünlüğüm var benim. Kesinlikle bana şans getirdi, şu ya da bu türlü. Belki çiçeği saklamakla daha iyi ederim, hem arkadaşım ve ben Duvar'a yürüyebiliriz."

Semele Hanım tehdit etme ve yüze gülerek aldatma arzusu arasında bocalıyor görünüyordu; üstelik duygular yüzünün ortasında öyle çıplak bir biçimde birbirini izliyordu ki, onları denetim altında tutma çabasıyla neredeyse sarsılıyor gibiydi. Daha sonra kendini toparladı ve özdenetimin zorladığı bir sesle, "Haydi, haydi. Aceleci olmanın gereği yok. Aramızda bir anlaşmaya varılabileceğine eminim," dedi.

"Sahi mi," dedi Tristran, "benim şüphem var. İlgimi çekmesi için çok sıkı bir anlaşma olması gerekir, ayrıca bana ve arkadaşıma karşı tavır ve hareketlerinizin daima iyilik dolu kalacağını sağlama almak için güvenli yolculuk ve buna benzer önlemlere dair belirli güvenceler gerektirecektir."

"Kardeleni tekrar göreyim," diye yalvardı yaşlı kadın.

Parlak renkli kuş, bir bacağının etrafındaki gümüş zinciriyle karavanın açık kapısından kanatlarını çırparak çıktı ve gözünü aşağıdaki gelişmelere dikti.

"Zavallı şey," dedi Yvaine, "böyle zincirlenmiş halde. Neden onu serbest bırakmıyorsunuz?"

Fakat yaşlı kadın ona yanıt vermedi, onu görmezden

geldi ya da Tristran öyle sandı ve dedi ki; "sizi Duvar'a götüreceğim ve onurum ve gerçek adım üzerine yemin ederim ki, yolculuk süresince size zarar verecek hiçbir harekete girişmeyeceğim."

"Ya da hareketsizlikle veya dolaylı hareketle bana ya da arkadaşıma zarar gelmesine meydan vermeyeceksin."

"Söylediğin gibi olsun."

Tristran bir an düşündü. Yaşlı kadına kesinlikle güvenmiyordu. "Duvar'a şimdi bulunduğumuz şekilde, esneklikte ve durumda varacağımıza ve yolda bize yemek ve yatak vereceğine yemin etmeni istiyorum senden."

Yaşlı kadın dilini şaklattı ve ardından başıyla onayladı. Tekrar karavandan aşağı indi, öksürerek gırtlağını temizlemeye çalıştıktan sonra tozun içine tükürdü. Balgam topağını gösterdi. "Şimdi sıra sende," dedi. Tristran onun dibine tükürdü. Ayağını her iki ıslak yerin üzerine sürttü, böylece birleştiler. "İşte," dedi. "ıPazarlık pazarlıktır. Bana çiçeği ver."

Açgözlülük ve şiddetli istek yüzünde öyle belirgindi ki, Tristran bu anda daha iyi bir pazarlık yapabileceğinden emindi, yine de yaşlı kadına babasının çiçeğini verdi. Kadın onu kendisinden aldığında yüzünde ayrık dişli bir sırıtma belirdi. "Hey, o melun çocuğun aşağı yukarı yirmi yıl önce elden çıkardığından daha üstün bu bence. Şimdi, söyle bana, genç adam," diye sordu, keskin, geçkin gözlerle Tristran'a bakarak, "düğme deliğine takmakta olduğunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

“Bir çiçek. Camdan bir çiçek.”

Yaşlı kadın öyle şiddetli ve öyle ani güldü ki, Tristran onun boğulmakta olduğunu sandı. “Bu dondurulmuş bir tılsımdır,” dedi. “Bir güç nesnesi. Bunun gibi bir şey doğru ellerde harikalar ve mucizeler gerçekleştirebilir. Seyret.” Kardeleni başının üzerine kaldırdı ve sonra yavaşça indirdi, Tristran’ın alnına şöyle bir dokunup geçerek.

Yalnız bir kalp atımı boyunca hissettikleri son derece alışılmadık hallerdi, sanki damarlarından kan yerine yoğun, siyah bir şeker pekmezi akıyordu; daha sonra dünyanın şekli değişti. Her şey heyula gibi büyüdü ve dikine yükseldi. Yaşlı kadının kendisi şimdi dişi bir dev olmuştu adeta, görüşü de bulanmış ve karışmıştı.

İki kocaman el aşağı uzandı ve onu özenle kaldırdı. “Karavanların en büyüğü değil bu,” dedi Semele Hanım, sesi alçak, yavaş, akıcı bir vızıltıydı. “Ayrıca, zarar görmeyeceğinize ve Duvar’a yaptığımız yolculukta yedirilip yatırılacağınıza dair yeminime harfi harfine uyacağım.” Sonra da fındık faresini önlüğünün cebine bıraktı ve karavana tırmandı.

“Peki bana ne yapmayı tasarlıyorsun?” diye sordu Yvaine, ancak kadın yanıt vermeyince tamamen şaşırmadı. Yaşlı kadının ardından karavanın karanlık iç kısmına girdi. Yalnız bir oda vardı; bir duvar boyunca deriden ve içinde yüzlerce güvercin yuvası bulunan çamdan yapılmış büyük bir vitrin vardı ve yaşlı kadın kardeleni, bu güvercin yuvalarından birine, yumuşak dikenpamuğun-

dan bir yatağın üzerine koydu. Öteki duvar boyunca, yukarısında bir pencere ve koca bir dolap bulunan küçük bir yatak vardı.

Semele Hanım eğildi ve yatağının altındaki karman çorman yığından tahta bir kafesi çekip aldıktan sonra gözlerini kırpıştırmakta olan fındık faresini cebinden çıkararak kafesin içine yerleştirdi. Daha sonra tahta bir kaseden bir avuç fındık, tohumlu meyve ve çekirdek alıp, karavanın ortasındaki bir zincirin ucuna astığı kafesin içine koydu.

"Haydi bakalım," dedi. "Hem yemek hem yatak."

Yvaine bütün bunları yaşlı kadmın yatağındaki yerinden hayretler içinde izlemişti. "Acaba," diye sordu kibarca, "eldeki kanıta (yani bana bakmamış ya da, gözlerinizi benim üzerime kaydırmış iseniz de bana tek söz etmemiş olmanıza ve arkadaşımı küçük bir hayvana dönüştürdüğünüz halde kendim için böyle t>ir hazırlığın olmayışına) dayanarak, beni ne görebildiğiniz ne de duyabildiğiniz sonucuna varmakta haklı mıyım?"

Cadı yanıt vermedi. Sürücü koltuğuna çıktı, oturdu ve dizginleri eline aldı. Egzotik kuş cadının yanı başına zıpladı ve garip bir biçimde bir kez cıvıldadı.

"Tabii ki sözümü tuttum; hem de harfif harfine," dedi yaşlı kadın, yanıt verirmiş gibi. "Panayır çayırında eski haline dönüştürülecek, böylece Duvar'a gelmeden önce kendi bedenini geri kazanacak. Onu geri döndürdükten sonra da, seni tekrar insana çevireceğim, çünkü hâlâ

senden daha iyi bir uşak bulamadım, budala sürtük. Bütün gün boyunca ayak altında aylak aylak dolaşarak olmadık şeyleri araştırıp sorular sormasına katlanamazdım, üstelik pazarlığa göre onu fındıktan ve çekirdekten daha fazlasıyla beslemem gerekecekti." Kendini sımsıkı sardı ve ileri geri sallandı. "Sahi, beni atlatmak için sabah bir hayli erken kalkman gerekecek. Hem zannımca, o serseminki onca yıl önce beni kendisinden ayırdığın çiçekten çok daha üstün."

Dilini şaklattı ve dizginleri sarstı, böylece katırlar orman yolundan aşağı eşkin gitmeye başladılar.

Cadı arabayı sürerken Yvaine köhne yatağında dinleniyordu. Karavan orman boyunca çatırdayarak ve sarsılarak ilerlemekte idi. Durduğunda uyanıyor ve ayağa kalkıyordu. Cadı uyurken Yvaine karavanın çatısında oturarak yıldızlara bakıyordu. Kimi zaman cadının kuşu onunla oturuyor, o zaman kendisi de onu okşayarak üzerine titriyordu, çünkü çevrede varlığını kabul eden bir şeye sahip olmak güzeldi. Ancak cadı ortalıktayken kuş onu tamamen görmezden geliyordu.

Yvaine zamanının büyük bölümünü başı pençelerinin arasında iki büklüm olarak derin uykuda geçiren fındık faresi için de kaygılanıyordu. Cadı yakacak odun toplamak ya da su getirmek için dışardayken Yvaine kafesini açarak onu okşuyor, onunla konuşuyor ve bazı zamanlarda da, ona şarkı söylüyordu, kendisine siyah mürekkep damlalarını andıran sakin, uykulu gözlerle bakan ve

ayva tüyünden daha yumuşak tüyleri olan fındık faresinde Tristran'dan herhangi bir şey kalıp kalmadığını ayırt edemese de.

Her gün yürümediği için kalçası canını yakmıyor ve ayakları ona çok fazla acı vermiyordu. Sürekli aksayacaktı, biliyordu, çünkü Tristran elinden gelenin en iyisini yapmış olmasına karşın kırık bir kemiği onarmaya gelince bir cerrah değildi. Meggot aynen böyle demişti.

Pek seyrek gerçekleştiği üzere başka kimselere rastladıklarında, yıldız görüş alanının dışında kalmak için elinden geleni yaptı. Bununla birlikte, kısa zamanda öğrendi ki, birisi cadının duyabileceği şekilde onunla konuştuğunda -birisi, bir keresinde bir baltacmın yaptığı gibi, onu gösterdiği ve Semele Hanım'a onunla ilgili sorular sorduğunda- cadı bir kere bile Yvaine'in varlığını algılıyormuş, hattâ onun varlığına dair herhangi bir şey duyuyormuş gibi görünmedi.

Ve böylece haftalar, cadının karavanında, cadı, kuş, fındık faresi ve düşmüş yıldız için takırdayan, kemikleri sarsan bir biçimde geçti.

Bölüm
9

Öncelikle Diggory Hendeği'ndeki
Gelişmelerin İşlendiğidir

Diggory Hendeği iki kireç İniş -ince bir yeşil çim tabakasının ve kırmızımsı toprağın kireci örttüğü ve ağaçlara zar zor yetecek kadar toprağın bulunduğu yüksek, yeşil tepeler- arasına oyulmuş derin bir geçitti. Hendek belirli bir uzaklıktan, yeşil kadife bir levhanın üzerindeki kireç, beyaz, uzunca bir bıçak yarasını andırıyordu. Yerel efsaneye göre, geçit tek bir Diggory tarafından, Wayland Smith Duvar'dan Perili Ülke'nin içlerine yaptığı yolculuğunda onu eritip adamakıllı dövmeden önce bir zamanlar kılıç ağzı olan bir bel kullanılarak bir gün ve bir gecede kazılmıştı. Kılıcın eskiden Flamberge olduğunu söyleyenler ve bir zamanlar Balmung kılıcı olduğundan bahseden daha başkaları vardı; ancak açıkça Diggory'nin kim olduğunu bildiğini iddia eden hiç kimse yoktu ve bunların hepsinin/ boş laf ve saçmalık olması mümkündü. Her halükarda, Duvar'a giden yol Diggory Hendeği'nden geçiyordu ve herhangi bir gezgin veya herhangi bir tür tekerlekli araçla giden herkes kirecin ka-

lın beyaz duvarlar gibi her iki yanınızdan yükseldiği Hendek'ten geçiyor ve İnişler bir devin yatağının yeşil yastıkları gibi onların üzerinde göğe uzanıyordu.

Hendeğin ortasında, yolun kenarında ilk bakışta görünen, üst üste yığılmış bir sopa ve sürgün tomarından pek farklı değildi. Daha yakın bir gözlemle ortaya çıkan, onun doğası itibariyle kısmen küçük bir baraka ile kocaman bir kızılderili çadırı arasında yer alan, tepesinde kimi zaman gri dumanın azar azar tüterken görülebildiği bir delik bulunan bir şey olduğu idi.

Siyahlı adam iki gündür, İnişler'in zirvesinden ve tehlikesini üstlenmeye cesaret ettiği zamanlarda da daha yakından, sopa yığınını elinden geldiğince sıkı bir biçimde gözlemlemekteydi. İnşa etmiş olduğu kulübede ileri yaşlardaki bir kadın oturuyordu. Hiçbir arkadaşı ve belirli bir uğraşı yoktu kadının, hendekten geçen her bir yalnız yolcuyu ve her bir aracı durdurarak gününü geçirmekten başka.

Yeterince zararsız görünüyordu, ancak Septimus'un mevcut ailesinin hayatta kalan tek üyesi durumuna gelmesi görünüşlere güvenmekle olmuş bir şey değildi ve bu yaşlı kadın, emindi ki, Primus'un boğazını kesmişti.

İntikam yükümlülükleri bir cana karşılık bir can gerektiriyordu; canın nasıl alınması gerektiğine dair herhangi bir yöntem belirlemiyordu. Şu halde, Septimus, yapısı bakımından, doğadaki zehirleyicilerden biriydi. Kesiciler, felaketler ve bubi tuzakları kendi tarzlarında ye-

terince yararlıydılar, ancak yemeğe karıştığı anda kokusundan iz kalmayan ufak bir şişe dolusu saydam sıvı, Septimus'un işi buydu.

Ne yazık ki, yaşlı kadın kendisinin toplamadığı ya da yakalamadığı hiçbir yiyeceği kabul etmez görünüyordu ve onun evinin kapısına olgun elmalardan ve ölümcül zehirli çileklerden yapılmış dumanı üstünde bir turta bırakmayı düşünürken, uygulamada mantıksız geldiği için yeterince kısa zamanda bundan vazgeçti. Bir kireç tomruğunu yukarısındaki tepelerden aşağı yuvarlayarak kadının küçük evinin üzerine düşürmeyi tasarladı; ancak bunu ona isabet ettireceğinden emin olamıyordu. Sihirbazlıkta daha ileride olmayı isterdi; soy ağacında düzensiz bir dağılımla rastlanılan yer bulma yeteneğinin birazına ve yıllar içinde öğrenmiş veya çalmış olduğu birkaç ufak sihire sahipti, gelgelelim şimdi, selleri ya da kasırgaları veya şimşek çakımlarım çağırmaya ihtiyaç duyduğu zamanda kendisine yararlı olacak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden Septimus müstakbel kurbanını bir kedinin bir fare deliğini izlediği gibi, gece ve gündüz, her saat izliyordu.

Gece yarısı geçmiş ve hava hemen hemen aysız ve karanlıktı ki, Septimus, bir elinde bir toprak kadeh ve romantik şiirler bulunan bir kitap, öbüründe de içine birkaç çam kozalağı koymuş olduğu bir karatavuk yuvası ile sonunda sırıklardan çatılmış evin kapısına süründü. Belinden meşe odunundan bir sopa sarkıyordu, sopanın başına pirinç çiviler çakılmıştı. Kapıyı dinledi, ancak rit-

mik bir solumanın ve arada bir bir horultunun dışında hiçbir şey duyamıyordu. Gözleri karanlığa alışkındı, ev ise Hendek'in beyaz kirecine bakıyordu. Yapının yan tarafına, kapıyı sürekli gözünün önünde tutabileceği yere dolandı sürünerek.

Önce şiir kitabının sayfalarını kopardı; her bir şiiri buruşturarak bir top ya da kağıt büklümü haline getirdi ve bunları yer seviyesinde derme çatma kulübenin duvarındaki sırıklara doğru itti. Şiirlerin üzerine çam kozalaklarını yerleştirdi. Bunun ardından ateş kabım açtı ve bıçağıyla bir avuç mumlanmış keten kıpırtıyı kapaktan çekip çıkardı, onları kabın parıldayan mangal kömürüne daldırdı ve adamakıllı yanarlarken onları kağıt büklümlerinin ve kozalaklarının üzerine koydu ve yığın tutuşana dek, yanıp sönen sarı alevlere usulca üfledi. Kuru sürgünleri kuş yuvasından gecenin içinde çatırdayarak harlanmaya ve büyümeye başlayan cılız ateşin üzerine attı. Duvarın kuru sırıkları hafiften tüterek Septimus'u öksürüğünü bastırmaya zorladı, ardından da alev aldılar ve Septimus gülümsedi.

Septimus tahta sopasını yükseğe kaldırarak kulübenin kapısına döndü. *Çünkü,* diye akıl yürüttü, *ya acuze evle birlikte yanacak ki işimin tamam olacağı durumdur bu; ya da, dumanın kokusunu alarak uyanacak, ani bir korkuyla ve aklı başından gitmiş olarak evden kaçacak, bunun üzerine sopamı kafasına indirerek deleceğim, o tek söz edemeden. Böylece o ölecek ve ben de intikam almış olacağım.*

"İyi bir plan," dedi?" Tertius, kuru odunun çatırdamasında. "Üstelik onu bir öldürdü mü Stormhold'un Erki'ne sahip olmak için yoluna devam edebilir."

"Göreceğiz," dedi Primus, sesi uzaktaki bir gece kuşunun çığlığı idi.

Küçük tahta evi alevler yaladı ve parlak sarı-turuncu bir yalazla büyüyüp yan taraflarında yükseldi. Kulübenin kapısına hiç kimse gelmedi. Kısa zaman sonra ortalık cehenneme dönmüştü ve Septimus ısının şiddetinden birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Genişçe ve zafer kazanmış bir tavırla gülümseyerek sopasını indirdi.

Ayağının topuğunda keskin bir acı duydu. İki büklüm oldu ve zehirli dişleri köküne kadar deri botunun arkasına gömülmüş, ateşin parıltısında koyu kırmızı, küçük parlak gözlü bir yılan gördü. Sopasını ona doğru fırlattı, ancak küçük yaratık topuğundan geriye sıçradı ve kıvrıla kıvrıla müthiş bir hızla beyaz kireç tomruklarından birinin ardına kaçtı.

Topuğundaki acı dinmeye başlıyordu. *Isırığında zehir varsa*, diye düşündü Septimus, *çizmenin derisi onun büyük bir kısmını almış olacaktır. Bacağımı baldırdan bağlayacağım, ardından da çizmemi çıkararak ısınldığım yerde çapraz biryank açacak, yılanın zehrini emip çıkaracağım*. Böyle düşünerek ateşten gelen ışıkta bir kireç tomruğunun üzerine oturdu ve çizmesini çekiştirdi. Çıkmıyordu. Ayağı uyuşmuştu ve ayağının muhtemelen hızla şişmekte olduğu geldi aklına. O *halde çizmeyi keserek çı-*

karırım, diye düşündü. Ayağını kalçasının hizasına kaldırdı, bir an dünyasının kararmakta olduğunu sandı ve daha sonra Hendek'i bir şenlik ateşi gibi aydınlatmış olan alevlerin söndüğünü gördü. Kemiklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

"Demek," dedi arkasından, ipekli bir boğma ipi kadar yumuşak, zehirli bir pastil kadar tatlı bir ses, "küçük kulübemin yangınıyla kendini ısıtacağını düşündün. Zevkime göre olmadıkları anlaşılırsa alevleri vura vura söndürmek için mi bekliyordun kapıda?"

Septimus ona yanıt verecekti, ancak çene kasları kenetlendi, dişleri sımsıkı birleşerek gıcırdadı. Kalbi olağan, düzenli seyri ile değil, doludizgin, ritmik olmayan bir taşkınlıkla, küçük bir davul gibi göğsünün içinde küt küt atıyordu. Vücudundaki her bir toplardamarın ve atardamarın iskeletinden ateş geçirdiğini hissedebiliyordu, pompaladıkları buz değilse şayet, ayırt edebilmesi söz konusu değildi.

Görüş alanına yaşlı bir kadın girdi. Tahta kulübede oturmuş olan kadına benziyordu, ancak daha yaşlı, çok daha yaşlıydı. Septimus sulanan gözlerini berraklaştırmak için kırpıştırmaya çalıştı, fakat nasıl göz kırpıştırdığını unutmuştu ve gözleri kapanmıyordu.

"Kendinden utanmalısın," dedi kadın. "Kendi halinde yaşayan, küçük arkadaşlarının nezaketi olmasa tamamen yoldan geçen her serserinin insafına kalacak olan zavallı, ihtiyar bir kadının şahsına karşı kundakçılık ve şiddet girişiminde bulunduğun için."

Ardından da kireç zeminden bir şey alıp bileğine doladıktan sonra dönüp kulübeye doğru yürüdü; burası, mucize eseri yanmamıştı, ya da eski haline getirilmişti, hangisi olduğunu Septimus bilmiyor ve önemsemiyordu.

Kalbi göğsünün içinde titredi ve tekledi, hattâ elinden gelseydi çığlık atacaktı. Acı dinmeden ve kendisinden büyük kardeşleri altı ağızdan Septimus'u aralarına buyur etmeden şafak sökmüştü.

Septimus son bir defa aşağıya, bir zamanlar işgal etmiş olduğu iki büklüm, hâlâ sıcak vücuda ve gözlerindeki ifadeye baktı. Sonra da başını çevirip uzaklaştı.

"Geride ondan intikam alacak kardeş kalmadı," dedi sabah çulluklarının sesinde, "ve artık hiçbirimiz Stormhold'un Lordu olmayacak. Gidelim."

Ve o bunu söyledikten sonra hayaletler bile kalmadı o yerde.

Semele Hanım'm karavanının Diggory Hendeği'nin kireçten yarığı boyunca zangırdayarak ilerlediği o gün güneş tüm görkemiyle gökyüzündeydi.

Semele Hanım'ın gözüne yolun kenarındaki isten kararmış tahta mezbele ve daha yakına geldiğinde de, kendisine yolun kenarından el sallayan, solmuş kırmızı elbisesinin içindeki kambur yaşlı kadın takıldı. Kadının saçı kar gibi bembeyazdı, elbisesi kırışmıştı ve tek gözü kördü.

“Günaydın, kardeş. Evine ne oldu?” diye sordu Semele Hanım.

“Zamane gençleri. İçlerinden biri asla tek bir cana bile zarar vermemiş olan zavallı yaşlı bir kadının evini yakmanın güzel bir eğlence olacağını sandı. Eh, yeterince kısa sürede dersini aldı.”

“Evet,” dedi Semele Hanım. “Hep ders alırlar. Ders için bizlere bir kere bile teşekkür etmezler üstelik.”

“Hakkın var,” dedi soluk kırmızı elbiseli kadın. “Şimdi söyle bana, canım. Bugün senin yanında giden kimdir?”

“Bu,” dedi Semele Hanım, kibirle, “asla senin üzerine vazife değil, ayrıca kendi işine bakarsan şükran duyacağım sana.”

“Seninle giden kimdir? Bana dosdoğru söyle, yoksa seni paramparça etmeleri için alıcı kuşları üzerine salar ve artıklarını dünyanın diplerindeki bir kancadan sallandırırım.”

“Ya sen kim oluyorsun da, beni böyle tehdit ediyorsun?”

Yaşlı kadının gözleri ciddi bir bakışla ve sonra da uysal bir bakışla Semele Hanım’m üzerinde kaldı uzun bir süre. “Seni tanıyorum, Leşsu Sal. Şu lanet küstahlığı kes. Seninle yolculuk eden kim?”

Semele Hanım sözcüklerin, onları söyleyecek olsun ya da olmasın ağzından koparılıp alındığını hissetti. “Karavanımı çeken iki katır, kendim, kocaman bir kuş sure-

tinde tuttuğum bir hizmetçi kız ve bir fındık faresi suretinde tuttuğum genç bir adam var."

"Başka herhangi biri? Başka herhangi bir şey?"

"Hiç kimse ve hiçbir şey. Kız kardeşlik üzerine yemin ederim."

Yolun kenarındaki kadın dudaklarını büzdü. "O halde def olup git buradan," dedi.

Semele Hanım damağını şaklatarak dizginleri sarstı ve katırlar eşkin gidişlerine başladı.

Yıldız, mahvına ne denli yaklaşmış, ne de ondan ne kadar ince bir payla yakayı kurtarmış olduğundan habersiz, karavanın karanlık iç bölmesindeki ödünç yatağında uyuyordu.

Sırık evin ve Diggory Hendeği'nin ölümcül beyazlığının görüş alanından çıktıklarında yabancıl kuş tüneğine doğru kanatlandı, başını arkaya düşürerek çığlık attı, sevinçle haykırdı ve şarkılar terennüm etti, ta ki Semele Hanım ona sessiz olmazsa aptal boynunu koparacağını söyleyene dek. O zaman dahi, karavanın içindeki ıssız karanlıkta küçük kuş gıdaklayıp cıvıldadı ve titrek sesiyle şarkılar söyledi, hattâ bir ara küçük bir kukumav gibi öttü.

Duvar kasabasına yaklaşırlarken güneş batı göğünde çoktan alçalmıştı. Gözlerinde ışıldıyordu güneş, onları yarı yarıya görmez hale getirip dünyalarını saydam altın

sarısına dönüştürerek. Gökyüzü, ağaçlar, çalılıklar, hattâ yolun kendisi bile batan güneşin ışığında altın rengindeydi.

Semele Hanım barakasının bulunacağı çayırda atlarını dizginledi. İki katırın bağlarını çözerek dereye götürdü, orada da bir ağaca bağladı onları. Derin derin ve iştahla su içtiler.

Çayırın her yanında barakalarını dikmekte olan diğer panayır ahalisiyle ziyaretçiler vardı, çadırlar kuruyor ve ağaçlardan çuhalar sarkıtıyorlardı. Batan güneşin altın sarısı ışığı gibi herkesin ve her şeyin içine işleyen bir beklenti havası vardı.

Semele Hanım karavanın içine girerek kafesi asılı olduğu zincirden aldı. Onu dışarıdaki çayıra taşıyıp bir çim tümseğinin üzerine koydu. Kafesin kapısını açtı ve kemikli parmaklarıyla uyuyan fındık faresini kaldırıp dışarı çıkardı. "Dışarı gel," dedi. Fındık faresi ön pençeleriyle saydam siyah gözlerini ovaladı ve azalmakta olan gün ışığına göz kırptı.

Büyücü önlüğüne uzandı ve camdan bir nergis çıkardı. Bununla Tristran'ın başına dokundu.

Tristran uykulu gözlerini kırpıştırdı ve daha sonra esnedi. Bir elini inatçı kahverengi saçlarının arasında gezdirerek gözlerinde gaddarca bir öfkeyle büyücüye baktı. "Vay seni ihtiyar iblis kocakarı-" diye başladı.

"Aptal çeneni kapa," dedi Semele Hanım, sertçe. "Seni buraya getirdim, sağ salim ve seni nasıl buldumsa öy-

le. Sana yiyecek verdim ve yatak sağladım ve ikisi de senin zevkine ya da beklentine uygun değildiyse, eh, bundan bana ne? Şimdi, seni yerde debelenen bir solucana çevirip kuyruğun değilse kafam bir ısırıkta koparmadan çek arabanı. Defol! Yallah! Yallah!"

Tristran ona kadar saydıktan sonra keyifsizce uzaklaştı. On metre kadar ileride küçük bir koruluğun yanında durdu ve karavanın basamaklarının kenarından aksayarak inip kendisinin yanma gelen yıldızı bekledi.

"İyi misin?" diye sordu yaklaşırken, içten bir ilgiyle.

"Evet, sağol," dedi yıldız. "Bana kötü davranmadı. Doğrusu orada bulunduğumdan bir an bile haberinin olduğunu sanmıyorum. Tuhaf, değil mi?"

Semele Hanım kuşu önüne almıştı şimdi. Camdan çiçeğiyle onun tüy sorguçlu başına dokundu ve o akar gibi devinip değişerek görünüşte Tristran'dan daha yaşlı olmayan, siyah, bukleli saçlı ve tüylü, kediye benzer kulaklı genç bir kadına dönüştü. Tristran'a acele bir bakış fırlattı, o menekşe gözlerde Tristran'ın onları önceden nerede görmüş olduğunu çıkaramamakla birlikte son derece tanıdık bulduğu bir şey vardı.

"Şu halde kuşun gerçek sureti bu," dedi Yvaine. "İyi bir yol arkadaşıydı." Ardından da yıldız, kuşu esir tutmuş olan gümüş zincirin hâlâ yerinde durduğunu fark etti, kuş bir kadına dönüşmüş olduğundan el ve ayak bileklerinin üzerinde parıldıyordu ve Yvaine bunu Tristran'a gösterdi.

"Evet," dedi Tristran. "Görebiliyorum. Bu gerçekten

de çok fena. Ancak bu konuda yapabileceğimiz pek fazla şey bulunduğundan emin değilim."

Birlikte çayır boyunca duvardaki gediğe doğru yürüdüler. "Önce anne ve babamı ziyaret edeceğiz," dedi Tristran, "çünkü onları özlediğim kadar onların da beni özlediklerine şüphem yok," -her ne kadar Tristran, doğrusunu söylemek gerekirse, yolculuklarında ebeveynleri üzerine fazla kafa yormamışsa da- "ve daha sonra da Victoria Forester'ı ziyaret edeceğiz ve..." Tristran'ın sözleri bununla kesildi. Çünkü yıldızın elden ele geçirilecek bir şey değil, her bakımdan gerçek bir insan olduğunu ve asla, hiçbir biçimde bir nesne olmadığına dair şimdiki kavrayışı ile yıldızı Victoria Forester'a verme yönündeki eski düşüncesini artık uzlaştıramıyordu. Üstelik yine de, Victoria Forester sevdiği kadındı.

Son kertede, iş buna kalırsa gemilerini yakacaktı, karar vermişti, şimdi ise Yvaine'i köye götürecek ve olaylar geliştikçe onlar için gerekeni yapacaktı. Ruhunun kabardığını hissediyordu ve bir fındık faresi olarak geçirdiği zaman, sanki yalnızca mutfaktaki ateşin önünde bir öğle sonrası şekerlemesi yapmış da şimdi tekrar tamamen uyanıkmış gibi zihninde çoktan bir rüyanın kalıntılarından farksız hale gelmişti. Bay Bromios'un en kaliteli birasından hatırında kalan tadı hemen hemen ağzının içinde duyabiliyordu, suçlu bir irkilmeyle farkına vardığı üzere, Victoria Forester'ın gözlerinin rengini unutmuş olmasına karşın.

Güneş Duvar'ın çatılarının ardında heybetli ve kıpkızılken Tristran ve Yvaine çayırı geçerek bakışlarını aşağıya, duvardaki gediğe çevirdi. Yıldız duraksadı.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu Tristran'a. "Kaygılarım var da."

"Sinirlerin gerilmesin," dedi. "Gerçi sinirlere sahip olman şaşırtıcı değil; midem adeta yüzlerce kelebek yutmuşum gibi. Annemin salonunda oturup çayını içerken -pekala, çayını içerken değil, ancak senin yudumlaman için çay olacak orada- çok daha iyi hissedeceksin kendini, hey hey, yemin ederim ki, böyle bir misafir için ve eve dönen oğlunu ağırlamak uğruna en iyi porselenlerini çıkaracaktır annem," ve eli onunkini aranarak rahatlatır bir tarzda sıktı.

Yıldız ona bakarak hafifçe ve hüzünle gülümsedi. "Sen nereye gidersen..." diye fısıldadı.

Genç adam ve kayan yıldız el ele duvardaki çatlağa doğru ilerlediler.

Bölüm
10

Yıldız Tozu

Zaman zaman büyük ve belirgin bir şeyi önemsememenin de küçük ve gereksiz ayrıntı sayılacak bir şeyi önemsememek kadar kolay olduğu ve önemsenmeyen büyük şeylerin sıklıkla sorunlara neden olabildiği vurgulanmıştır.

Tristran, on sekiz yıl önce ana rahmine düşmesinden bu yana ikinci kez, ardı sıra topallamakta olan yıldızla birlikte Perili Ülke tarafından duvardaki açıklığa yaklaştı. Başı, doğduğu köyün kokuları ve sesleriyle dönüp durmakta ve yüreği kabarmakta idi. Yaklaşırken gedikteki nöbetçilere kibarca selam verdi, her ikisini de tanıyarak. Tembel tembel ayak değiştirdiği sırada Tristran'ın Bay Bromios'un en iyi birası olduğunu tahmin ettiği şeyden bir yudum alan genç adam, hiçbir zaman onunla arkadaşlık etmemişse de bir zamanlar Tristran'ın okul arkadaşı olmuş olan Wystan Pippin idi; buna karşılık, bitmiş olduğu anlaşılan bir pipoyu iç gıcıklayıcı bir biçimde içine çekmekte olan daha yaşlı adam, Tristran'ın Monday ve Brown's'taki eski patronu Bay Jerome Amb-

rose Brown'dan başkası değildi. Adamlar Tristran ve Yvaine'e sırtlarım döndü, arkalarındaki çayırda gerçekleşen hazırlıkları izlemenin ahlak dışı olduğu kanısındalarmış gibi kararlı bir tavırla yüzleri köye dönük duruyorlardı.

"İyi akşamlar," dedi Tristran kibarca, "Wystan. Bay Brown."

İki adam yerlerinden sıçradı. Wystan birasını ceketinin önüne döktü. Bay Brown sopasını kaldırdı ve gergin bir halde ucunu Tristran'ın göğsüne doğrulttu. Wystan Pippin alesini bıraktı, değneğini kaldırdı ve gediği onunla kapattı.

"Olduğun yerde kal!" dedi Bay Brown, elindeki sopayı Tristran her an üzerine atılabilecek vahşi bir hayvanmış gibi oynatarak.

Tristran güldü. "Beni tanımıyor musun?" diye sordu. "Benim, Tristran Thorn."

Ancak Tristran'ın nöbetçilerin kıdemlisi olduğunu bildiği Bay Brown sopasını indirmedi. Tristran'ı tepeden tırnağa, eskimiş kahverengi çizmelerinden taranmamış kabarık saçlarına kadar süzdü. Daha sonra Tristran'ın güneş yanığı suratına dik dik baktı ve etkilenmemiş bir tavırla burnunu çekti. "O işe yaramaz Thorn olsan bile," dedi, "ikinizden birinin geçmesine izin vermek için hiçbir neden görmüyorum. Duvarı koruyoruz biz, ne olursa olsun."

Tristran gözlerini kıstı. "Ben de duvarı korumuştum," diye belirtti. "Ve bu taraftan insanları geçirmemeye dair hiçbir kural yok. Sadece köyden var."

Bay Brown başını yavaşça sallayarak onayladı. Daha sonra, bir kimsenin bir alıkla konuştuğu şekilde, "Ayrıca sen Tristran Thorn'san -ki bunu yalnızca sözün gelişi kabul ediyorum, çünkü ona hiç benzemiyorsun ve konuşman da ona hiç mi hiç benzemiyor- burada yaşadığın bütün yıllar içinde, kaç kişi çayır tarafından duvarı geçti?"

"Eh, şu ana kadar bildiğim hiç kimse," dedi Tristran.

Bay Brown beş dakika geç kalma nedeniyle Tristran'ın bir sabahlık ücretini kestiği zamanlarda kullanmış olduğunun eşi bir tebessümle gülümsedi. "Kesinlikle," dedi. "Ona karşı bir kural yok, çünkü meydana gelmesi söz konusu değil. Diğer taraftan hiç kimse içeri geçmez. Ben nöbetteyken olmaz, hangi yoldan olursa olsun. Şimdi sopamı kafana indirmeden çek git."

Tristran hayretler içindeydi. "Görüp geçirmiş olduğum her şeyi sadece sonunda kendini beğenmiş, cimri bir bakkal ve tarih dersinde benden kopya çeken biri tarafından kovulmak için yaşamış olduğumu düşününce..." diye söze başladı, fakat Yvaine koluna dokunarak, "Tristran, şimdilik oluruna bırak. Kendi halkından insanlarla dövüşecek değilsin," dedi.

Tristran hiçbir şey demedi. Daha sonra tek söz etmeden döndü ve birlikte tekrar çayırın yamacını çıktılar. Çevrelerinde curcuna halindeki yaratıklar ve insanlar barakalarını dikiyor, bayraklarını asıyor ve seyyar satış arabalarına tekerlek takıyorlardı. O sırada, bunların pekala kendi halkı olabileceğine dair, sıla hasretini, ancak özle-

mi ve ümitsizliği eşit olarak içeren bir sıla hasretini andıran bir şey dalga dalga Tristran'ın zihninde belirdi, çünkü Duvar'ın bükme yünden dokunmuş ceketler ve kabara vurulmuş çizmeler giymiş solgun yüzlü halkıyla olduğundan daha fazla ortak tarafı vardı onlarla.

Olanca çabasıyla barakasını kurmakta olan ufak tefek, neredeyse eni de boyu kadar olan bir kadını durup izlediler. Tristran sormadan kadının yanına gitti ve ona yardım etmeye koyularak ağır kutuları arabasından barakaya taşıdı, çeşit çeşit flamaları bir ağacın dalına asmak için uzun bir seyyar merdivene tırmandı, ağır cam sürahileri ve (her biri devasa, karartılmış bir mantarla tıkanmış, gümüşe benzeyen balmumuyla mühürlenmiş ve ağır ağır, girdap gibi dönen renkli bir dumanla doldurulmuş olan) testileri paketlerinden çıkardı ve onları raflara yerleştirdi. O ve panayırcı kadın çalışırlarken Yvaine yakındaki bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu ve yumuşak, dupduru sesiyle onlara yücelerdeki yıldızların şarkılarını ve yolculuklarında karşılaşmış olduğu halklardan duymuş ve öğrenmiş olduğu halk şarkılarını söyledi.

Tristran ve küçük kadının işlerini bitirdikleri ve barakanın ertesi gün için hazır edilmiş olduğu sırada lamba ışığında iş görmekteydiler. Kadın onlara yemek yedirmekte ısrar etti; Yvaine onu aç olmadığına ikna etmeyi güç bela becerdi, buna karşılık Tristran kendisine sunulan her şeyi iştalıla yedi ve onun için alışılmış olmadığı üzere, bir sürahi tatlı kanarya şarabımn büyük bir kısmı-

nı, onun taze sıkılmış üzüm suyundan daha sert gelmediği ve kendi üzerinde hiçbir biçimde etkisinin olmadığı yönünde ısrar ederek içti. Buna karşın, tıknaz ufak kadın uyumaları için kendilerine arabasmın ardındaki meydanı önerdiği zaman Tristran, dakikalar içinde zilzurna sarhoş halde sızmış idi.

Açık, serin bir geceydi. Yıldız uyuyan adamın yanına oturdu, o adam ki, bir zamanlar kendisini esir eden kişi yolda arkadaşı haline gelmişti ve Yıldız nefretinin nereye gitmiş olduğunu merak ediyordu. Uykusu yoktu.

Arkasındaki çimenlikte bir hışırtı oldu. Siyah saçlı bir kadın onun yanına oturdu ve birlikte Tristran'a diktiler gözlerini.

"İçinde hâlâ fındık faresinden bir şey var," dedi siyah saçlı kadın. Kulakları sivri ve kedininkiler gibiydi, görünüşü ise Tristran'ın kendinden biraz yaşlıcaydı. "Bazen insanları mı hayvanlara dönüştürüyor, yoksa içimizdeki hayvanı bulup serbest mi bırakıyor, merak ediyorum. Belki de bende doğası bakımından parlak renkli bir kuş olan bir taraf vardır. Epeyce kafa yormakla birlikte üzerinde hiçbir sonuca varamamış olduğum bir şey bu."

Tristran anlaşılmaz bir şey mırıldandı ve uykusunda kımıldandı. Daha sonra usulca horlamaya başladı.

Kadın Tristran'm etrafını dolandı ve yanı başına oturdu. "İyi yürekli birine benziyor," dedi.

"Evet," diye teslim etti yıldız. "Öyle olduğunu zannediyorum."

“Seni uyarmalıyım,” dedi, “bu topraklan terk eder de... oraya gidersen...” ve bileğinde gümüş bir zincirin parıldadığı ince bir kolla Duvar köyünü işaret etti, “anladığım kadarıyla, o dünyada olacağın şeye dönüşeceksin; gökten düşmüş soğuk, ölü bir varlığa.”

Yıldız iirperdi, ancak hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, kadının el ve ayak bileğini çembere alıp oradan çalılıklara ve ötelere devam eden gümüş zincire dokunmak için Tristran’ın uyuyan bedeninin üzerinden uzandı.

“Zamanla alışıyorsun,” dedi kadın.

“Alışıyor musun? Gerçekten mi?”

Menekşe gözler mavi gözlere uzun uzun baktı ve daha sonra yüzünü yana çevirdi. “Hayır.”

Yıldız zinciri bıraktı. “Bir zamanlar beni seninkine çok benzeyen bir zincirle yakalamıştı. Daha sonra beni serbest bıraktı ve ondan kaçtım. Ancak beni buldu ve benim türümü herhangi bir zincirin günün birinde başarabileceğinden daha sıkı bağlayan bir zorunlulukla kendine bağladı.”

Bir nisan meltemi çayıra bir uçtan bir uca yayılarak uzun süreli soğuk bir iniltiyle çalılıkları ve ağaçları salladı. Kedi kulaklı kadın bukleli saçını yüzünden arkaya attı ve, “Öncelik taşıyan bir zorunluluk altındasın, değil mi? Sana ait olmayan bir şeye sahipsin, gerçek sahibine teslim etmen gereken,” dedi.

Yıldızın dudakları gerildi. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Sana söyledim. Karavandaki kuştum,” dedi kadın. “Senin ne olduğundan haberim var ve büyücü kadının

neden bir an bile senin orada bulunduğunu fark etmediğini de biliyorum. Peşinde kimin olduğunu ve sana neden ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Aynı zamanda, belinin etrafındaki gümüş bir zincirin ucunda taşıdığın topaz taşının kaynağını biliyorum. Bunu ve senin ne tür bir varlık olduğunu bildiğim için, altında bulunman gereken zorunluluğu da biliyorum." Öne eğildi ve zarif parmaklarla Tristran'ın yüzünden saçları özenle uzaklaştırdı. Uyuyan genç ne kımıldadı, ne de tepki verdi.

"Sana inandığımı ya da güvendiğimi sanmıyorum," dedi yıldız. Üzerlerindeki ağaçta bir gece kuşu haykırdı. Karanlıkta pek ıssız geliyordu sesi.

"Bir kuşken belinin etrafındaki topazı gördüm," dedi kadın, tekrar ayağa kalkarken. "Nehirde yıkandığın sırada seni izledim ve onu tanıdım."

"Nasıl?" diye sordu yıldız. "Nasıl tanıdın onu?"

Fakat siyah saçlı kadın sadece başını iki yana salladı ve çimenliğin üzerindeki uyuyan gence sadece anlık bir bakış yollayarak gelmiş olduğu yoldan geri yürüdü. Daha sonra da gece içine aldı onu.

Tristran'ın saçı inatla tekrar yüzünün ortasına düşmüştü. Yıldız eğildi ve onu usulca bir yana itti, bunu yaparken parmaklarını onun yanağının üzerine bırakarak. Hâlâ uyuyordu.

Tristran güneş doğduktan biraz sonra, arka ayaklan üzerinde yürüyen ve üzerinde havı dökülmüş mor ipekten bir sabahlık bulunan Tristran, uyku mahmurluğuyla gözlerini aralayana değin kulağının dibinde gürültüyle burnunu çekip ardından da çalımlı çalımlı, '"Aile adın Thorn mu? O takımdan olan Tristran mısın?" diyen kocaman bir porsuk tarafından uyandırıldı.

"Hımm?" dedi Tristran. Ağzında kupkuru ve dili pas tutmuş gibi gelen iğrenç bir tat vardı. Birkaç saat daha uyuyabilirdi.

"Seni sorup duruyorlardı," dedi porsuk. "Aşağıda, gediğin yanında. Görünüşe bakılırsa seninle konuşmak isteyen genç bir hanım var."

Tristran doğruldu ve genişçe sırıttı. Uyumakta olan yıldızın omzuna dokundu. Yıldız uykulu mavi gözlerini araladı ve, "Ne var?" dedi.

"Güzel haber," dedi ona. "Victoria Forester'ı hatırlıyor musun? Yolculuklarımızda onun adını bir iki defa anmış olabilirim."

"Evet," dedi yıldız. "Olabilirsin."

"Pekala," dedi Tristran. "Ben onu görmeye gidiyorum. Kendisi aşağıda, gediğin yanında." Durakladı. "Bak. Tamam. Muhtemelen en iyisi senin burada kalman. Onun kafasını ya da başka herhangi bir şeyi karıştırmak istemem."

Yıldız yatakta sağına ve soluna döndü ve başını koluyla kapadı, başka hiçbir şey söylemedi. Tristran onun tekrar uyumuş olduğu sonucuna vardı. Çizmelerini giy-

di, yüzünü yıkadı ve ağzını çayırdaki derede çalkaladı, peşinden de çayır boyunca paldır küldür köye doğru koştu.

Bu sabah kapıdaki nöbetçiler İDuvar'ın papazı Saygıdeğer Myles ve hancı Bay Bromios idi. Aralarında sırtı çayıra dönük olan genç bir hanım dikiliyordu. *"Victoria."* diye bağırdı Tristran mutlulukla; ancak o sırada genç hanımın dönmesiyle onun Victoria Forester olmadığını (Victoria birdenbire hatırladığı ve bilmekten keyif aldığı üzere, gri gözlere sahipti. Buydu onlar; gri. Kendinin unutmasına nasıl olup da izin verebilmişti?) gördü. Gelgelelim zarif başlığının ve omuz atkısının içindeki bu. genç hanım kim olabilirdi, Tristran bilmiyordu bunu; görüntüsü karşısında onun gözleri yaşlara boğulduğu halde.

"Tristran!" dedi. "Şensin! Sen olduğunu söylediler! Ah, Tristran! *Nastl* yapabildin? Ah, nasıl yapabildin?" Ve kendisine yaklaşmakta olan genç hanımın muhtemelen kim olduğu uyanıverdi zihninde.

"Louisa?" dedi kız kardeşine. Ardından da, "Ben uzaklardayken delişmen ve acemi bir genç kızken büyüyüp harika bir genç hanım olmuşsun kesinlikle."

Burnunu çekti ve yeninden çıkardığı, kenarları dantelli bir keten mendilin içine boşalttı. "Sen de," dedi Louisa ona, mendiliyle hafifçe yanaklarına dokunarak, "darmadağın saçlı salkım saçak bir çingeneye dönmüşsün yolculuklarında. Ama sanırım iyi görünüyorsun ve bu güzel bir şey. Haydi, gel şimdi," dedi ve eliyle sabır-

sızca onun duvardaki gedikten içeri yürüyüp yanına gelmesini işaret ediyordu.

"Ancak duvar-" dedi, hancıyı ve papazı hafif gergin bir halde süzerek.

"Sahi, ona gelince, Wystan ve Bay Brown dün gece nöbetlerini tamamladıklarında *Yedinci Saksağan*'daki meyhaneye gittiler ve burada Wystan sen olduğunu iddia eden üstü başı perişan bir çocukla karşılaşmalarından ve onun yolunu nasıl kestiklerinden bahsediyordu tesadüfen. Senin yolunu. Bunun haberi babanım kulaklarına ulaştığında hemen doğruca *Saksağan*'a yürüdü ve her ikisini de öyle bir haşlayıp azarladı ki, o olduğuna güçlükle inanabildim."

"İçimizden bazıları senin bu sabah dönmene izin verme taraftarıydı," dedi papaz, "ve bazılarının eğilimi seni gün ortasına kadar orada tutmak yönünde idi."

"Ancak seni bekletme eğiliminde olanlardan hiçbiri bu sabah Duvar nöbetinde değil," dedi Bay Bromios. "Belirteyim ki, bunu örgütlemek belli ölçüde alicengiz oyunu gerektirdi; dahası yiyecek-içecek tezgahına bakıyor olmam gereken bir günde. Yine de, seni tekrar görmek güzel. Gir, haydi." Bunun üzerine elini uzattı ve Tristran coşkuyla sıktı onu. Ardından da papazın elini sıktı Tristran.

"Tristran," dedi papaz, "sanırım yolculukların esnasında pek çok garip manzarayla karşılaşmış olmalısın."

Tristran bir an düşündü. "Sanırım olmalıyım," dedi.

"Öyleyse gelecek hafta papaz konutuna gelirsen iyi olur," dedi. "Çay içeriz ve sen de bana bununla ilgili her

şeyi anlatırsın. Sen tekrar yerleşir yerleşmez. Ne dersin?" Papaza karşı içinde her zaman biraz korku beslemiş olan Tristran başıyla onaylamak dışında hiçbir şey yapamadı.

Louisa biraz yapmacık bir biçimde iç geçirdi ve *Yedinci Saksağan*'ın bulunduğu tarafa doğru canlı canlı yürümeye başladı. Trisrran yetişmek için parke taşlar boyunca koştuktan sonra kardeşinin yanında yürümeye başladı.

"Seni tekrar görmek yüreğimi ferahlatıyor, kardeşim," dedi.

"Sanki senin için kaygılanmaktan hepimiz hasta düşmemişiz gibi," dedi Louisa gücenik bir tavırla, "bütün zevk peşinde koşmalarına rağmen. Üstelik hoşçakal demek için beni uyandırmadın bile. Babamın seni düşünmekten neredeyse aklı başından gitti ve Noel'de, sen yokken, kazı ve pudingi yedikten sonra babam porto şarabını çıkarıp aramızda bulunmayan dostların sağlığına içti; annem bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağladı; dolayısıyla ben de ağladım; sonra da babam burnunu en güzel mendiline boşaltmaya girişti ve büyükanne ve büyükbaba Hempstock Noel bisküvilerini çıkarmak ve neşeli özdeyişler okumak konusunda ısrar ettiler ve her nasılsa bu, işi yalnızca daha da kötüleştirdi; yani açıkça söylenecek olursa, Tristran, Noel'imizi berbat ettin."

"Özür dilerim," dedi Tristran. "Şimdi ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?"

" *Yedinci Saksağan'-i* gidiyoruz," dedi Louisa. "Bunun apaçık ortada olduğunu düşünmüş olmalıyım. Bay Bro-

mios oturma odasını kullanabileceğini söyledi. Orada seninle konuşması gereken biri var." Başka da tek söz etmedi meyhaneye girerlerken. Tristran'ın tanıdığı birkaç yüz vardı ve insanların onu başlarıyla selamladıkları ya da gülümsedikleri veya gülümsemedikleri sırada kalabalıkların arasmdan yürüdü ve yanında Louisa olduğu halde barın arkasındaki dar merdivenleri çıkıp sahanlığa vardı. Ahşap döşeme ayaklarının altmda gıcırdıyordu.

Louisa Tristran'a ters ters baktı. Sonra da dudağı titredi ve Tristran'ı şaşırtan bir tavırla kollarını boynuna sarıp soluk alamayacağı denli sımsıkı kucakladı onu. Sonra da başka bir söz etmeden ahşap merdivenlerden aşağı seğirtti.

Tristran oturma odasının kapısını çaldı ve içeri girdi. Oda birtakım alışılmadık nesnelerle, antik heykellerden küçük parçalar ve kilden kaplarla süslenmişti. Duvarın üzerinde, çevresinde sarmaşık yapraklarının, ya da, daha çok, sarmaşığı andırması için ustalıkla dövülmüş olan koyu renkli metalin sarılmış olduğu bir sopa asılıydı. Süslemeler dışında oda, oturmaya pek az zamanı olan herhangi bir meşgul bekarın oturma odası olabilirdi. Küçük bir şezlong, üzerinde Laurence Sterne'in vaızlarının deri ciltli, yaprakları başparmakla tutmaktan eskimiş bir kopyasının bulunduğu alçak bir masa, bir piyano ve birkaç deri koltukla döşenmişti ve Victoria Forester bu koltuklardan birinde oturuyordu.

Tristran ağır ağır ve düzenli adımlarla onun yanına vardı ve daha sonra önünde bir dizinin üzerine çöktü,

bir zamanlar bir kır yolunun çamurunda onun önünde dizlerinin üstüne çökmüş olduğu gibi.

"Ah, lütfen yapma," dedi Victoria Forester, huzursuzca. "Lütfen kalk. Neden oraya oturmuyorsun? O koltuğa? Evet. Bu daha iyi." Sabah ışığı yüksek dantelli perdelerin arasından parıldıyor ve kestane saçına arkadan vurup yüzünü altın sarısı bir çerçeve içine alıyordu. "Şu haline bak," dedi. "Bir adam olmuşsun. Ya elin. Eline ne oldu?"

"Yaktım," dedi. "Bir ateşte."

Kız yanıt olarak hiçbir şey söylemedi ilkin. Sadece ona baktı. Daha sonra koltukta geriye yaslandı ve önüne, duvardaki sopaya ya da belki Bay Bromios'un eski antika heykelciklerine baktı ve dedi ki, "Sana söylemem gereken birkaç şey var, Tristran ve hiçbiri kolay olmayacak. Kendi düşüncemi söyleme fırsatını yakalayana değin hiçbir şey söylemezsen şükran duyarım. Böylelikle, ilki ve belki de en önemlisi, senden özür dilemeliyim. Seni yolculuklarına gönderen benim aptallığım, benim sersemliğimdi. Şaka yaptığını sandım... yo, şaka yaptığını değil. Hoş, budalaca sözlerinin ardında asla sonuna kadar durmayacak olan fazlasıyla ödlek, fazlasıyla çocuksu biri olduğunu sandım. Ancak gittiğin ve günler geçip de sen dönmediğin zaman samimi davranmış olduğunu anladım ve o an da çok geç idi.

"Her gün... seni ölümüne göndermiş olma olasılığıyla... yaşamak zorunda kaldım."

Konuşurken bakışlarını önüne dikiyordu ve Tristran

bir kesinlik halini alan, yokluğunda onun bu konuşmayı kafasında yüz kere evirip çevirmiş olduğu hissine kapıldı. Herhangi bir şey söylemesine izin verilmemesi bundandı; bu Victoria Forester'ı yeterince zorluyordu ve Tristran senaryosundan sapmasına neden olursa bunu beceremeyebilird i.

"Ve sana karşı dürüst hareket etmedim, zavallı tezgahtarım... ama artık her yönüyle besbelli aptallık olduğunu düşündüğümden..." Durdu ve elleri koltuğun tahta kollarını kavrayarak parmak boğumları önce kırmızı, sonra beyaz renk alacak denli sımsıkı yapıştı onlara. "Bana o gece seni neden öpmediğimi sor, Tristran Thorn."

"Beni öpmemek senin hakkındı," dedi Tristran. "Buraya seni üzmek için gelmedim, Vicky. Yıldızını seni kederlendirmek için bulmadım sana."

Başı bir yana eğildi. "O gece gördüğümüz yıldızı *buldun* demek?"

"Ah, evet," dedi Tristran. "Gerçi yıldız diğer tarafta, çayırda şu anda. Fakat benden yapmamı istediğin şeyi yaptım."

"O halde şimdi benim için başka bir şey yap. O gece seni neden öpmediğimi sor bana. Seni önceden, daha genç olduğumuz sıralarda öpmüştüm ne de olsa."

"Pekala Vicky, o gece neden öpmedin beni?"

"Çünkü," dedi ve söylerken sesi rahatlama, muazzam bir rahatlama içindeydi, sanki kendisinden kurtuluyormuş gibi, "kayan yıldızı gördüğümüzden önceki gün Ro-

bert bana evlenme teklif etmişti. O akşam seni gördüğümde onunla karşılaşmayı ve konuşmayı ve de kabul ettiğimi, babamdan beni istemesini söylemeyi umarak gitmiştim dükkana."

"Robert?" diye sordu Tristran, başı adamakıllı dönüyordu.

"Robert Monday. Dükkanında çalıştın onun."

"Bay Monday mi?" diye tekrarladı Tristran. "Sen ve Bay Monday mi?"

"Kesinlikle." Kız ona bakıyordu şimdi. "Daha sonra da beni ciddiye alman ve dönüşte bana bir yıldız getirmek üzere koşup gitmen gerekti, böylelikle tek bir gün geçmedi ki sersemce ve fena bir şey yapmış olduğumu düşünmeyeyim. Yıldızla dönersen seninle evlenme sözü verdiğim için. Ayrıca yalnız benim aşkım uğruna Ötedeki Topraklar'da öldürülmeni mi yoksa çılgınlığında başarıya ulaşmanı ve yıldızla birlikte dönüp beni gelinin olarak istemeni mi daha kötü bulduğumu gerçekten bilmediğim bazı günler oldu, Tristran. Şimdi, elbette ki etrafta bazı kimseler bunu böyle kabul etmememi, senin doğal olarak, yapın dolayısıyla ve en başında oradan olduğun için, er ya da geç Ötedeki Topraklar'a gitmek üzere ayrılacağını söyledi, fakat şu ya da bu şekilde, kalbimde, yanlış yaptığımı ve bir gün beni istemek için geri geleceğini biliyordum."

"Peki Bay Monday'i seviyor musun?" dedi Tristran, bütün bunların içinde kavramış olduğundan emin olduğu tek şeye tutunarak.

Kız başını onaylar anlamda salladı ve yukarı kaldırdı, böylece zarif çenesi Tristran'a doğru çevrildi. "Ancak sana sözüm var, Tristran. Sözüme de sadık kalacağım ve bunu Robert'a da söyledim. Başına gelmiş olanların hepsinden sorumluyum; zavallı yanık elinden bile. Sonuç olarak beni istiyorsan, şeninim."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "sanırım sana yaptığım her şey için ben sorumluyum. Aynca, zaman zaman yumuşak yatakları özlediysem de onun bir arımdan bile pişmanlık duymak zor ve bundan sonra asla bir fındık faresine pek de aynı gözle bakamayacağım. Fakat sen bana yıldızla dönecek olursam evlenme vaadinde bulunmadın ki, Vicky."

"Bulunmadım mı?"

"Hayır. Bana dilediğim herhangi bir şeyi vaat ettin."

Victoria Forester o zaman dimdik oturdu ve yere baktı. Solgun yanakların her birinde, sanki kendisine tokat atılmış gibi kırmızı bir benek alev alev yanıyordu. "Acaba anladığım senin-" diye başladı, fakat Tristran onun sözünü kesti. "Hayır," dedi. "Doğrusu, sanırım anlamıyorsun. Bana ne dilersem vereceğini söyledin."

"Evet."

"Öyleyse..." Durakladı. "Öyleyse Bay Monday ile evlenmeni diliyorum. En kısa zamanda evlenmeni diliyorum; ya, bu hafta içinde, eğer böyle bir şey ayarlanabilirse. Ayrıca birlikte bir erkek ve bir kadının bugüne değin oldukları kadar mutlu olmanızı diliyorum."

Victoria Forester alçak sesli, titrek bir rahatlama soluğu

verdi. Daha sonra ona baktı. “Ciddi misin?” diye sordu.

“İyi dileklerimle evlen onunla; böylece ödeşmiş ve hesabı kapamış olacağız,” dedi Tristran. “Hem yıldız da muhtemelen böyle düşünecektir.”

Kapı çalınıyordu. “Orada her şey yolunda mı?” diye seslendi bir erkek sesi.

“Her şey çok iyi,” dedi Victoria. “Lütfen gir, Robert. Tristran Thorn’u hatırlıyorsun, değil mi?”

“Günaydın, Bay Monday,” diyerek Bay Monday’in terli ve ıslak elini sıktı Tristran. “Anladığım kadarıyla yakında evleneceksiniz. Tebriklerimi sunmama izin verin.”

Bay Monday sırıttı, gerçi bir diş ağrısından muzdaripmiş gibi gösterdi onu bu. Daha sonra bir elini Victoria’ya uzattı, o da koltuğundan kalktı.

“Yıldızı görmek isterseniz, Bayan Forester...” dedi Tristran, ancak Victoria başını iki yana salladı.

“Eve sağ salim geldiğiniz için mutluyum, Bay Thorn. Umduğum üzere sizi düğünümüzde göreceğiz ya?”

“Eminim ki hiçbir şey bana orada bulunmaktan daha büyük keyif veremez,” dedi Tristran, hiç de öyle bir şeyden emin olmadığı halde.

Olağan bir günde *Yedinci Saksağan*'ın kahvaltıdan önce bu denli kalabalık olması görülmemiş bir şey olacaktı, ancak bugün panayır günüydü; ve Duvar halkı ile yabancılar bara dolmuştu, tepeleme dolu tabaklarda kuzu pirzolası, domuz pastırması, sahanda yumurta ve kakaolu puding yemekle meşguldüler.

Dunstan Thorn barda Tristran'ı bekliyordu. Onu gördüğünde ayağa kalktı, yanına vardı ve konuşmaksızın omzundan sımsıkı kavradı. "Canın yanmadan geri döndün demek," dedi ve sesinde gurur vardı.

Tristran onun kendisi uzaklardayken büyümüş olup olmadığını merak etti; babasını daha iri bir adam olarak hatırlıyordu. "Merhaba, Baba," dedi. "Elimi biraz incittim."

"Çiftliğe dönüşte annenin kahvaltısı seni bekliyor," dedi Dunstan.

"Kahvaltı harika olurdu," dedi Tristran açıkça. "Annemi tekrar görmek de, tabii ki. Aynı zamanda konuşmamız da gerekiyor." Çünkü zihni hâlâ Victoria Forester'ın söylemiş olduğu bir şeyde idi.

"Daha uzun boylu görünüyorsun," dedi babası. "Ayrıca berbere kısa bir yolculuk yapmaya fena halde ihtiyacın var." Maşrapasını içip bitirdi ve birlikte *Yedinci Saksağaridzn* ayrılarak dışarıdaki sabahın içine doğru yürüdüler.

İki Thorn, arazileri bölen setin iki yanındaki basamakları aşıp Dunstan'ın tarlalarından birine girdi ve bir çocukken oyunlar oynamış olduğu çayır boyunca yürürlerken Tristran canını sıkıp duran konuyu, doğumuna ilişkin soruyu ortaya attı. Babası çiftlik evine dönüşte yaptıkları uzun yürüyüş boyunca becerebildiği ölçüde içtenlikle yanıtladı onu; hikayesini bir hayli zaman önce

başka birinin yaşamış olduğu bir hikayeyi aktarıyormuş gibi anlatarak. Bir aşk hikayesini.

Ve daha sonra Tristran'ın eski yuvasındaydılar, kız kardeş orada kendisini bekliyordu ve sobanın üstünde ve masada her zaman annesi olduğuna inanmış bulunduğu kadın tarafından kendisi için sevgiyle hazırlanmış, buharı üstünde tüten bir kahvaltı vardı.

Semele Hanım kristal çiçeklerin sonuncusunu da tezgaha yerleştirdi ve panayıra hoşnutsuzlukla baktı. Öğleyi biraz geçmişti ve müşteriler ortalıkta gezinmeye henüz başlamışlardı. Onun tezgahının önünde duran olmamıştı daha.

"Azaldıkça azalıyorlar, azaldıkça azalıyorlar her geçen dokuz yılla," dedi. "Sözümü yazın bir kenara, pek yakında bu panayır sadece bir anı olacak. Başka panayırlar ve başka pazar yerleri var düşündüğüm. Bu panayır neredeyse bitmiş. Bir kırk, elli, en fazla altmış yıl daha, derken sonu gelir bunun."

"Belki," dedi menekşe gözlü hizmetçi, "fakat benim derdim değil. Benim bundan böyle katılacağım panayırların sonuncusu bu."

Semele Hanım öfkeyle ona baktı. "Küstahlığı uzun zaman önce senin içinden söküp atmış olduğumu zannediyordum."

“Küstahlık değil,” dedi kölesi. “Bak.” Onu bağlayan gümüş zinciri kaldırdı. Zincir güneş ışığında parıldadı, ancak yine de, o ana değin olduğundan daha ince, daha bir yarı saydamdı; yer yer gümüşten değil de dumandanmış gibi görünüyordu.

“Ne yaptın?” Tükürük yaşlı kadının yüzüne benek benek dağıldı.

“Hiçbir şey yapmadım; on sekiz yıl önce yapmadığım hiçbir şey. İki pazartesinin birleştiği bir haftada meydana gelmesi şartıyla Ay’ın kızını kaybettiği güne kadar senin kölen olmaya mahkum idim. Seninle geçirdiğim zaman da sona ermek üzere.”

Saat öğleden sonra üçü geçmişti. Yıldız Bay Bromios’un şarap-bira-yemek tezgahının yanındaki çayır çimlerine oturdu ve karşıya, duvardaki gediğe ve ötesindeki köye dikti gözlerini. Ara sıra tezgahın devamlı müşterileri ona şarap ya da bira veya kocaman, yağlı sosisler ikram ediyorlar ve o her zaman reddediyordu.

“Birini mi bekliyorsun, güzelim?” diye sordu hoş görünümlü genç bir kadın, öğle sonrası uzadıkça uzarken.

“Bilmiyorum,” dedi yıldız. “Belki.”

“Tahminimde yanılmıyorsam genç bir adam, senin gibi tatlı biri.”

Yıldız başıyla onayladı. “Bir bakıma,” dedi.

“Ben Victoria,” dedi genç kadın. “Victoria Forester.”

“Bana Yvaine derler,” dedi yıldız. Victoria Forester’ı baştan aşağı ve tekrar başa kadar süzdü. “Demek,” dedi, “sen Victoria Forester’sın. Ünün senden önce geliyor.”

“Düğünü mü kastediyorsun?” dedi Victoria ve gözleri gurur ve mutlulukla parladı.

“Bir düğün, öyle mi?” diye sordu Yvaine. Bir eli beline dolanarak gümüş zincirinin ucundaki topaza dokundu. Daha sonra gözleri duvardaki açıklığa daldı ve dudağını ısırdı.

“Ah, seni zavallıcık! Nasıl bir canavar olmalı ki, seni böyle bekletiyor!” dedi Victoria Forester. “Neden içeri gidip onu aramıyorsun?”

“Çünkü...” dedi yıldız ve sonra durdu. “Evet,” dedi. “Belki de giderim.” Üzerlerindeki gökyüzü, aralarından mavi bulut parçalarının görülebildiği gri ve beyaz şeritler halindeki bulutlara yol yol olmuştu. “Annemin çıkmasını isterdim,” dedi yıldız. “Önce ona güle güle diyeceğim.” Ardından da beceriksizce ayakları üzerine kalktı.

Oysa Victoria yeni arkadaşını o kadar kolay bırakmaya istekli değildi ve nikah ilanları, evlilik cüzdanları, ancak başpiskoposlar tarafından çıkarılabilen özel cüzdanlar ve Robert başpiskoposu tanıdığı için kendisinin ne kadar şanslı olduğu üzerine gevezelik ediyordu. Düğün, anlaşıldığı üzere, altı gün sonraya, öğlene kararlaştırılmıştı.

Derken Victoria, uçları açık siyah bir puro tüttüren ve

dişi ağrıyormuş gibi sırıtan, şakakları kırlaşmış, iyi giyimli bir beyefendiye seslendi. "İşte bu da Robert," dedi. "Robert, bu Yvaine. Genç erkeğini bekliyor. Yavaine, bu Robert Monday. Gelecek cuma günü öğle vaktinde de ben Victoria Monday olacağım. Belki düğün kahvaltısındaki konuşmanda buna bir anlam verebilirsin sevgilim; cuma günü iki pazartesinin bir arada bulunacak olmasına!"

Sonra da Bay Monday uçları açık purosunu tellendirerek müstakbel gelinine bunu kesinlikle düşüneceğini söyledi.

"O halde," dedi Yvaine, sözcüklerini dikkatle seçerek, "Tristran Thorn'la *evlenmiyor* musun?"

"Hayır," dedi Victoria.

"Ah," dedi yıldız. "Güzel." Sonra tekrar yerine oturdu.

Tristran Thom birkaç saat sonra duvardaki gedikten geri geldiğinde yıldız hâlâ orada oturuyordu. Tristran sersemlemiş gibi görünmekle birlikte onu görünce canlandı. "Selam sana," dedi, ayakları üzerine doğrulmasına yardım ederken. "Beni beklerken iyi vakit geçirdin mı?"

"Tam olarak değil," dedi yıldız.

"Üzgünüm," dedi Tristran. "Sanırım seni yanımda köye götürmeliydim."

"Hayır," dedi yıldız. "Götürmemeliydin. Ben Perili Ülke'de kaldığım sürece yaşarım. Senin dünyana gidecek

olursam, gökten düşmüş, çukurlu ve pütürlü, soğuk, demir bir taştan farkım kalmaz."

"Ama az kalsın seni beraberimde içeri götürecektim!" dedi Tristran, donakalarak. "Denedim, dün gece."

"Evet," dedi. "Yalnızca senin sahiden de bir ahmak, iradesiz ve bir... bir sersem kafalı olduğunu kanıtlıyor bu da."

"Kalın kafalı," diye atıldı Tristran. "Beni hep kalın kafalı diye çağırırdın. Ayrıca bir kalas diye."

"Pekala," dedi, "bütün bu şeyler ve daha fazlasısın sen. Neden beni öyle beklettin? Başına çok kötü bir şey gelmiş olduğunu düşündüm."

"Özür dilerim," dedi Tristran ona. "Seni bir daha terk etmeyeceğim."

"Hayır," dedi yıldız, ciddi ve kendinden emin, "etmeyeceksin."

Eli yıldızın elini buldu o anda. Panayırın içinde el ele yürüdüler. Bir rüzgar esmeye başladı, çadırların ve bayrakların brandalarına çarpıyor ve onları uçuruyordu ve soğuk bir yağmur üzerlerine çiseliyordu. Bir kitap tezgahının güneşliğinin altına sığınıp diğer birkaç kişinin ve yaratığın yanı sıra sokuldular. Tezgah sahibi ötedeki bir kitap kutusunu ıslanmamasını sağlamak için çekerek brandanın altına taşıdı.

"Bulutları hallaç pamuğu gibi gökyüzü, bulutları hallaç pamuğu gibi gökyüzü, ne fazla ıslak, ne fazla kuru," dedi siyah ipekten silindir şapkalı bir adam Tristran ve

Yvaine'e. Kitap satıcısından kırmızı deri ciltli küçük bir kitabı satın almakta idi.

Tristran gülümsedi ve başıyla selamladı, sonra da yağmurun dinmekte olduğu anlaşıldığından, o ve Yvaine yürüyüşlerine devam ettiler.

"Bahse girerim ki, tüm zamanlar içinde onlardan alıp alacağım bütün teşekkür budur," dedi uzun boylu silindir şapkalı adam, onun neden söz ettiği üzerine en ufak bir fikri olmayan ve bunu da umursamayan kitap satıcısına.

"Aileme veda ettim," dedi Tristran yıldıza, yürürlerken. "Babama ve anneme -babamın karısına demeliyim belki de- ve kız kardeşim Louisa'ya. Bir daha geri döneceğimi sanmıyorum. Şimdi yalnızca seni nasıl tekrar gökyüzündeki eski yerine koyacağımız sorununu çözmemiz gerekiyor. Belki ben de seninle gelirim."

"Hoşunuza gitmez, yukarısı gökyüzü," diye temin etti yıldız onu. "Şu halde... anladığım kadarıyla Victoria Forester ile evlenmeyeceksin."

Tristran başıyla onayladı. "Hayır," dedi.

"Onunla tanıştım," dedi yıldız. "Hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?" diye sordu Tristran, dehşete düşmüş ve şaşırmış bir halde.

"Haberi olduğundan emin değilim. Bir, belki iki ay ilerlemiş durumda."

"Ulu Tanrım. Nereden biliyorsun?"

Omuz silkme sırası yıldızdaydı. “Biliyor musun,” dedi, “Victoria Forester ile evlenmeyeceğini öğrenmek mutlu etti beni.”

“Beni de,” diye itiraf etti öteki.

Yağmur tekrar başladı, ancak bir yere sığınmak için herhangi bir harekette bulunmadılar. Kızın elini kendininkinin içinde sıktı. “Biliyor musun,” dedi, “bir yıldız ile ölümlü bir adam..."

“Sadece yarı ölümlü aslında,” dedi Tristran, yardımcı olarak. “Kendim hakkında bugüne değin düşündüğüm her şey -kim olduğum, ne olduğum- bir yalanmış. Ya da onun gibi bir şey. Bunun insanı ne kadar özgür kıldığını bilemezsin.”

“Her ne isen de," dedi, “yalnızca büyük olasılıkla hiçbir zaman çocuğumuz olmayacağını belirtmek istedim. Hepsi bu.”

Tristran yıldıza baktı, daha sonra gülümsemeye başladı ve hiçbir şey söylemedi. Elleri onun kollarının yukarısında duruyordu. Onun önünde dikilerek kendisine bakmakta idi.

“Sadece bilesin istedim, o kadar,” dedi yıldız ve öne doğru eğildi.

O zaman soğuk bahar yağmurunda ilk defa öpüştüler; gerçi ne biri ne de diğeri yağmurun yağmakta olduğunun farkındaydı artık. Tristran’ın kalbi taşıdığı bütün hazzı içinde tutmaya yetecek büyüklükte değilmiş gibi göğsünde güm güm atıyordu. Yıldızı öperken gözlerini açtı. Kı-

zın gök mavisi bakışları tekrar onunkilere sabidendi, bu anda gözlerinde ayrılığın zerresini göremiyordu.

Gümüş zincir duman ve buhardan başka bir şey değildi şimdi. Bir kalp atımı süresince havada asılı kaldı, daha sonra sert bir bora ve yağmur onu hiçliğin içine savurdu.

"İşte," dedi siyah bukleli saçlı kadın, bir kedi gibi gerinip gülümseyerek. "Köleliğimin şartları yerine gelmiştir; böylece şimdi senin ve benim birbirimizle işimiz bitmiş oluyor."

Yaşlı kadın çaresizce ona baktı. "Fakat ben ne yapacağım? Yaşlıyım. Bu tezgahı kendi başıma çekip çeviremem. Beni böyle terk ettiğin için bir iblis, akılsız bir şapşalsın."

"Senin sorunların beni ilgilendirmiyor," dedi sabık kölesi, "fakat bundan sonra bir daha asla bir şapşal ya da bir köle veya kendi adım olmayan başka herhangi bir şey olarak çağrılmayacağım. Ben seksen birinci Stormlıold Lordu'nun ilk doğan ve tek kızı Bayan Una'yım ve de beni bağladığın büyüler ve şartlar tamamlandı ve sona erdi. Şimdi benden özür dileyip bana doğru ismimle sesleneceksin, yoksa -olağanüstü bir zevkle- hayatımın geri kalanını senin izini sürmeye ve özen gösterdiğin her şeyi ve olduğun her şeyi yıkıp mahvetmeye adarım."

Daha sonra birbirlerine baktılar ve gözlerini ilk kaçıran yaşlı kadın oldu.

“O halde size şapşal diye seslenmiş olduğum için sizden özür dilemeliyim, Bayan Una,” dedi, adeta her kelimesi ağzından tükürdüğü acı bir bıçkı tozuymuş gibi.

Bayan Una başıyla onayladı. “Güzel. Ayrıca hizmetlerim için bana bir ücret borçlu olduğunu sanıyorum, seninle geçirdiğim zaman şimdi sona erdi,” dedi. “Çünkü bu işlerin kendi kuralları vardır. Her işin kuralı vardır.”

Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasma yağıyor, derken yalnızca insanları aldatıp geçici barınaklarının altından dışarı çağıracak kadar uzun bir süre yağmıyor, ardından tekrar üzerlerine iniveriyordu. Tristran ve Yvaine ıslak ve mutlu, her türden rengarenk yaratıkların ve insanların toplandığı bir kamp ateşinin yanına oturdu.

Tristran içlerinden herhangi birinin yolculuklarında karşılaşmış olduğu küçük tüylü adamı tanıyıp tanımadığını sormuş ve onu elinden geldiğince tarif etmişti. Hiçbiri onu bu panayırda görmemiş olmakla birlikte birkaç kişi geçmişte onunla karşılaşmış olduğunu açıkladı.

Ellerinin neredeyse kendi iradeleriyle yıldızın ıslak saçına dolandığının farkına vardı. Onu ne denli sevdiğinin farkına varmasının nasıl bu kadar uzun sürebilmiş olduğuna hayret etti ve bunu ona söyledi; o kendisini bir alık olarak adlandırdığında da bunun o ana değin bir adama ad olarak konulmuş en güzel şey olduğunu ifade etti.

“Pekala, panayır bitince nereye gidiyoruz bakalım?” diye sordu Tristran yıldıza.

“Bilmiyorum,” dedi yıldız. “Ancak hâlâ ödemem gereken bir borç var.”

“Var mı?”

“Evet,” dedi. “Sana gösterdiğim topaz meselesi. Onu doğru kişiye vermeliyim. Doğru kişi en son geldiğinde o hancı kadın boğazını kesti, bu yüzden hâlâ bende. Fakat elimden çıkmış olmasını isterdim.”

Omzundaki bir kadın sesi, “Ondan taşıdığı şeyi iste, Tristran Thorn,” dedi.

Tristran döndü ve çayır menekşelerinin rengindeki gözlere uzun süre baktı. “Cadının karavanındayken kuş idin sen,” dedi kadına.

“Sen fındık faresiyken, oğlum,” dedi kadın. “Ben kuştum. Ancak şimdi tekrar kendi bedenime sahibim ve kölelik sürem doldu. Yvaine’den taşıdığı şeyi iste. Hakkın var buna.”

Yıldıza döndü. “Yvaine?”

Yıldız başıyla onayladı, bekliyordu.

“Yvaine, taşıdığın şeyi bana verir misin?”

Yvaine ona afallamış gözlerle baktı; daha sonra uzun elbisesinin cebine uzandı, ihtiyatla arandı ve kopmuş bir gümüş zincirin ucundaki iri bir topaz taşını çıkardı.

“Büyükbabanındı,” dedi kadın Tristran’a. “Stormhold soyunun son erkeğisin. Onu boynuna as.”

Tristran öyle yaptı; dokunduğu gibi gümüş zincirin

uçları bir araya gelip sanki hiç kopmamışlar gibi kaynaştılar ve düzeldiler. "Çok güzel," dedi Tristran, kuşkuyla.

"Stormhold'un Erki bu," dedi annesi. "Buna hiç kimse itiraz edemez. Sen kral soyundansın ve bütün dayıların ölüp ortadan kalktı. Mükemmel Bir Stormhold Lordu olacaksın."

Tristran samimi bir şaşkınlıkla ona dikti gözlerini. "Ama benim herhangi bir yerin lordu olmak gibi bir dileğim yok ki," dedi ona, "ya da herhangi bir şeyin, belki kadınımın kalbi dışında." Sonra da yıldızın elini kendininkinin içine aldı ve onu göğsüne bastırarak gülümsedi.

Kadın sabırsızca kulaklarını oynattı. "Neredeyse on sekiz yıldır, Tristran Thorn, senden tek bir şey istemiş değilim. Şimdi de, sana ilettiğim ilk küçük ricamda -senden istediğim en ufak bir lütufta- bana hayır diyorsun. Şimdi sana soruyorum Tristran, annene böyle mi davranman gerekir?"

"Hayır, Anne," dedi Tristran.

"Pekala," diye devam etti annesi, hafif yumuşamış olarak, "ayrıca sanıyorum ki, kendinize ait bir ev sahibi olmak siz genç insanlara iyi gelecektir, sana gelince de, bir meslek sahibi olmak. Üstelik bu sana uymazsa ayrılabilirsin, biliyorsun. Seni Stormhold tahtına bağlayan bir gümüş zincir olmayacak."

Sonuçta Tristran bunu hayli güven verici buldu. Yvaine daha az etkilenmişti, çünkü gümüş zincirlerin her şekilde ve boyutta ortaya çıktıklarını biliyordu; fakat aynı

zamanda biliyordu ki, Tristran'ın yanındaki yaşamına annesiyle tartışarak başlamak akıllıca olmazdı.

"Size ne denildiğini bilme onuruna sahip olabilir miyim?" diye sordu Yvaine, işi biraz fazla abartıp abartmadığını merak ederek. Tristran'ın annesi saçlarını düzeltti ve Yvaine abartmadığını anladı.

"Ben Stormhold'un Una Hanımı'yım," dedi. Daha sonra yan tarafından sarkan küçük bir çantaya uzandı ve parıldayan ateşin ışığında neredeyse siyah denebilecek denli koyu kırmızı renkli, camdan bir gül çıkardı. "Bu benim ücretim," dedi. "Altmış yıllık köleliğin karşılığı olarak. Onu bana vermek kendisini üzdü, fakat kural kuraldır ve hesaplaşmamış olsa sihirini ve daha fazlasını kaybedecekti. Şimdi bizi Stormhold'a geri götürecek bir tahtırevan karşılığında onu değiş tokuş etmek istiyorum, çünkü usûle uygun bir biçimde varmalıyız. Sahi, Stormhold'u fena halde özledim. Hamallarımız, atlı uşaklarımız ve belki bir filimiz olmalı; çok heybetlidirler, hemen hiçbir şey yoktur ki, öndeki bir fil gibi 'yoldan çekilin' desin..."

"Hayır," dedi Tristran.

"Hayır mı?" dedi annesi.

"Hayır," diye tekrar etti Tristran. *"Sen,* tahtırevanla, fille, deveyle ve onların hepsiyle gidebilirsin, Anne, eğer istersen. Ancak Yvaine ve ben oraya kendi yolumuzdan varacak ve kendi hızımızda gideceğiz."

Bayan Una derin bir nefes aldı ve Yvaine bunun baş-

ka bir yerde bulunmayı tercih edeceği türden bir tartışma olduğu sonucuna vardı; bu nedenle ayağa kalktı ve onlara yakında döneceğini, yürümeye ihtiyacı olduğunu ve fazla dolaşıp uzaklaşmayacağını söyledi. Tristran ona yalvaran gözlerle baktı, fakat Yvaine başını salladı; bu kendi başına kazanması gereken bir savaştı ve kendisi orada olmazsa daha iyi dövüşecekti.

Aksak adımlarla karanlığın bastırdığı panayırın içinden yürürken müziğin ve alkışın duyabildiği ve ışığın sıcak, altın rengi bal gibi döküldüğü bir çadırın yanında durdu. Müziği dinledi ve kendi düşüncelerini geçirdi zihninden. Orada bir gözü kapanmış kambur, beyaz saçlı yaşlı bir kadın topallayarak yıldızın yanına geldi ve kendisine biraz durup konuşmayı teklif etti.

"Ne hakkında?" diye sordu yıldız.

Yaşlılıkla ve zamanla büzülüp bir çocuktan pek az büyük birine dönmüş olan yaşlı kadın nüzullu ve şişmiş eklemli elleriyle kendisi kadar uzun ve eğik bir sopaya dayandı. Sağlam gözü ve mavi-süt rengi gözü ile yıldıza dik dik baktı ve, "Kalbini alıp dönüşte yanımda götürmeye geldim," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu yıldız.

"Evet," dedi yaşlı kadın. "Orada, yukarıdaki dağ geçidinde neredeyse ele geçiriyordum onu." Hatırladığı şey boğazının gerilerinden gıdaklatarak güldürdü onu. "Hatırlıyor musun?" Sırtında hörgüç gibi duran kocaman bir bohçası vardı. Kıvrımlı bir boynuz bohçadan fırlamıştı ve Yvaine o

boynuzu önceden nerede görmüş olduğunu biliyordu.

"Sen miydin o?" diye sordu yıldız küçük kadma. "Sen, bıçaklarla?"

"Hımm. O bendim. Ne var ki, yolculuk için aldığım bütün gençliği boşa harcadım. Her büyü işi bana taşıdığım gençliğin birazını kaybettirdi ve şimdi eskiden olduğumdan daha da yaşlıyım."

"Bana dokunursan," dedi yıldız, "tek bir parmağını üzerime sürersen, sonsuza dek pişman olursun buna."

"Ola ki benim yaşıma ulaşırsan," dedi yaşlı kadın, "pişmanlıklar üzerine ne varsa hepsini bileceksin ve şurada ya da buradaki bir fazlanın uzun vadede fark yaratmadığını anlayacaksın." Havayı içine çekti. Elbisesi bir zamanlar kırmızı olmakla birlikte, görünen o ki, yıllar içinde hayli alacalanmış, kısalmış ve solmuştu. Bir omzundan sarkarak, yüzlerce yıllık olması mümkün, büzüşmüş bir yarayı ortaya çıkarıyordu. "Şu halde, bilmeni istediğim, zihnimin içinde neden seni artık bulamadığımdır. Hâlâ oradasın, kesinlikle, fakat bir hayalet gibi varsın, çok belirsiz bir ifadeyle. Fazla uzun olmayan bir zaman önce zihnimde gümüş bir ateş gibi yanıyordun; kalbin yanıyordu. Fakat handaki o geceden sonra karışık ve loş bir hal aldı ve şimdi yerinde bile değil."

Yvaine canına kastetmiş olan yaratığa karşı merhametten başka bir şey hissetmediğini fark etti; böylece, "Aradığın kalbin artık benim olmaması mümkün müdür?" dedi.

Yaşlı kadın öksürdü. Öğürme çabasından tüm iskeleti titredi ve kasıldı.

Yıldız onun işini bitirmesini bekledi ve daha sonra, "Kalbimi bir başkasına verdim," dedi.

"Oğlana mı? Handakine mi? Hani şu tek boynuzlu atı olan?"

"Evet."

"Onu kız kardeşlerim ve kendim adına geri almama izin vermelisin, o halde. Tekrar genç olabilirdik, dünyanın bir sonraki çağının epeyce ortalarına değin. Senin delikanlı onu kıracak ya da ziyan edecek, yahut kaybedecek. Hepsi öyle yapar."

"Yine de," dedi yıldız, "kalbimin sahibidir. Kız kardeşlerinin seni fazla sıkıştırmayacaklarını umuyorum, yanlarına onsuz döndüğün zaman."

O zaman Tristran karşıdan Yvaine'in yanına geldi ve elini tuttu, yaşlı kadını başıyla selamladı. "Her şey çözümlendi," dedi. "Kaygılanacak hiçbir şey yok."

"Ya tahtırevan?"

"Ah, annem tahtırevanla gidecek. Er ya da geç Stormhold'a varacağımıza söz vermem gerekti, yine de yolda oyalanabiliriz. Sanırım birkaç at satın almalı ve görülecek yerleri dolaşmalıyız."

"Ve annen de buna razı oldu demek?"

"Sonunda," dedi neşeyle. "Her neyse, konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim."

"Neredeyse bitirmiştik," dedi Yvaine ve tekrar dönüp

ufak tefek, yaşlı kadına baktı.

"Kız kardeşlerim acımasız değilse de huysuz olacaklardır," dedi yaşlı cadı kadın. "Yine de, ruh inceliğini takdir ediyorum. İyi bir kalbin var, çocuğum. Benim olamayacak oluşu çok yazık."

Yıldız o zaman öne eğildi ve yaşlı kadını sarkmış çenesinden öptü, saçının sert kıllarının yumuşak dudaklarına sürttüğünü hissediyordu.

Daha sonra yıldız ve gerçek aşkı duvara doğru uzaklaştılar. "Yaşlı kocakarı kimdi?" diye sordu Tristran. "Biraz tanıdık geldi. Ters giden herhangi bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Yvaine ona. "Sadece yoldan tanıdığım birisiydi."

Arkalarında gece göğünün yeryüzüne indirildiği bir rüyayı andıran panayır ışıkları, fenerler, mumlar, büyücü ışıkları ve masalsı parıltılar vardı. Önlerinde, çayırın karşısında, şimdi nöbetçisiz olan duvardaki açıklığın diğer tarafında Duvar kasabası bulunuyordu. Köyün evlerinin pencerelerinde petrol lambaları ve havagazı lambaları ve mumlar parıldıyordu. O sırada Tristran'a Binbir Gece Masalları'nın dünyası kadar uzak bir bilinmez göründüler.

Son defa olduğunu bildiğinden (o anda birdenbire anlamıştı bunu) Duvar'ın ışıklarını seyretti. Bir zaman onlara gözlerini dikti ve hiçbir şey söylemedi, kaymış yıldız yanı başında idi. Daha sonra başka tarafa döndü ve birlikte doğuya doğru yürümeye başladılar.

Sonsöz

Çeşitli Sonların Ayırt Edilebildiğidir

Epeydir kayıp olan ve öldüğüne (bebekken bir büyücü tarafından çalındığına) inanılan Bayan Una'nın dağ ülkesine geri döndüğü gün, pek çokları tarafından Stormhold'un tarihindeki en kutlu günlerden biri olarak kabul edildi. Tahtırevanının başını üç filin çektiği bir alayla varışını izleyen haftalar boyunca (resmi ve resmi olmayan) kutlamalar, fener alayları ve şenlikler oldu.

Bayan Una uzakta geçirdiği süre içinde, son iki kardeşinin yokluğu ve varsayılan ölümleri karşısında tahtın en yakın varisi olan bir oğul dünyaya getirmiş olduğunu duyurduğu zaman Stormhold'un ve tüm dominyonlarının sakinlerinin coşkusu o güne değin benzeri görülmemiş düzeylere ulaştı. Aslına bakılırsa oğlunun zaten Stormhold'un Erki'ni boynunda taşımakta olduğunu bildirdi onlara.

O ve yeni gelini yakında onlara gelecekti, gerçi Bayan Una varış tarihleri üzerine bundan daha açık olamıyordu ve bu onu tedirgin etmekte idi. Bayan Una bu arada ve

onların yokluğunda Stormhold'u kral naibi olarak kendisinin yöneteceğini ilan etti. Ki becerdi bunu, iyi de becerdi, onun yönetimi altında Huon Dağı'nın üzerinde ve çevresinde bulunan dominyonlar zenginleşti ve gelişti.

Yolculuğun kirine ve pasına batmış iki avarenin toz içinde ve fazla yürümekten ayakları acımış bir halde Stormhold arazisinin aşağı bölgelerindeki Buluterimi kasabasına varıp bir handa oda tutarak sıcak su ve banyo teknesi istetmelerinden üç yıl önceydi bu. Birkaç gün handa kalarak öteki müşteriler ve konuklarla sohbet ettiler. Konaklamalarının son gecesinde saçı beyaz denecek kadar açık sarı renkli olan ve aksayarak yürüyen kadın adama baktı ve, "Eee?" dedi.

"Eh," dedi diğeri. "Annem görünüşe bakılırsa yönetme işini kesinlikle kusursuzca başarıyor."

"Tıpkı senin de," dedi kadın ters ters, "tastamam aynı şekilde başaracağın gibi, tahtı alırsan şayet."

"Belki," dedi açıkça, "ve kesinlikle öyle görünüyor ki, sonunda varılacak bir yer olarak çok güzel. Ancak henüz görmediğimiz pek çok yer var. Hâlâ karşılaşılacak olan pek çok insan. Düzeltilecek yanlışları, alt edilecek kötü adamları, gezilecek yerleri saymıyorum bile. Biliyorsun."

Kadının yüzünde eğri bir tebessüm belirdi. "Pekala," dedi, "en azından sıkılmayacağız. Yine de annene bir not bırakırsak iyi olur."

Ve böylece Stormhold'un Bayan Una'sına bir hancının oğlu tarafından bir parça kağıt getirildi. Kağıt mühür mu-

muyla mühürlenmişti ve Bayan Una mührü yırtıp mektubu okumadan önce delikanlıyı gezginler -bir adam ve karısı- üzerine enine boyuna sorguladı. Onun adına gönderilmişti ve selamlamaların ardından şu yazılı idi:

Dünya tarafından kaçınılmaz
Biçimde alıkonulduk.
Gördüğün zaman bekle bizi.

Tristran tarafından imzalanmıştı ve imzasının altında gölgeler vurdukça minik yıldızlarla tozlanmış gibi yanıp sönen, parıldayarak ışıltılar saçan bir parmak izi vardı.

Bu konuda yapabileceği başka hiçbir şey bulunmadığından Una kendini bununla avutmak zorundaydı.

İki gezginin dağdaki kaleye neden sonra temelli dönmelerinden önce bir beş yıl daha geçti. Toz içinde yorgundular, üzerlerinde ise paçavralar ve çaputlar vardı, dahası ilkin ve tüm ülkenin ayıbı olarak, serseriler ve hergeleler gibi davranılmıştı onlara; boynunun etrafına dolanmış olan topaz taşı gösterene değin adamın Bayan Una'nın tek oğlu olarak tanıması söz konusu olmadı.

Resmen göreve başlama ve bunu izleyen kutlamalar hemen hemen bir ay sürdü ve sonrasında seksen ikinci Stormhold Lordu yönetim işlerine koyuldu. Mümkün olduğunca az karar alıyordu, ancak aldıkları bilgece kararlardı, içlerindeki bilgelik her zaman apaçık görünmese dahi. Sol elinin yaralı ve pek az iş görüyor olmasına kar-

şın savaşta yiğitti ve kurnaz bir taktikçiydi; geçitleri yolculara kapattıklarında Kuzey Gulyabanileri'ne karşı hakkını zafere taşıdı; Yüksek Kayalıklar'ın Kartalları ile ebedi bir barışın mimarı oldu, ki bu bugüne değin geçerliliğini sürdüren bir barıştır.

Karısı Bayan Yvaine (gerçekte neresi olduğundan hiç kimse asla bütünüyle emin olmamakla beraber) uzak ellerden gelmiş, hoş bir kadındı. O ve kocası Stormhold'a ilk vardıklarında kalenin en yüksek zirvelerinden birindeki bir odayı, saray ve onun görevlileri tarafından kullanılamaz bulunarak uzun zamandır terk edilmiş olan bir odayı kendine ayırdılar; çatısı bin yıl önceki bir kaya yuvarlanması sonucu çökmüştü. Gökyüzüne açık oldukları için odaları hiç kimse kullanmak istememişti, ince dağ havasının ardındaki yıldızlar ve ay üzerlerinde öylesine canlı bir ışıkla parıldıyorlardı ki, görünüşe bakılırsa biri kolayca uzanıp eline alabilirdi onları.

Tristran ve Yvaine birlikte mutlu oldular. Sonsuza kadar değil, çünkü hırsız zaman, er ya da geç her şeyi tozlu mahzenine kaldırır; ancak bunlar olup biterken, uzunca bir süre mutlu oldular. Daha sonra bir gece Ölüm geldi ve sırrını Stormhold'un seksen ikinci lordunun kulağına fısıldadı, o da ak saçlı başıyla onayladı ve başkaca hiçbir şey söylemedi ve halkı ondan geriye kalanları bugüne kadar durdukları Atalar Salonu'na götürdü.

Tristran'ın ölümünden sonra Şato Birliği'nin bir üyesi olduğunu iddia edenler oldu ve Unseelie Sarayı'mn gü-

cünü kırmada rol oynadılar. Fakat buna ait gerçek, başka pek çok şey gibi, onunla birlikte öldü ve ne bir yolla ne de bir diğeriyle asla ortaya çıkarılmadı.

Yvaine Stormhold'un Hanımı oldu ve savaşta ve barışta, herhangi bir kimsenin beklemeye cesaret edeceğinden daha iyi bir mutlak yönetim ortaya koydu. O kocası gibi yaşlanmadı; gözleri mavi, saçı altın sarısı-beyaz ve -keşfetme vesilesinin arada bir Stormhold'un özgür yurttaşlarının eline geçtiği üzere- öfkesi Tristran gölün yanındaki açıklıkta onunla ilk karşılaştığı günkü gibi parlamaya hazır kaldı.

Bugüne değin aksayarak yürümektedir, gerçi Stormhold'da hiç kimse onun kimi zaman karanlıkta nasıl parıldayıp ışıldadığından bahsetmeye cesaret ettiklerinden daha fazla sözünü etmezdi asla bunun.

Söylediklerine göre o her gece, devlet görevleri izin verdiğinde, yalın ayak ve aksayarak, tek başına, soğuk zirve rüzgarlarına aldırış etmez görünerek, saatlerce dikildiği sarayın en yüksek zirvesine tırmanır. Ne olursa olsun hiçbir şey söylemeksizin sadece yukarıya, karanlık gökyüzüne gözlerini diker ve hüzünlü gözlerle sayısız yıldızın sakin dansını izlermiş.

TEŞEKKÜRLER

İlk önce ve en başta teşekkürlerim Charles Vess'e. Kendisi bugün bildiğimiz, Victoria döneminin büyük peri masalı ressamlarına en yakın kişidir ve bir esinleme olarak onun sanatı olmasaydı bu kelimelerin hiçbiri ortaya çıkmazdı. Bir bölümü tamamladığım her şerefinde kendisini arayıp bunu okuyordum, o da sabırla dinliyor ve hep doğru yerlerde gülüyordu.

Teşekkürlerim Jenny Lee, Karen Berger, Paul Levitz, Merrilee Heifetz, Lou Aronica, Jennifer Hershey ve Tia Maggini'ye; her birinin bu kitabı gerçeğe dönüştürmede katkıları oldu.

Şu anda her nerede iseler, bana peri masallarının yetişkinlere de hitap ettiğini gösterdikleri için Hope Mirrlees, Lord Dunsany, James Branch Cabell ve C.S. Lewis'e de muazzam bir minnet borcum var.

Tori bana ödünç bir ev verdi ve ilk bölümü orada yazdım, karşılığında tek istediği ise ona bir ağaç çizmem idi.

Bunu yazıldığı sırada okuyan ve bana neyi doğru, neyi yanlış yapmakta olduğumu söyleyen insanlar vardı. Dinlemediysem bu onların hatası değildir. Teşekkürlerim özellikle Amy Horsting, Lisa Henson, Diana Wynne Jones, Chris Bell ve Susanna Clarke'a.

Karım Mary ve asistanım Lorraine ilk birkaç bölümü el yazısı müsveddelerimden daktilo ettikleri için, bu kitapta paylarına düşenin daha fazlasını yaptılar ve onlara yeterince teşekkür etmem mümkün değil.

Çocukların, samimi olmak gerekirse, hiçbir biçimde yardımları olmadı ve doğrusu, asla başka türlüsünü istemezdim, sanırım.

Neil Gaiman, Haziran 1998

epub indir

https://www.dropbox.com/s/n7422c99xglj8o1/Y%C4%B1ld%C4%B1z%20Tozu%20-%20Neil%20Gaiman.epub